

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் கவிதைகள்

பெருந்தொகை

வ. ஜ.ச. ஜெயபாலன்
கவிதைகள்
(பெருந்தொகை)

வ.ஜ.ச. ஜெயபாலன்

348, டி.டி.கே. சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.
E-mail : snehapublishers@hotmail.com

♦ வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்கவிதைகள்-பெருந்தொகை ♦ ஆசிரியர்: வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்
♦ © ஆசிரியர் ♦ முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல், 2002 ♦ வெளியீடு : ஸ்நேகா, 348,
டி.டி.கே. சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14. ♦ அட்டைப்பட ஓவியம்
: ஆதிமூலம் ♦ அட்டை வடிவமைப்பு : கீதா ♦ வடிவமைப்பு : சோ.
ஆனந்தமுருகன் ♦ ஒளி அச்ச : அன்னை கம்பியூட்டர்ஸ், சென்னை - 34.
♦ அச்ச : உதயம் ஆப்செட், சென்னை - 2. ரூ. 150/-

♦ **Va. I. Sa. JEYAPALAN KAVITHAIKAL** - Complete Editions ♦ Author :
Va. I. Sa. Jeyapalan ♦ © Author ♦ First Edition : April 2002 ♦ Published
by : Sneha 348, T.T.K. Road, Royapettah, Chennai - 600 014.
♦ Drawing : Adimoolam ♦ Wrapper Design : Gita ♦ Layout :
S. Anandamurugan ♦ Type setting : Annai Computers, Chennai 34.
♦ Printed by : Udayam Offset, Chennai - 2. Rs. 150/-

ISBN : 81-87371-27-7.

நானும் அவர்களில் ஒருவன்

“நான் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்தவன். பாக்கு நீரிணையின் ஆழத்தில் இருந்து எட்டிப் பார்க்கின்ற அந்தச் சிறு தீவு போர்த்துக்கீசர், டச்சுக்கார்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்த நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. 11 கி.மீ. நீளமும் 8 கி.மீ அகலமும் கொண்ட சிறு தீவாக இருந்த போதிலும் கற்கோட்டை ஒன்றைக் கட்டாமல் காலூன்றுவது அந்நியருக்குக் கை கூடவில்லை. இத்தீவுக்கு முதன் முதலாக நான் வந்த போது ஐந்து வயதிருக்கும். அழகிய கடற்கரைகளையும், குதிரைகள் தெறித்துத் திரியும் புல் வெளிகளையும், கல்வேலி சூழ்ந்த நிலங்களின் மனிதரின் அயராத உழைப்பினால் பசுமையாகிக் குலுங்கும் தோட்டங்களையும், மாலை வேளைகளில் சாரி சாரியாகப் பொற்குடந்தாங்கி நல்ல தண்ணீர்க் கிணறுகளுக்குச் செல்லும் அழகிய பெண்களையும், பல தொழில்களும் தெரிந்த ஆரோக்கிய மான கிராமவாசிகளையும் கொண்டது அந்த மனோரம்பியமான தீவு.

புழுதி தோயத் தோய தெருக்களில் தண்ணீர்க்குடம் சுமந்து சென்ற ஒரு தேவதைக்குஞ்சு எனது மனசிலும் எனது கவிதைகளிலும் முதற்காதலின் தடங்கள் பதியக் கடந்து சென்றதும் இந்தச் சிறுதீவில் தான்.

சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே அந்தப் போர்க்குணம் கொண்ட மண்ணையும் மக்களையும் வரித்துக் கொண்டது எனது கவிதை.

நான் பிறந்தது உடுவில் கிராமத்தில், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் செம்மண் புலத்தில் உள்ள அழகிய கிராமம் அது. பனந்தோப்புகளின் பின்னே மேலே வானமும் கீழே மண்ணும் சிவந்து விரிந்து அகன்று செல்லும் அந்த அழகிய கிராமத்தில் தான் எனது அம்மாவும் பிறந்தாள். அவளது மரபின் அடி ஒன்று உடுவில் கிராமத்தைச் சேர்ந்தது.

இங்கு தான் அவள் கற்றதும் பின்னர் ஆசிரியையாகிக் கற்பித்ததும். எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவிய இந்தச் செம்மண் பூமியில் கனவென நிகழ்ந்த எனது பால்யப் பருவம், இனிமையும் அர்த்தமும் நிறைந்தது.

காலைப் பொழுதில் புற்களில் பனிமுட்டை இட்டு வைத்திருக்கும் இரவு செம்மண் பூமியின் மீது வெள்ளை, ஊதா வண்ண வெடிவேலன் பூக்களைச் சூடி வைத்திருக்கும் வேளைகளில் முள்ளு முள்ளு உண்ணிச் செடிகள் தமது பலவாணச் சின்னஞ்சிறு பூக்களைச் சேர்த்துக் கட்டி எமக்காகக் கைகளில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

நானும் எனது தங்கை ராதாவும் பனிமுட்டைகளை உடைத்து, வெடி வேலன் பூக்களைக் கொய்து வேலியில் காத்திருக்கும் கரப்பஞ் செடிகளிடம் பூச் செண்டுகளை வாங்கிக் கொண்டு காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொள்வோம்.

வீட்டில் இருந்த சிறகு சுருட்டுக் கைத்தொழிலகத்தில் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்குப் பராக்காக ஒருவர் பெரிய புராணமோ அரிச்சந்திரன் கதையோ பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்களோ மறைந்து போய் விட்ட பெரிய எழுத்து இலக்கியங்களோ உரக்கப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்.

சில சமயம் தொழிலாளர்கள் நாட்டார் பாடல்களைப் படிப்பார்கள். காமக்களி சார்ந்ததால் அச்சேறாமல் போய் விட்ட **"கத்தரிக்காய்க் கறிக் கூடைக் காரி கைநிறையக் காக தானேன் வாடி"** போன்ற அரிய பாடல்களை இரசித்து பாவனை பண்ணிப் பண்ணி அவர்கள் பாடுவார்கள்.

"கல்லு முள்ளுப் பத்தையடா போடா போடா

கம்பளம் விரிக்கிறண்டி வாடி வாடி" எனத் தொடரும் அப்பாடல் பின் எழுத்துக்கள் அஞ்சுகிற மாதிரி தொடர்ந்து செல்லும்.

இப்படி எத்தனை எத்தனை இன்று வழக்கில்லாத இலக்கியங்களை அவர்கள் அனுபவித்தனர். நமக்கு இவை எல்லாம் பள்ளிக் கூடங்களாயிற்று.

சிறு வயதிலேயே வீட்டில் பாரதி பாடல்கள் பிரபலமாகியிருந்தன.

அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் ஆயிரம் முட்டு மோதல்களும் முரண்பாடுகளும். அவர்கள் ஒற்றுமைப்படும் இடம் கவிதைகள் சம்பந்தப் பட்டதாகும்.

சகுந்தலை காவியத்துள் குறிப்பிட்ட ஒரு பக்கத்தில் வாசனைப் பொடியை கொட்டி வைத்து உனது காதலை வெளிப்படுத்தினாய் என்பார் அப்பா. நானெங்கே உங்களைக் காதலித்தேன். பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டுக்குள் வாசனைப் பொடியை கொட்டி வைத்துத் தந்தது நீங்களாக்கும் என்பாள் அம்மா.

இருவருமே அந்த நாட்களில் இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் வரும் கவிதைகளை கத்தரித்துச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்வதும் தடித்த அட்டைக் கொப்பிகளில் அவற்றைப் பிரதி எடுத்துப் பாதுகாப்பதுமாக இருப்பார்கள். அவற்றில் ஒன்றைக் கூட நான் பேணிப் பாதுகாத்து உடமையாக்கிக் கொள்ளவில்லையே என்பதே எனது கவலை.

அப்பா சிங்களப் பகுதிகளில் நெடுங்காலம் வர்த்தகராக இருந்தவர். அம்மா ஆங்கிலம் கற்று, பின் ஆசிரியராக இருந்தவர். நமது வீட்டில் சிங்களக் கவிதைகள் ஆங்கிலக் கவிதைகள் எல்லாம் அவ்வப்போது விருந்தாட வரும்.

அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் வாய்த்த மோதல் நிறைந்த வாழ்க்கையில் எனக்குச் சந்தோசமில்லை. எனினும் அவர்கள் இருவரும் கவிதைகளில் காட்டிய ஈடுபாடு எனக்கு ஒரு அதிசயமானதாக அற்புதமானதாகவே இன்றும் படுகிறது. கவிதைக்கு வாழ்வில் என்றுமே ஒரு இடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு அவர்களே சாட்சி.

இந்தகையவர்களால் தான் சங்க காலத்து இலக்கியச் செல்வங்கள் எமது கைகளிற்குக் கிட்டியது. இவர்களே கிராமத்துப் புவ்வெளிப் பூக்களாகப் பூத்து உதிர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்த நாட்டார் இலக்கியங்களை நமக்குத் தந்தவர்கள். நான் கவிஞன் என்கிற வகையில் இந்தகைய மனிதருக்கு என்றென்றுமே கடமைப்பட்டவன்.

1956 லும் 1958 லும் நடந்த கலவரங்கள் 'மத்துகம' என்கிற சிங்களச் சிறு நகரில் பிரபல வர்த்தகராக இருந்த எனது தந்தையை ஈழத்துக்குத் திரும்ப வைத்தது. கலவரத்துக்குப் பின்னரும் அவர் தமது வர்த்தகத்தை மத்துகமவில் தொடர்ந்திருக்கலாம். அன்று "எல்லைப் பிரதேசங்களைச் சிங்களக் குடியேற்றங்களில் இருந்து பாதுகாப்பீர்" என்கிற அன்றைய தேசியக் கோரிக்கைக்கு அவர் தலைபணிந்தார்.

இலகுவான வாழ்க்கையை உதறிவிட்டுத் தமது ஆஸ்துமா நோயுடன் காடுகள் சூழ்ந்த வன்னிப்பகுதியில் எனது தந்தை சிறிய விவசாயப் பண்ணை ஒன்றை ஆரம்பித்தார். பின்னர் எனது வாழ்க்கை, காடுகளுடனாயிற்று. இப்போது எனக்குக் காடுகளில் சுற்றுவதற்கு இரண்டு துணைவர்கள் இருந்தனர்.

ஒரு துணை எனது தம்பி சிவா; மற்ற துணை எனது தந்தையாரின் துப்பாக்கி. வன்னியில் தான் நான் முதன் முதலாகத் துப்பாக்கியையும் 303 ரைபிளையும் சந்தித்தது.

காடுகளில் துப்பாக்கியும் கையுமாகச் சுற்றிய அந்த இளம் நாட்களில், நாட்டுப்பாடல்களும், சங்க இலக்கியங்களும் என் மீது தொற்றிக் கொண்டன. பின்னர் அவை இறங்கவும் இல்லை. நான் அவற்றை இறக்கிவிடச் சொல்லிக் கேட்கவும் இல்லை.

எனது கல்வியும் அங்கிங்கெனாத படி இலங்கை எங்கும் தொடரப்பட நேர்ந்தது. இதுவும் பல்வேறுபட்ட புனிதியில்

பண்புகளுடனும் சமூகத் தன்மைகளுடனும் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பை எனக்குத் தந்தது.

1975 க்கும் 80 க்கும் இடையில், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் சகல அம்சங்களுள்ளும் எனது வாழ்வு விரிந்தது. இரண்டு வருடங்கள் மாணவர் தலைவனாக வேறு இயங்கினேன். எனது பல்கலைக்கழக வாழ்வில், விரிவுரை மண்டபங்களுள் நான் கற்றுக் கொண்டது பெரும்பாலும் ஒன்றுமில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஆய்வு, பரந்துபட்ட கலந்துரையாடல்கள், நூலகம், ஆய்வு, கிளர்ச்சிகள், இளைய தலைமுறைக் கலைஞர்களது தொடர்பு என, விரிவுரை மண்டபத்துக்கு வெளியில், இந்த வாழ்வு எனக்கு நிரம்பவே கற்றுத் தந்தது.

ஈழம் என்கிற போது, அதுவும் குறிப்பாகக் கலை, இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகிற போது, நம் விமர்சகர்கள் பற்றிய ஞாபகம் வருவது இயல்பானது.

கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் ஆகட்டும், தளைய சிங்கத்தின் நண்பர்களாகட்டும், எவ்வளவு அகன்ற, தம்முன் முரண்பட்டு, முரண்பாடுகள் ஊடாகப் பங்களிப்புச் செய்த விமர்சகர்களுடன் நான் நட்புப் பாராட்டியிருந்திருக்கிறேன். இவர்களிடம் கனி மட்டுமே கவர்ந்து கொண்டவன் நான். இந்தப் பரந்துபட்ட விமர்சகர்களின் சந்திப்பும் நட்பும், எனக்குக் கிடைத்த இனியதும் பயனுள்ளதுமான அனுபவமாகும்.

எனது இளமைக் காலத்தில் எனது மண்ணில் இரண்டு அரசியல் அருவிகள் பிரவகித்தன. ஒன்று தமிழ் மக்களது பிரதேச, மொழி அரசியல் உரிமைகளை மையப் படுத்தியிருந்த தேசிய வாதிகளின் போராட்டம். அடுத்தது யாழ்க்குடா நாட்டில் ஒங்கியிருந்த சாதி ஒடுக்குதலுக்கு எதிரான கோரிக்கைகளில் மையப்பட்டிருந்த இடது சாரிகளின் போராட்டம்.

தீயவாய்ப்பாக இந்த இரண்டு அருவிகளும் முன்னோக்கிய திசையில் நகர்ந்த போதும், ஒன்றை ஒன்று புரிந்து கொள்ளவோ கை கோர்த்துக் கொள்ளவோ பிடிவாதமாக மறுத்தன.

இந்த இரண்டு போக்குகளும் தமது முற்போக்கான அம்சங்களில் முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டிருக்குமானால் நாம் என்றோ மீட்சி பெற்றிருப்போம்.

என் தந்தை போன்ற தமிழ்த் தேசியவாதிகள், சாதிப் பிரச்சினையில், காந்திய சீர்திருத்தவாதப் போக்கை ஆதரித்தனர். வன்முறை தொட்ட புரட்சிகரப் போராட்டப் போக்கை நிராகரித்தனர். நான் போராட்டத்தை, அல்லது வீட்டைக் கைவிட நேர்ந்தது. வீட்டை நான் கைவிட்டேன்.

அன்று, தமிழரது தேசிய சமத்துவத்துக்கான போராட்டமும், சாதிச் சமத்துவத்துக்கான போராட்டமும் பிளவுபடுத்தப்பட்டு, பகைப் படுத்தப்பட்டுக் கையாளப் பட்டமை இந்நிலைமையைத் தீவிரப் படுத்தியது.

சமகாலத்தில் இரண்டு போராட்டங்களும், தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துள் ஒன்றிணைந்து வருகிறதில், தந்தை போன்ற தேசியவாதிகளது ஆதரவை அது ஈட்டி வருகின்றதைச் சமீபத்தில் ஈழம் சென்ற போது கவனித்தேன். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மார்க்சிய அறிஞர்களால், இத்தகைய இயங்கியல் போக்குகளிலிருந்து கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை நிரம்பவும் உண்டு என்பதை உணர்ந்தேன்.

வீட்டில் நிலவிய சூழலில், தமிழ் மக்களின் தேசியக் கோரிக்கையின் பால் ஈடுபாடு காட்டிய என்னை 1960களின் நடுப்பகுதியில், ஆயுதக் கிளர்ச்சியாக முதிர்ந்த இடது சாரி அணியினரின் சாதி ஒடுக்குதலுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஆக்சித்தன. உலகத்திலும் புத்தகங்களிலும் பாதி சிவப்பாய் இருக்கிற விடயமும் மெல்ல மெல்லப் புரிய ஆரம்பித்தது.

இத்தகைய ஒரு பாதையில் நீண்ட காலம் நடந்து சென்றே தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்தில் முன்னணியில் நிற்கும் மக்களுடன் மக்களாக நிற்கும் ஒரு இடது சாரியாக நான் வளர்ச்சியடைந்தேன்.

அன்று தேசியவாதிகளின் போராட்டங்களும் இடது சாரிகளின் போராட்டங்களும் பிளவுபட்டிருந்தன. எனினும் இவை பிளவு பட்டிருந்த போதும் மக்களது பங்களிப்பையும் தலைமையையும் கொண்டிருந்தன.

இன்று இடது சாரிப் போக்கும் தமக்குள் இணங்கி ஒன்றை ஒன்று செழுமைப்படுத்தி வளருகிற சூழல் உருவாகி வருகிற போதும், இவை இளைஞர் அணிகளாகவே இருப்பது துன்பம் தருகிறது.

காலம் மேலும் மேலும் வெற்றிகளை ஈட்டும். இளைஞர் அணிகள் மக்கள் அணிகளாக மேம்படும் என்கிற நம்பிக்கையை ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பாடுகின்றனர். இந்த நம்பிக்கையை ஈழத்துக் கலைஞர்கள் செழுமையுடன் வெளிப்படுத்துகின்றனர். பொது எதிரீக்கு எதிரான போராட்டமும் இடது அணியும் தேசிய அணியும் போராட்டத்தில் ஒருமைப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பரந்துபடுகிற தன்மையும், எங்களுக்கு இயைபாக இருக்கிற வாய்ப்புகள் ஆகும். இயக்கக் குழுக்களின் மோதல், நீர் மேல் மட்டத்தில் பிளவுகளை ஏற்படுத்திய போதும், ஆழத்தில் மண் மட்டத்தில் எவையும் நம்மைப் பிளப்பதில்லை. மண் மட்டம் என்கிற போது ஈழத்து மண்ணில் இருக்கிற நிலைமையையே குறிப்பிடுகிறேன்.

போராட்டத்தின் அவலப் பக்கம் மட்டுமே பலருக் தெரிகின்றது. அல்லது அப்பக்கத்தையே தெரிந்து கொள்ளப் பலரும் விரும்புகின்றனர். மனித ஆளுமையைச் செழுமைப்படுத்தும் ஆயிரம் குழல்களும் பல்லாயிரம் சம்பவங்களும் போர்க்களத்தில் தோற்றம் பெறுகின்றன. அங்கு மனிதாபிமானம் ஓர் உன்னதமான பூஞ்சோலை போல் பூத்துப் பொலிவதையும் சிறந்த கனித்தோட்டம் போல் காய் கனிகளோடு குலுங்குவதையும் பலர் கண்டு கொள்வதில்லை. முரிந்த கிளைகளையும் சருகுகளையும் அவற்றின் மீது சிந்தியுள்ள உப்புக் கரிக்கும் கண்ணீர் முத்துக்களையும் மட்டுமே இவர்கள் தேடுகின்றனர். இரத்த வாடையை மட்டுமே சுவடு பிடித்து இருதரப்புப் பிணங்களை மட்டுமே கணக்கெடுப்பதில் இவர்கள் கருத்தாக இருக்கின்றனர்.

நமது தேசிய இன ஒடுக்குதலின் அரசியல் நமது இருப்பை கணத்துக்குக் கணம் அச்சுறுத்துகின்றது. நாம் ஒரு மலரை முகர்கின்ற போது துப்பாக்கி வெடிக்கும் ஒசையைக் கேட்கிறோம்.

இப்போதெல்லாம் காடுகளில் நாம் நடக்கும் போது யந்திரத் துப்பாக்கிகள் சடசடக்க மேலே பிணந்தின்னிக் கெலிக்காப்டர்கள் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன.

1983 ன் ஆரம்ப காலங்களில் ஒருநாள் அதிகாலையில் என்று ஞாபகம். எனது இழந்து போன காதலி "ஆரி மக்சிமோட்டோ" வை முதன் முதலில் அணைத்து முத்தமிட்ட போது, யாழ்ப்பாணம் அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்தில் இருந்த மோட்டார் வாகனங்களைப் போராளிகள் குண்டு வீசித் தாக்கி அழித்தனர். யாழ்நகரையே அந்த வெடிகுண்டுகளின் ஒலி அதிர வைத்தது. பின்னர் பொழுது விடிந்து வெகு நேரம் வரை அந்த அழகிய யப்பானிய சினேகிதியுடன், பெருமிதத்துடன் எமது விடுதலைப் போரைப் பற்றியும், நமது போராளிகளைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளும் தீர்மானத்தை 'மல்வானை' என்ற முஸ்லீம் கிராமத்தில் தங்கியிருந்த போது எடுத்தேன். நாடு இனக்கலவரத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்தது. நான் அந்த அழகியுடன் யப்பான் நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடத் தயாராக இல்லை. ஆய்வுமட்டத்தில் ஈழ விடுதலைக்குத் தொடர்ந்து உதவலாம் என்கிற ஆரி மக்சிமோட்டோவினதும், முஸ்லிம் நண்பர்கள் சிலரதும், தோழர் லோகநாதனதும் ஆலோசனைகளைப் புறந்தள்ளி விட்டு நேரடியாக விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் மல்வானையிலிருந்து புறப்பட்டேன். இதுவே நமது காதலுக்கு இறுதி அத்தியாயமாக அமைந்தது.

1983 - ஆம் ஆண்டு ஜூலைக் கலவரங்களில் எனது உயிர்காத்த முஸ்லிம் மக்களை நான் மறந்து போய் விடாது, அவர்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளை விடுதலைக் கண்ணோட்டத்துடன் மேற்கொண்டேன்.

தேசிய இன ஒடுக்குதலின் அரசியல், நமது இருப்பைக் கணத்துக்குக் கணம் அச்சுறுத்துகின்றது.

நமது கவிதைகளில், கலை இலக்கியங்களில் நாடகங்களில், வாழ்க்கையானது, கலை நயத்துடனும் போர்க் குணத்துடனும் வெளிப்படுத்துகின்றமைக்கான பின்னணி இது தான்.

இப்படிக்கலையும் அரசியலும் பின்னிப் பிணைந்தது நம் வாழ்வு. அழகும், எழுச்சியிக்க உள்ளடக்கமும் சேர்ந்தவை நமது கலைகள். நமது போராட்டத்தின் வெற்றிகளின் பின்னர் நாம் வேறொரு புதிய தளத்திற்குச் செல்வோம்.

இந்தியக் கவிதைகளையும் எமது கவிதைகளையும் ஒப்பிடுகிறவர்களில் பலர் இந்த இரு கவிதைகளின் இருவேறுபட்ட பின்புலங்களைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

மலைகளில் குறிஞ்சி பலவருடத்துக்கு ஒரு முறை பூக்கும். மருதநிலத்தில் தாமரைகள் சிரிக்கும். சிறப்பாகச் செழித்த பூக்களும் குறைவளர்ச்சியுற்ற பூக்களும் குறிஞ்சியிலும் இருக்கும். மருதத்திலும் இருக்கும். இந்த வகையில் தான் நான் இவற்றைப் புரிந்து கொள்கிறேன்.

அண்மையில் நான் எனது தாயகம் சென்று வந்தேன். போரிலும் மக்கள் நம்பிக்கையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறதைக் கண்டு நெகிழ்ந்து போனேன். குண்டுகள் தலைக்கு மேல்! காற்றையும் நீரையும் கிழித்துச் சென்று கடலில் அவர்கள் மீன் பிடிக்கின்றார்கள்! ஜே.ஆரின் கனவுப் பறவையான கெலிக் கெப்ரர் கழுக்குளின் நிழல் விழுந்து ஊர்ந்து செல்லும் வயல்களை அவர்கள் உழுது விதைக்கிறார்கள். சிறுசிறு தொழிற்கூடங்களில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, நடந்து வரும் போராட்டத்துக்குத் தமது பங்களிப்பை நமது தொழிலாளர்கள் நல்குகின்றனர்.

பல்வேறு இயக்கங்களையும் சேர்ந்த இளைய போராளிகளின் கால்கள் நமது கடற்கரைகளில், காடுகளில், வயல்களில், தெருவீதிகளில் படிகின்றன.

மக்கள் இவர்களையிட்டுப் பெருமைப்படக் கூடிய தருணங்களை ஒருபோதும் தவற விடுவதில்லை. தவிர்க்க இயலாத இடத்தில்

விமர்சனங்களையும் கண்டனங்களையும் கூறத் தவறுவதுமில்லை. இப் போர்படைகள், எப்போது மக்கள் படைகளாக விரிவடையும் என்பது தெரியவில்லை தான். இதற்காக நமது இளைய அறிஞர்கள் பணி புரிகின்றனர் என்பதும், இதனைச் சாத்தியமாக்குவதற்காக நமது கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் உழைக்கிறார்கள் என்பதும், நிறைவு தருவனவாகும். இவை எல்லாம் ஈழத்து நிலைமைகள்!

பழுத்த இலைகளை உதிர்த்து, சிறு செடிப்பிராயத்து வேலிகளைத் தகர்த்து, விருட்சமாக எழுகிற பெருமரம் போல, இளைஞர் இயக்கமட்டத் தொடக்கப் புள்ளிகளுள் தேங்கிப் போகாமல், மக்கள் இயக்கம் என்கின்ற பெருவிருட்சமாக நமது விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புக் கொள்கின்றது.

இளம் போராளிகள் மக்கள் மயமாவதற்கும், மக்கள் போர் மயமாவதற்குமாக, எமது கவிஞர்கள் கிராமத்துத் தெருக்களில் மக்கள் குழப் பாடுகின்றார்கள். எமது நாடகக்காரர்கள் மண் சுமந்த மேனியருக்காக ஊர்வீதிகளில் நாடகங்கள் போடுகின்றார்கள்.

சிறு பத்திரிகைகளில் இன்றும் கவிதைகள் வருகின்றன. முன்னெவிட முக்கியத்துவத்தோடு அவை மக்களால் படிக்கப் படுகின்றன. எனது தோழர்கள் இன்றும் ஆய்வு நூல்களை வெளியிடுகின்றார்கள். குழுவாத உணர்வுகளை ஒதுக்கி விட்டு இளைஞர்களும் போராளிகளும் அவற்றை வாசிக்கின்றனர்.

போர்ப்பயிற்சி செய்யும் இளைஞர்கள் காதலும் செய்கிறார்கள். போராளிகள் காதலிக்கக் கூடாது என்ற இளைஞர் இயக்க மட்ட வேலிகளைத் தகர்த்துக் கொண்டு போராட்டம் மக்கள் மயப்படப்பட, போராட்டம் முழு வாழ்வாக விரிவடைகின்றது. போராட்டத்திற்கும் வாழ்வுக்கும் இடையிலான அந்நியப்படும் பண்பை, நமது வாழ்வு விரைவில் இழந்து போகும் என்றே நம்புகின்றோம்.

இறந்துபோன நண்பர்களை அவர்கள் வாழ்ந்தபோது அறிந்திருந்ததை விட அதிகமாக மக்கள் அறிந்து வைத்து இருக்கின்றனர்.

இந்தப் பின்னணியில் வாழ்வின் குரலை, வாழ்வுக்காக வாழ்வால் நமது, கலைஞர்கள் எழுப்புகின்றனர். நானும் அவர்களில் ஒருவன். நான் அவர்களுள் ஒருவன் மட்டுமே.

கடலைத் தாண்டித் தமிழகம் வந்தபோது மனம் நிறைந்திருந்தது. எனது அருமைத் தங்கை சிறீரஞ்சனி சென்னை வந்திருந்தாள். எனது ஆயிரம் ஆயிரம் தங்கைகள் போர்க்களத்தில் இருந்தனர்.

காலம் மாறும். வசந்த நாட்களில் திடீரென ஒரு நாள் குயில்கள் பாடுவது போல இது நிகழும். நமது மக்கள் வீதிகளில் கூடி நின்று ஆரவாரிப்பார்கள். நமது தோழர்கள் வானத்தை நோக்கித் துப்பாக்கிகளை முழங்குவார்கள். நமது கவிஞர்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிய மக்கள் முன் தோன்றுவார்கள்.

இத்தகைய மகத்தான ஒரு விடுதலைப் போராட்டப் பாதையில் தான் எத்தனை நெளிவு சுழிவுகள்? எத்தனை சிக்கல்கள்?

தோல்வி, ஏமாற்றம், சாக்காடு, கயமை, சுயநலம், சதி, தப்பி ஓடுதல் எல்லாம் நம்வாழ்வை அலைக்கழிக்கின்றன.

விடுதலைக் கரங்கள் வழி தவறிக் கொலைக் கரங்களாக மாறிவிடுவதும் உண்டு. இத்தகைய தருணங்களில் தமிழக மக்களது ஆதரவு நமக்கு மேலதிகப் பாதுகாப்பைத் தருவதாகும்.

உங்களுக்கும், இந்தக் கொங்கு நாட்டுக் காரர்களுக்கும் நன்றி. எனக்கு ஈழவிடுதலை வரலாற்றில் சிறு இடமாவது இருக்குமாயின், இந்தக் கொங்கு நாட்டுக்காரர்கள் எனது உயிரையும், எனது கவிதைகளையும் நெருக்கடி மிக்க ஒரு கால கட்டத்தில் பாதுகாத்தனர் என்று எழுதப்பட்டும்.

எமது விடுதலைப் போராட்டம், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும், மலையகத்திலும், முஸ்லீம் பிரதேசங்களிலும் விடுதலை இயக்கங்களின் அகத்தும் புறத்துமிருந்த பலரது வாழ்வைப் பலி கொண்டிருக்கிறது. இது துயரம் மிக்கதே. எத்தகைய ஒரு புகழ்மிக்க மரணத்தையும் விட வாழ்வு உன்னதமானது என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம்.

எதிர் காலத்தை நமக்கு வென்று தருவதற்காக, தம்மைப் பலி கொடுத்த பல் வேறு விடுதலை இயக்கங்களைச் சார்ந்த போராளிகளுக்கும், புறத்திருந்து போராடிய மக்களுக்கும், கவிஞர்களுக்கும் முன் நான் மிகவும் சிறிய மனிதன் என்பதை உணருகின்றேன்."

இப்படி 1986ல் வெளிவந்த சூரியனோடு பேசுதல் என்ற கவிதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் எழுதினேன். இன்றைக்கும் அது பொருந்துகிறது. இன்றைக்கும் தமிழ் பேசும் மக்கள் கவுரவமான சமாதானத்தையும், புலம் மீளுதலையும், புனர் வாழ்வையும், புனர் நிர்மாணத்தையும் கனவு கண்டபடி. இன்றைக்கும் நான் தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களது சமத்துவமான ஒருமைப்பாட்டையும் சாதிய ஒப்புரவையும், தமிழ் பேசும் மக்களது விடுதலையையும் கனவு கண்டபடி. நம்பிக்கை என் நெஞ்சள் ஒரு பேராறாக புரள்கிறது. எனது கவிதைகள் பெருந்தொகுதி

வெளிவர இருக்கின்ற தருணத்தில் எனது கவிதை வாழ்வு தொடரவும் எனது பெருந்தொகுதி வெளிவரவும் பங்களிப்புச் செய்த பலரை நன்றியோடு நினைவு கூறுகிறேன்.

எனது கருவறை நாட்களிலேயே தமது தலைப்பிள்ளை கவிஞன் ஆக வேண்டுமென்று கனவு கண்ட எனது பெற்றோருக்குத் தான் முதல் மரியாதை. எனது போராட்ட வாழ்வும் கவிதையும் பலரது ஆதரவில் வளர்ந்த வரலாறாகும். ஆரம்ப காலங்களில் எனது கவிதைகளை வெளியிட்டும் என்னை ஆதரித்தும் எனது வளர்ச்சியில் துணை நின்ற கோப்பாய் காசிநாதர் ஆசிரியர், தோழர்கள் கே.டேனியல், எம்.சி. சுப்பிரமணியம், மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா, அலை ஜேசராஜா, நூல்விற்பனையாளர் பூபாளசிங்கம் போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

பின்னர் எமது பல்கலைக்கழக நாட்களில் நண்பர்கள் மு.நித்தியானந்தன், நிர்மலா, லோகன் கணபதி, தில்லை நாதன், கலாநிதிகள் சிவலிங்க ராஜா, சண்முக தாஸ், எம்.எ. நுகுமான், சித்ரலேகா, மௌன குரு போன்றவர்களும் பொறியியலாளரான எனது நண்பன் வீ.சேந்தனும் மறக்கமுடியாதவர்கள். மேற்படி காலங்களில் எனக்கு உயிராபத்து ஏற்பட்ட பல தடவைகளில் எங்கிருந்தோ வந்து என்னை காப்பாற்றிய தோழன் வணக்கத்துக்குரிய பிதா ஜெயசீலனை எப்பொழுதும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தபடி தான் வாழ்கிறேன்.

1980களில் எனது கவிதைகளை தமிழகத்தில் அறிமுகம் செய்தவர்களான சென்னை பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் அமரர். நா.சஞ்சீவி, இன்றைய துணைவேந்தரான பொற்கோ அவர்களையும் பச்சையப்பன் கல்லூரி பேராசிரியர் பெரியார்தாசன் அவர்களுக்கும் எழுத்தாளர் சுஜாதா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். தொடர்ந்து எனது கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்ட ஜமுனா ராஜேந்திரன், புவியரசு, ஈழமடங்கள் (சூரியனோடு பேசுதல் - 1986), கீரியா ராமகிருஷ்ணன் (நமக்கென்றொரு புல்வெளி - 1987) காந்தளகம் கா. சச்சிதானந்தன் (ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும் - 1987) கனடா தொடர்பகம் (ஒரு அகதியின் பாடல் - 1990) மூன்றாவது மனிதன் பௌசார், ஓவியர்கள் வேல்முருகன், ட்ராட்ச்கி மருது, போன்றவர்கள் எனது காவிய வாழ்வின் முக்கியமான பாத்திரங்களாவார்.

எனது வாழ்வின் எல்லா தருணங்களிலும் துணை நிற்கின்ற மனைவி வாசகிக்கும், குழந்தைகள் ஆதித்தன், சக இளவேனிலுக்கும் சகோதரர்களுக்கும், தோழர்கள் நந்தலாலா - ஜோதிசுமாருக்கும், பஷீர் சேகுதாலுத்துக்கும், சிங்களத் தோழர் கிங்கிஸ்லி பெரராவுக்கும்

கலைஞர் பாலுமகேந்திராவுக்கும் எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கத்துக்கும் விமர்சகர் ஏ.ஜே. கனகரட்னாவுக்கும் மைத்துணன் சு.வேலாயுதம் பிள்ளைக்கும் உற்ற தோழன் ரவி சுப்பிரமணியனுக்கும் நன்றி கூற என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை.

1987 - 1995க்கும் இடைப்பட்ட எனது இருண்ட காலங்களுக்குப் பின் வீரியத்துடன் மீண்டும் வெளிப்பட கணினியும் இணையமும் எனக்கு உதவியது.

இப்பெருந்தொகுதி வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று என்னை வலியுறுத்தியது மட்டுமன்றி கவிதைகளை ஒப்புநோக்கி தொகுத்து தந்த சென்னை பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் அரசுவுக்கும், பிழைதிருத்தம் செய்த சென்னை பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கியத்துறை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் பூநீ பிரவீன் குமார், மு.வையாபுரி, கவிஞர். நா.முத்துக்குமார் அவர்களுக்கும், பலவழிகளிலும் உதவிய தோழியர்கள் மங்கை, திலகபாமா, ஜெயா மாதவன் அவர்களுக்கும் பேரன்புடன் அட்டைப் பட ஓவியம் வரைந்து தந்த நண்பர் ஆதிமூலத்திற்கும், ஒளிஅச்சத் தொகுத்த அன்னை கணிப்பொறியகத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் நா. இரமேஷ் குமார், சுதாவுக்கும், வடிவமைப்பு செய்து தந்த ஓவிய நண்பர் சோ. ஆனந்த முருகனுக்கும் அட்டையை வடிவமைத்த ஓவியர் கீதாவிற்கும் அழகுறு வெளியிட்ட ஸ்னேகா பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள்.

வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன்

(visjayapalan@yahoo.com)

சமர்ப்பணம்

எனது கவிதைகளை தமிழகத்துக்கு அறிமுகம் செய்த அமரர் ந.சஞ் சீவி, பேராசிரியர், தமிழ் இலக்கிய துறை, சென்னை பல்கலைக் கழகம் அவர்களுக்கும்,

ஈழத்து முஸ்லிம் மக்களின் அடையாளமான தோழர் அமரர். எம்.எச்.எம். அஸ்ரப் அவர்களுக்கும்,

ஈழத்து தமிழர்களின் முகமான வடமோடிக் கூத்தை போற்றி வளர்த்த கலாநிதி சி.மௌன குரு மட்டக் களிப்பு பல்கலைக் கழகம் அவர்களுக்கும்.....

அறியப்படாத புல்வெளிகள்

என் வீட்டு முற்றம் போலஇப் புல்வெளி.
சிறுவயது முதல்
இதன் எல்லைகளும் அறிவேன்.
என் மனதெல்லாம் இதன் பச்சை.
கண் எட்டா தூரங்களில்
தென்னைமரக் கொடி பிடித்த சிற்றூர்
மீனவர் பாடலுக்கு
எதிர்ப் பாட்டும் ஆடலுமாய்க் கடல்,
அல்லது தொடுவானம்.

அந்த மிரண்டு தலை அசைக்கும்
மாடுகளின் புல்வெளியில்
அன்று பகல் முழுவதும் திரிந்தேன்.
இறுதியில் படு வானில்
சூரியனின் ஓவியக் கண்காட்சி.
எழுவான் திசையில்
ஆடு மேய்க்கும்
எங்களுக்க் கண்ணனின் கோகுலத்தில்
புல்லாங் குழலும் தூங்கிப் போயிற்று.

நிலா முளைக்கும் நேரத்தில்
இருட் கூந்தல் விரிய வந்த காற்று
ஈரம் சிந்த என்னைக் கடந்து செல்லும்.

இங்கிருந்தேன் அன்றும்
இதுபோலோர் மாலையிலே.
என் கையைப் பற்ற
இயலாது என்பதற்கு
காரணங்கள் நூறு காவி
அவள் இருந்தாள்.

கண்ணில் மனதுதிர உன்
காதலில் நான் எரிந்தேன்
உன்னில் உயிர் படர அதனை
உரித்துரித்தே எறிந்தாய்
ஐம்புலச் சிப்பியுள்ளே
தைத்து அரித்திடும் விழிச்சுடரே
செம்மண்ணும் காற்றுமென
உன்னைச்
சேர்ந்திடும் தர்மம் எப்போ

என்று உருக
இருந்தாள்
மதுரையை மீண்டும் எரிக்க
இருப்பவள் போல்.

ஆவணத்தைக் காட்டி
விதி என் நெஞ்சில்
ஒரு கிலோ தசை கேட்ட நாட்களது.

என்னோடு கண் கோர்த்து
கைகோர்த்து
மனம் கோர்த்து
பின்னர் ஒரு திருநாளில்
உடல் கோர்த்த மங்கை
“என்னை நீ ஒருபோதும் அறியாய்”
என எழுந்தாள்
கண்ணீரைத் துப்பிச் சிரித்தேன்.

மாலையிலே பொன்வெளியாய்
ஒளிர்ந்த பசும் புல்வெளியோ
இருளைத் தாரகைகள்
நக்கிக் குடிக்கையிலே
நீலமாய் விரிந்தது.
பின்னர் நிலவில் பால்வளிபோல்

புல்வெளியே புல்வெளியே.
சின்னம் சிறு வயதிருந்து
நான் அறிந்த புல்வெளியே

உந்தன் நிறமென்ன?
வெய்யிலிலா, மையலிலா
வெண்நிலாவின் ஒளியினிலா
நீ உனது உண்மை
நிறத்தோடு வெளிப்படுவாய்?

எல்லாம் அறிய வல்லேன்
என்கின்ற ஆண் திமிரால்
உனையும் இழப்பேனோ.
பிந்தி வந்த பறவைக்காய்
காடுகள் மீண்டும்
பூத்துக் கனிவதில்லை.

- 2001

நான் சிறுசாய் இருக்கையில்
 உலகம் தட்டையாய் இருந்தது.
 எங்க பாட்டிக்குத் தெரிந்த ஓர் அரக்கன்
 ஒருமுறை உலகைப் பாயாய்ச் சுருட்டி
 ஒளித்து விட்டானாம்.
 அப்போதெல்லாம்
 பகல்தொறும் பகல்தொறும்
 ஏழு வண்ணக் குதிரைத் தேரில்
 சூரியன் வருகிற வழி பார்த்திருந்து
 பாட்டி தொழுவாள் நானும் தொடர்வேன்.

ஒரு நாள் வகுப்பறையில்
 என் அழகான ஆசிரியை
 உலகை உருண்டையாய் வளைந்து
 பிரபஞ்சத்தில் பம்பரம் விட்டாள்.
 சூரியனை தேரினால் இறக்கி
 பிரபஞ்சத்தின் அச்சாய் நிறுத்தினாள்.
 பின்னர் கல்லூரியிலோ
 ஆசிரியர்கள் பிரபஞ்சத்துள்
 கோடி கோடி சூரியன் வைத்தார்.

இப்படியாக என்
 பாட்டியின் மானச உலகில்
 வாழ்வு மனசிலாகியது.
 கற்ற உலகிலோ எனது அறிவு
 கவசம் பூண்டு ஆயுதம் தரித்தது.
 இந்த இருவேறு உலகும்
 என் இருப்பு நதியின்
 எதிர் புதிர்க் கரைகள்.

நதியின் அக் கரையோ
முன்பொரு காலத்தில்,
அங்கு உண்மை பேசியதால்
ஏழை விறகு வெட்டிக்கு
பொற் கோடரியும் தருகிறாள்
வனதேவதை.
இக் கரையோ எதிர் காலத்தில்,
அங்கு மனிதனையே
பிரதிமை செய்கிறார் விஞ்ஞானியர்கள்.

காற்றரனாய்
தீபத்தில் கூப்பிய கரம்போல்,
அலைப்புறும் என்மீது
நம்பிக்கைகளும் விஞ்ஞானங்களும்

-2001

எந்நாளும் தமிழ்ப் பெண் அழ விதியோ

வீதியே வீதியே தமிழ்ச் சாதியை
எந் செய நினைத்தாய் எனக்குரையாயோ?

- பாரதியார்

வங்கக் கடல் அலையே
மாரடித்துக் கதறினையோ.
இமய முகட்டிலும் போய்
இடித்துக் கண் வடித்தாயோ.
நாதியற்ற தமிழகத்து மீனவர்கள்
சேதுக் கடலில் சிந்திய செங்குருதி
கங்கை வடிநிலத்தில்
கொட்டி அரற்றினையோ.
இவர்களும் இந்தியரே
என்று வடபுலத்து
மன்னர் உணரவென
வாய் விட்டு அழுதாயோ.

இந்தியன் தமிழன்
என்பதனால் மீனவர் நீர்
சிங்களத்துப் படைகளுக்குச்
சிறு புழுவாய்ப் போனீரோ.
அதனால் கேட்பார் இலி நாய்ப்போல
தினந்தோறும் உமைச்
சுட்டுச் சேதுக் கடல் எறிவான்.
முன்னர் ஒரு தடவை
இலங்கைக் கடற் படையை
கட்டி இழுத்து வந்தார்
இராமேஸ்வரக் கரையில் சிறைவைத்தார்.
அந்நாளில்
உங்கள் மேல் கைவைக்க அவர்கள்

இரண்டு தரம் யோசித்தார்.
அன்று மீனவரே நீங்கள்
இந்தியர் தமிழரென
தலை நிமிர்ந்தீர் கடல்களிலே.

ஒன்றல்ல இரண்டல்ல
206 பிணம் வீழ்ந்தும் உங்களுக்காய்
ஏனென்று கேட்க
தலைவரென இன்று
இலையோ தமிழகத்தில்.
உங்களைக் காக்க
டெல்கியிலும் எவரிலையோ.

சென்னைச் சிற்றரசர் அரசியர்க்குத்
தமிழன் யார்
டெல்லிப் பேரரசருக்கு
இந்தியன் யார்
பெரும் வாக்கு வங்கி உள்ள
சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்தான்.
தனிக் கட்சி கட்டவல்ல
சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்.
உங்களுக்கோ வாக்கு வங்கி
ஒன்றும் பெரிதில்லை.

அதனால் கொன்றாலும் ஏனென்று
குரல் கொடுக்க யாருமில்லை.

தமிழகமே உனக்குத்
தன்னாட்சி எதற்காக
இந்தியாவே உனக்குப்
படை அணிகள் எதற்காக
சேதுக் கடலை
மேலும் தமிழகத்து மீனவரின்
இடுகாடாய் ஆக்கவென்றா
சிங்களத்துக் கடற்படைக்கு
டெல்லியே நீ போய்
போர்க் கப்பல் பரிசு தந்தாய்.

தமிழகத்து மாகவிகாள்
தலைமைக் கலைஞர்கள்
படை வந்து அன்னியர் உம்
பல் நூறு சகோதரரை
கொல்கின்ற போதும்
குரல் கொடுக்க மாட்டீரோ.
கல் நெஞ்சோ உங்கள்
கடற் கரையில் எந்நாளும்
தாலி அறுத்து
தமிழ்ப் பெண் அழ விதியோ

-2001

1

மண்ணும் விண்ணும் மட்டுமல்ல
 மனசும் பூச்சுடிய ஒரு இரவின் பாடல்.
 அதை எப்படி ஆரம்பிப்பது?
 யார் எடுத்துத் தந்த அடியிலிருந்து?
 இல்லை எடுத்துச் செல்லுங்கள்
 உங்கள் அதீத கற்பனைகளை.
 மதுவும் விந்தும் ஊறிய சொற்களை.
 கனவு வரை மண் தோய அவள்
 இட்ட அடிகளில் உள்ளதே கவிதை.

அவள் பி. ஏ. முடிக்கவில்லை என்றார்கள்.
 அவள் காட்டில் என்றார்கள்
 மேலும் அவள் ஒரு கெரிலா போராளி என்றார்கள்.
 நானோ அவளை
 கொழும்பு நகரத் தெருவில் பார்த்தேன்.
 நான் உறைந்தது அச்சத்திலா ஆச்சரியத்திலா
 அல்லது அவள் மீதான மதிப்பினிலா.

கோப்பிக் கடை மேசையுள் மறைத்தேன்
 நடுங்கும் என் கால்களை.
 அவள் அதே அமைதி ததும்பும் முகமும்
 குருத்துச் சிரிப்புமாய்
 முகவரி கேட்காதீர்கள் என்றாள்.

வாழ்வு புதிர்கள் போன்று
 புத்தியால் அவிழ்க்கக் கூடியதல்லவே.
 ஒரு பெண்
 கண்ணகியும் பாஞ்சாலியும் போல
 ஆண் கவிஞர் வடிவமைத்த படைப் பல்லவே.
 காமம் தீராது எரியும் உடலுள்
 எரியாத மனதின் தீயல்லவா காதல்.

ஒடுக்கப் படுகிறபோது மனசில் எரிகிறது
மற்றும் ஒரு தீ.

பல்கலைக் கழகச்சுவர்க் காட்டுள்
அவனும் அவனும் ஒருசோடி ஆந்தைகளாய்
கண்படா திருந்த
காலங்களை நான் அறிவேன்.
அப்போதும் கூட
இன்னும் மூக்கைப் பொத்தினால்
வாய் திறக்கத் தெரியாத
அப்பாவிப் பாவமும் அபிநயமும் பூண்டு
ஒரு யாழ்ப்பாணப் பெட்டையாய்த் திரிந்தாள்
பின்னர் நரகம் தலைமேல் இடிந்தது.

2

வெண் புறாக்களும்
வெண் புறாக்களை வரவேற்றவரும் மோதிய
88ன் குருதி மழை நாட்கள்
முதல் குண்டு வெடித்ததுமே
நெஞ்செல்லாம் வன்புணர்ச்சி வெறியும்
உடலெல்லாம்
பெண்கள் இரத்தம் தோய்ந்த லிங்கமும்
கையில் துரு கனக்கும் றைபிளுமாய்
புறாக்கள் காக்கிக் கழுகான தெப்படி.
வரவேற்ற கரங்கள் ஏந்திய பூச்செண்டு
துப்பாக்கியானது எப்படி.

மேன்மை தங்கிய பாதுசாவோ
டெல்லியில்.
அவரது கிரீடத்தை அணிந்தபடிக்கு
அவரது விதாசகன் ஒருவன் கொழும்பில்.
நமது கோபங்களை எல்லாம் எடுத்து
விதி வனைந்து தந்த பீமனோ
கண் சிவக்க ஈச்சங் காட்டுக்குள்.
இவர்களிடை சிதறியது காலம்.
இவர்களிடை சிக்கி அழிந்தது
ஆயிரம் வருட நட்பின் வரலாறு.

சேறான பாதையில் சிதறியது ஒரு டாங்கி.
 கீழே இரண்டு சீக்கியரின் பிணங்கள்.
 தெருவில் போனவர் அடைக்கலம் புகுந்த
 கோவிலுள் பாய்ந்தது துப்பாக்கி வேட்டு.
 அவன் தரையில் சாய்ந்ததும்
 அவள் சீக்கியன்மேலே அலறிப் பாய்ந்ததும்
 றைபிளைப் பற்றி முகத்தில் உமிழ்ந்ததும்
 சுட்டா என்னையும் என அதட்டியதும்
 கண்டிலர் கண் இமைத்தவர்கள்.
 என் தாய் மண்ணில் தலை குனிந்ததே
 எனது கலாச்சாரத் தாயகம்.

யாருமே நம்பவில்லை.
 அந்த அப்பாவிப் பெண்ணா?
 கேட்டு வாய் பிளந்தவர் எல்லாம்
 கண்கள் பிளக்கக் கதறி அழுதனர்.

4

விடை பெறு முன்னம்
 அது அண்ணன் தம்பி சண்டை என்றாள்.
 இருவரும் இளைத்தனர் தவறு என்றாள்
 இருவரும் இன்னும் தவற்றை எண்ணி
 மனம் வருந்தலையே என்கிறபோது
 கண்ணும் மனமும் குரலும் கலங்கினாள்.
 இருவரும் மீள இணைவர் என்றாள்
 தவிர்க் கொணாதது வரலாறென்றாள்.
 தழைகள் அறுவதும் வரலா றென்றாள்.
 பின்னர் விடை தரும் போது
 கூந்தலை ஒதுக்கி நாணிச் சிரித்தாள்.

அவளைக் கண்டது மகிழ்ச்சி.
 அவளுடன் பேச்சோ மேலும் மகிழ்ச்சி
 பாதுகாப்பாய் விடை பெற்றதும் மகிழ்ச்சி.
 அந்த இரவின் கனவும் மகிழ்ச்சி.

சிங்கமும் விறகு வெட்டியின் மகளும்

பிள்ளைகள்

பாட்டி பாட்டி கதை சொல்லுங்கோ
கதை சொல்லுங்கோ பாட்டி பாட்டி.

சக்கரைக்குள் கசப்பு மருந்தை
ஒழித்து வைத்துத் தருவாயே
கதையோடு கதையாகப்
புத்திமதிகள் சொல்வாயே

வெளியே காற்று அடிக்குது
வெண்பனியும் கொட்டுது
பாட்டி பாட்டி கதை வேணும்
கதை வேணும் பாட்டி பாட்டி

பாட்டி

என்ன கதை சொல்ல எதனைப் பற்றிச் சொல்ல
எனக்குத் தெரிந்த கதையெல்லாம் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன்.

பிள்ளைகள்

சொல்லு பாட்டி கதை சொல்லு பாட்டி
சொல்லா விட்டால்....

பாட்டி

சொல்லாவிட்டால்

பிள்ளைகள்

சொல்லாவிட்டால் தூங்க மாட்டோம்.

பாட்டி

அப்போ ஈசாப் கதை சொல்லவா
ஒரே ஒரு ஊரிலே ஒரே ஒரு காடு
ஒரே ஒரு காட்டிலே ஒரே ஒரு சிங்கம்.

பிள்ளைகள்

ஒரே ஒரு காடு வேண்டாம்
வன்னிக் காடு வேண்டும் பாட்டி
பச்சைப் பச்சை மரங்கள் வேணும்
பாலி ஆறும் ஓட வேண்டும்

பாட்டி

துருவம் வந்த போதிலும்
தேசம் மறக்கவில்லையா?
வன்னியிலே காடிருக்கு
சிங்கம் ஏதும் இல்லையே.

பிள்ளைகள்

காட்டு வன்னி மண்ணிலே
காலை சிங்கம் வைத்திடில்?

பாட்டி

கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள்
சுட்டித் தம்பி தங்கைகள்

(பாட்டி கதை சொல்லப் பிள்ளைகள் கதையை நிகழ்த்திக் காட்டுதல்)

பாட்டி

பச்சை வன்னிக் காட்டிலே
பாலி ஆற்றம் கரையிலே
சிங்கம் ஒன்று வந்ததாம்
காட்டு ஆட்சி செய்ததாம்.
காட்டில் விறகு வெட்டியே
காலம் தள்ளும் வேலனின்
வீட்டில் சிங்க ராசாவை
விருந்து உண்ண அழைத்தனர்.

(விருந்து நடத்தல்)

வேலன்

சிங்க ராசா சிங்க ராசா
சோறு போதுமா
கறிகள் போதுமா?

வேலனின் மனைவி

மான் பொரியல் பண்டிக் கருக்கல்
மரை வத்தல் உடும்புக் கறி
காளான் குழம்பு அகத்திச் சுண்டல்
என்ன வேணும் கேளுங்கோ
இன்னும் இருக்கு பாருங்கோ

சிங்கம்

இது போலச் சாப்பாடு
ஒரு போதும் தின்றதில்லை
நன்றி வேலா வேலம்மா
இதை யாரு சமைச்ச ஆளம்மா

வேலன்

இது நான் சமைச்ச சாப்பாடு

வேலம்மா

பொய்யிது பொய்யிது சிங்க ராசா
வேலன் இந்த வீட்டில்
வேலை ஒன்றும் செய்யாது

பிள்ளை 1

அப்ப அந்த வேலனும் எங்க அப்பா மாதிரி
அவருக்குப் பிள்ளையும் தொலைக்காட்சி தான்
பொண்டாட்டியும் தொலைக்காட்சி தான்

பாட்டி

கண்டபடி பேசாமல்

கதையைக் கேளடி சின்னப் பெண்ணே

சிங்கம்

பொய்யா பொய்யா வேலம்மா

பொங்கி வைச்சது யாரம்மா

வேலன்

பொங்கி வைச்சது நீதான் வேலம்மா

அதைப் போட்டு வைச்சது நான் தானே சொல்லம்மா

வேலம்மா

இதுவும் பொய்

(சொல்ல வேண்டாம் என வேலன் சைகை காட்டுதல்)

வேலம்மா

உங்க காட்டில் விறகுவெட்டி

பிழைக்கிறோமுங்க

எங்களாலே முடிஞ்சதிந்த

விருந்து தானுங்க

சிங்கம்

யாரு சமைச்ச சாப்பாடு

வேலம்மா

சமையல் செய்தது முத்தம்மா

அதை சாப்பிடத் தந்தது வேலம்மா.

(வேலன் அச்சப்படுதல்)

சிங்கம்

முத்தம்மா?

முத்தம்மா சாப்பாடு
அத்தனையும் அமுதம்
கோடி கோடி பரிசு தரணும்
கூப்பிடு இந்த நிமிசம்

வேலன்

முத்தம்மாவுக்குச் சுகமில்லை
சிங்க ராசாவே

வேலம்மா

முத்தம்மாவுக்கு சுகமில்லையா
யாரு சொன்னது?
முத்தம்மா... முத்தம்மா....
முத்தம்மா
வணக்கம் கரடி ராசாவே
வயிறு நிறையச் சாப்பிடுங்க

சிங்கம்

இத்தனை அழகா முத்தம்மா
என்னைக் கல்யாணம் பண்ணம்மா
ஆலமர காட்டுக்குள் என்
வசந்த மாளிகை
அத்தனையும் முத்தம்மா
உனக்குக் காணிக்கை

பாட்டி

இப்பொழுதே முத்தம்மாவைக் கல்யாணம் பண்ணிவை
இல்லையென்றால் எல்லோரையும் கொன்று போடுவேன்
என்று சிங்கம் மிரட்டுதாம் எல்லோருக்கும் நடுங்குதாம்.

பிள்ளைகள்

சொல்லுங்க பாட்டி
முத்தம்மா பாவம் பாட்டி
எல்லாம் வேலம்மாவால தானே பாட்டி

பாட்டி

வேலன் அழுகிறான் வேலம்மா அழுகிறான்
முத்தம்மா சிரிக்கிறாள்
முத்தம்மா மட்டும் சிரிக்கிறாளாம்.

பிள்ளைகள்

பாட்டி பாட்டி முத்தம்மா
பயப்படவில்லையா பித்தம்மா

முத்தம்மா

காட்டு ராசாவே அழகுக் சிங்க ராசாவே
கண்டவுடன் உங்கள் மீது காதல் கொண்டேனே.

வேலன்

முத்தம்மா உள்ள போடி

முத்தம்மா

அம்மா அப்பா கேளுங்க உங்க
புதுமைப் பெண்ணை நம்புங்க
கண்ணீர் எல்லாம் ஏனுங்க
காத்திருந்து பாருங்க

சிங்கம்

மயிலேப் போல அழகு காட்டும்
கண்ணே முத்தம்மா - என்னை
மணமுடிக்கச் சம்மதமா
கண்ணே முத்தம்மா

முத்தம்மா

பயம் வருகிறதே நகத்தைப் பார்க்க
சிங்க ராசாவே உங்க
பல்லைப் பார்க்கக் குலை நடுங்குதே
சிங்க ராசாவே

சிங்கம

உன்னைவிட எனக்கு இந்தப்
பல்லுப் பெரிசில்லை
ஒருபோதும் எனக்கு இந்த
நகமும் பெரிசில்லை

முத்தம்மா

அப்பா வாங்க சிங்க ராசா
நகத்தை வெட்டுங்க
அம்மா வாங்க சிங்க ராசா
பல்லைப் புடுங்குங்க
கூறைச் சேலை கட்டிக் கொண்டு
நானும் வருகிறேன்
கெட்டி மேளத்தோடு தாலி
கட்டிக் கொள்ளலாம்.

சிங்கம்

நான் பல்லை நகத்தை எடுத்துப் போட்டு
தாலி கட்டுவேன்
என் பவள மல்லிகைச் சிங்காரிக்கு
மாலை குடுவேன்.

பிள்ளைகள்

பாட்டி பாட்டி
பாட்டி பிறகு என்ன நடந்திச்சு

பாட்டி

பல்லும் நகமும் இல்லாத சிங்கம்
பலமில்லாக் சிங்கம்

பிள்ளைகள்

பல்லில்லாத சிங்கத்துக்குப் பயப்பட மாட்டோம்
நாங்க பயப்பட மாட்டோம்

பாட்டி

பயமில்லாமல் முத்தம்மா
போடா என்றாளாம்
வேலம்மா ஓடு என்றாளாம்
வேலன் அடிக்கப் போனானாம்
சிங்கத்தை அடிக்கப் போனானாம்

(எல்லோரும் சிங்கத்தை அடித்து விரட்டுதல்)

ஐயோ ஐயோ என்றபடி கரடி ஓடிச்சாம்
அமுதபடி காட்டை விட்டு சிங்கம் ஓடிச்சாம்.

எல்லோரும்

கதையும் கேட்டு முடிஞ்சதாம்.
கண்ணுறக்கம் வருகுதாம்.

பா நாடகம் - நோர்வே தமிழ்ப் பள்ளி குழந்தைகளுக்கு எழுதியது.

-22.02.2001

வாழ்வின் கவிதை

நீர்க்கரையின் கோரையிடை பாம்பின் கண்கள்.
புல்பூத்த தட்டானில் மயங்கும் தவளை.
துரு துருத்து மோந்தபடி கீரிப்பிள்ளை.
பசுமை இனிக்க மான் கிழை
வரும் தடத்தில் விரிகிறது மனிதன் கண்ணி.
அச்சத்தில் சாகாதவை வாழ்கிறது
இக்கணம்.
என்றும் போல் மருதமரம் செழிக்க ஊட்டியும்
வேர் அறுத்தும் நகர்கிறது பாலி ஆறு.

டைட்டானிக் கனவு மனிதா
உன் விஞ்ஞான வரைபடத்தில்
ஏது மிதக்கும் பனிப்பாறை.
எனினும் உன்னால் இயலுமே
மூழ்கையிலும் வயலின் மீட்டி
சாவையும் வாழ்தல்.
ஞான் அறியும்
நஞ்சு பருக விதித்தபின்னும்
வாழ்ந்த ஒரு கிரேக்கத்து மனிதன் காதை.

இலக்கமில்லா வாகனம் ஊரும்
எதிரிகளின் துப்பாக்கி சுட்டும் போதும்
நண்பரது கொலைக் கரத்தால் விலங்கு பூண்டு
நாள் நேரம் காத்திருந்த வேளையிலும்
வாழும் ஆசை புதுவெள்ளமாய் பெருக
ஜீவநதியாய் இருந்தேன் என்பதன்றி
பெருங் கவிதை
என் வாழ்வில் வேறு ஏது.

கையில கறையாக
பெண்கள் சிலரது கண்ணீர் மட்டுமே
மனிதம் இழிந்து ஆண்மையாவதில்
பெருமைப்பட்ட
என் கவிதை சாயம்போன
அந்த நாட்களை வெறுக்கிறேன்.
ஆணை /பெண்ணை நாண்டி
மனிதம் அடைதலே விடுதலை.
கைகொடுக்கிற தோழி / தோழரால்
மீட்கப்படுகிறதே பாக்கியம்.

மோசமான கவிதைகள் எழுதியுள்ளேன்
ஆனால் எப்போதும் வாழ்ந்தேன்
நல்ல கவிதையாய்.
போர்க்களம் என்மீது இறங்கிய போதும்
சிங்களத்து தோழரை தோழியரை
முஸ்லிம் சகோதரரை சகோதரியைக் கேளுங்கள்
எப்பொழுதும் மனிதனாகவே முயன்றேன்.
அதுவே நான் எழுதிய நல்ல கவிதை.
தலை பணியாது
வாழும் ஆசையை இறுகப் பற்றுதலே
எனது கவிதை.

-2002

வேம்பாய் வான் பூ உதிர்க்கும்
ஒரு வெண்பனி இரவில்
அறைக்குள் ஓடிகின்றேன்.

பால் வடியும்
சன்னல் கண்ணாடியின் பின்னே
வசந்தக் கனாக் குடையுள்
இலையுதிர்த்த பேச் மரங்கள்
ஓடியாது நிமிர்ந்து நிற்கும்.

கனவுகளை இழந்த மனிதனுக்கு
வாழ்வில் எது மிஞ்சும்?
ஆறாய் நகரும் காலக் கரையில்
கனவிலா மனிதன் ஒரு பாறாங்கல்.
கனவில்லான் நாட்கள்
காற்றுப் புரட்டும்
எழுதப்படாத வெள்ளைத் தாள்கள்.
கனவின்றிக் காதல் ஏது?
கனவில்லான் காமம் பிணத் தழுவுதலே.
கனவில்லான் உயிர்ப்பு
கருவிலா முட்டை.

“பேச் மரமே பேச் மரமே
மன ஓடிவின் மருந்தான
கனவுகளை எங்கிருந்து பெறுகின்றாய்?”

“எனது வேரில் இருந்து,
வேரடியில் கனல்கின்ற மண்ணில் இருந்து.
என்னைத் தழுவித் தேற்றுகிற
செடி கொடிகளிலிருந்து,
நான் அருந்துகிற நீரில் இருந்து,
சூழும் ஒளியில் இருந்து,
சுற்றிச் சழலும் காற்றில் இருந்து.
என்னில் இளைப்பாறிச் சென்ற

பறவைகளின்
கீதங்களில் இருந்து.
எனது வசந்தகால ஞாபகங்களில் இருந்து,
மண்ணில் உதிர்ந்து கிடக்கும்
எனது பரம்பரையின்
நினைவுக் குறிப்புகளில் இருந்து.
ஏனெனில் எனக்கு வாழ் விருப்பம்”.

மனிதன் நான்
கனவுகளை எங்கே தேடுவேன்

சாகுமுன் உன் பாட்டன் நாட்டிய
பழமரங்களைக் கேட்டுப்பார்
உனது பரம்பரையின் கனவுகளை
இன்னமும் அது வைத்திருக்கக் கூடும்.
பாலமுதூட்ட உன் அன்னை காட்டிய
வெண்ணிலா விடம் கேட்டுப்பார்
அதனிடம் உனது குடும்பத்தின் கனவுகள்
இன்னமும் இருக்கலாம்.
உன்னை விடுவிக்கும் போரில் விழுந்த
தோழனின் தோழியின் சமாதிகளைக்
கேட்டுப்பார்.
அது உனது தலைமுறையின்
கனவுகளின் வயல்.
உனது முதற் காதலியை / காதலனைக் கேள்
நீ என்றோ சிந்திய கனவுகள்.
அவளிடம் / அவனிடம்
இன்னும் எஞ்சியிருக்கலாம்
அல்லது கவிதைகளை வாசி
பட்டாம் பூச்சியின் சிறகைத் தொடுகிற
சிறுமியைப் போல
நல்ல கவிதைகளை மனசால் தொடு
வண்ணக் கனவுகள் ஒட்டிக் கொள்ளும்.
ஒரு பொழுதும் வாழாதே
கனவுகளின்றி.

-2000

காடும் நாடும்

ஒரே ஒரு நாட்டிலே
ஒரு காடு
நாட்டில் அரசனும்
படையும் மக்களும்.
காட்டினில்
ஒரே ஒரு மீசைக்காரன்.

எப்போதும் அச்சமும்
மரங்களுட் பதுங்கலும்
தொப்பியும் இன்றி
நாளையுமின்றி
அவன்
வானம்பாடியைக் கேட்டதுமில்லை
மந்திகள் நடனம் பார்த்ததுமில்லை.

அவன்
சந்தன மரத்தைத் திருடினான்.
படை சந்தன ஊரின்
மக்கள் மேற் பாய்ந்தது.
பின்னர் அவனோ தந்தம் கடத்தினான்
படை யானை ஊரின்
மக்கள் மேற் பாய்ந்தது.
அவன் எல்லைகள் தாண்ட
அயலகப் படையோ
அங்கே வாழும்
மீசையன் இனத்தவர் மீது பாய்ந்தது.
பின் அவன் நடந்தான்
மலைப் பாதையினால்.
படை மலைவாழ் மகளிரின்
ஆடை களைந்தது.

அரசு படைகளோ
துப்பாக்கி முனையில்
குடியானவரை ஓடத் துரத்தின.

குடியானவற்கோ அரசன் வேண்டும்
அரசன் இல்லையேல் வேண்டுமே
அரசனை மிஞ்சுமோர்
மதுரை வீரன்.

சந்தன ஊரார்
யானை ஊரார்
பக்கத்து நாட்டு மீசை இனத்தார்
மலைவாழ் மக்கள்
ஆற்றாது அழுகிற கண்ணீர்
படையும் கண்டிலர்
படையை அனுப்பிய
அரசரும் கேட்டிலர்.

மக்கள் கோபமோ
மீசைக்காரனின் பொன்முடியாச்சு.
மக்கள் வெறுப்போ
மீசைக்காரனின் செங்கோலாச்சு.
மக்கள் கண்ணீரில் செழித்த
மரகதக் காட்டில்
எழுந்ததோர் அரண்மனை.
முடி புனைந்த மீசைக்காரன்
பறவைப் பாடலில் தனை மறக்கின்றான்.
மயில்கள் ஆடச் சேர்ந்தாடுகிறான்.
அச்சமின்றிக் கண்ணயர் கின்றான்.
கனவுகளுடே முறுவலிக்கின்றான்.

மக்கள் கண் மழை
சிந்தச் சிந்த
வளருமே அந்த மரகதக் காடு.

மரகதக் காடு வளர வளர
வலுக்குமே அரண்மனை

-2000

கண்ணம்மா செல்லம்மா

கற்றும் கேட்டும் அறிவு முதிருமுன்
காதல் ஒன்று கடமை ஒன்றாயின

-பாரதி

வாசலில்
குடமொலிக்கும் கணத்துக்காய்
மனமொடுங்கி நிற்பாயே.
அந்தக் கண்ணன் கறுப்பி.
உன்னுள்ளே மூண்டு
எரிந்திட்ட தீக்குஞ்சாள்.

கனவிலுமுன்
சிந்தைக் கிளையில்
இசைத்த சிறு குயிலி.
வாசலில் மின்னி
தெரு முனையில் பூசுக்குடி
உன் காதுக்குள் வீசும்
கனிகின்ற பாட்டுக்காய்.

பூணூலில் தூக்குப் போட்டழியும்
உன்னுடைய சமூகத்தின்
மனு அதர்மப் போர்க் களத்தில்
உன் முதற்காதல் களபலியா?
மறைமுக பௌத்தன் என்பர் என
சங்கரனே அஞ்சி
சீரணாகதி அடைந்தான்.
சின்னவன் நீ தோற்றாலும்
சீற்றம் தணிந்ததில்லை.
தந்தையின் பூணூலிலும்
உன் தாலி நூலிலும் சிக்கி
தையல் நூற் சேலைச்
செல்லம்மா உன் பின்னே
திரிந்தாள் விதியாக.

பின்பொருநாள் கல்கத்தாவில்
அந்தக் கரிய
கனவான கண்ணம்மா
பெண்ணும் சுதந்தரியே என்றபடி
வெள்ளைச்சியாக விடிந்தாளோ
கள்ளனடா நீ.

எல்லா ஆண் பெண்ணுள்ளும்
உமிக் கும்பி உள்ளே
ஒளித்த சிறு தணலாய்
ஒரு கண்ணம்மா கண்ணன்
சொல்லப் படாதிருக்கும்
சேதி தெரிந்தது தான்.

என்னுடைய கண்ணம்மா
அந்த இனிய பழமொழியின்
வண்ணம் பிரிந்த
வானவில்லே என் கவிதை.

ஒருத்தி ஒருவனென
நேர்ந்து விட்ட பலிக்கடாவாய்
வாழ்வின் முகம் அறுத்தல்
கவிதையர்க்கும் மண்ணின்
காலம் விதித்ததுவோ?

குயிற் பாடலாக
உன் தலித்தி கூவுகையில்
மயிற் கூத்து ஆக
என் சதுரி ஆடாளோ.

-1999

முன்றில் வேம்பு

நினைவுள் புதைந்த வேப்பம் வித்து
திறக்கும் இணைய ஓவியத் தளமாய்
நெஞ்சுள் பசும் குடை விரிக்க
காலத்தைமீட்டு வாழ்ந்தேன்.

முலை அமுது உண்டேன்.
நிழலில் தவழ்ந்து
மண் விளையாடினேன்.
என் அயல் சிறுமி
'குஞ்சாமணியை'
எங்கே தொலைத்தாள்
என்று வியந்தேன்.
பாட்டிகதைகளில் முடிகள் புனைந்தேன்.

கோவிற் பொங்கலில்
நீறு பூத்த தணற் பாவைகளாய்
வெளியேநின்ற சிறுவரை எனது
பால்யநண்பர்கள் சீண்ட வெகுண்டு
அதிர்ந்தமனசை
'அது அது அவர் அவர்
ஊழ்வினைப்பயன்'' என
தேற்றியபாட்டியை நம்ப மறுத்தேன்.

எங்கள் வீட்டில் சமைக்கிற பெண்ணுடன்
அம்மணமாக மாமா இருந்ததை
கண்டதன்பரிசாய் 'சாக்கிளேட்' தின்றேன்.
ஆண்குறி விறைக்க நோயென அஞ்சி
விம்மி அழுதேன்.

என் அயலாள் மிரள
முதன் முதலாக
விசத்தேன் குளவிக் கூடாய்த் திரண்ட
இள முலை உண்டேன்.

மனதுள்கிளைகள் நெரியும்
வேம்பின் வேருள் என் காலப் புதையல்.

நினைப்புத்தானே இளமையும் முதுமையும்.

சூரியப்பந்தை ஏந்த உயரும்
முன்றில்வேம்பினைச் சுற்றி
வயது உடைய
வட்டப்பாதையில் முன் செல்கிறது
என் காவிய வாழ்வு.

நான் வேண்டுவது
காதலும் கவிதையுமாக
சோடிகூடியும்
கண்ணீரும் புலம்பலுமாக
தனித்தும்
குயில்கள் பாடிப் பாடி வளர்த்த
எனது வேப்ப மரத்தின் நிழலே.
நான் ஆசைப்படுவது
விடுதலை அடைந்த தோழியரோடு
குறுகிய இரவுகளும்
விடுதலைக்கெழுந்த தோழர்களோடு
நீண்ட இரவுகளும்
துணையாய் இருந்த என் வேம்பின் கீழே
பொறுமையாய் நிலா பூக்கள் தைத்த
கரும் கம்பளமே.

நான் வேண்டுவது
புத்தன் தேவனான போதி மரமல்ல
அன்னையின் முலை அமுதம் உண்டும்
தோழியர் அமுத முலையினை உண்டும்
நான் மனிதனான
வேப்ப மரமே.

-2000

அற்றைத் திங்களும் அவ்வெண்ணிலவும்

இன்பம் துய்த்ததுடன்
முடிந்து விடுகிறதா எல்லாம்.
பிடித்த புத்தகத்தில்
இரசித்த பக்கமென
தட்டிச் செல்ல முடியவில்லையடி.
முட்டைகள் மீது
பின்காலால் மணல்முடி
திரும்பியும் பாராத
ஆமைப் பெண்ணாய்ச் சென்றாய்.
மாயை போலாயிற்று எல்லாம்.

இன்பம் இருவரும் நாடியது தான்.
நட்பு நான் மட்டுமே தேடியதோ?
முதற் கண் பொழுதில்
முதுகு சில்லிட
ஒரு கணம் தரித்தாய்.
உன் இதயத்துள் இருந்து
அடி வயிறு அதிர இறங்கிய
இன்பச் சூனியம் மறைக்க
சினந்து முகம் திருப்பினாய்.
நானும் கள்வன் என்பதறியாது.

அடுத்த நாள்
ஆயிரம் ஒத்திகையோடு வந்து
மணி கேட்டேனே.
ஏளனம் தெறித்தது
உன் பார்வையில் எனினும்
கனத்த உன் முலைகளும்
இன்ப வலியில் குனித்த புருவமும்
செப்பிய காமமும்
பேசிய மொழிகளும் வேறு.
சொல்லி வைத்தாற்போல்
இருவர் கண்ணிலும்
வியர்த்தது வெந்நீர்.

நெடுங் காலமாயிற்று.
நீயும் உன் முதலிரவில்
எனை நினைத்தாயா.

இரவுகள் என்னடி இரவுகள்.
கண் இமைத்தலுட் கழிந்த
இரண்டு புயல் பாம்புகளின்
மூன்று பொழுதுகள்.

மூன்றாம் காலை விடிகையில்
நம் சாதியும் சமயமும்
வேறு வேறெனக் கண்டுபிடித்தாய்.
தெரிந்ததாக தெரியேல் என்றது
நான்காம் பகல்
கருத்தரங்கு முடிந்து பிரிகையில்.

தெருவில் சிரிக்காதே
கடிதம் எழுதாதே
நண்பரோடு இதுபற்றி
கங்கை கொண்ட சோழனாய்
பெருமை பேசிவிடாதே என்றாய்
ஆண்கள் பற்றி இத்தனை தெளிவா.
அதன் பின் உனக்கு
நானும் யாரோ நீயும் யாரோ.
எப்படி முடிந்ததடி.

காலையில்
அந்தக் குண்டு வீச்சு
சேதி படித்தேன்.
மதியம் உனது
அகால மரணம் அறிந்ததில்
சிதறினேன்.
மாலை முழுவதும்
வெறுமையில் உழன்றேன்.
இரவு மனைவி தலை வலியா என
அணைந்த போது
ஒரு வழியாக தேறுதலடைந்தேன்.

-2000

கால விருட்சத்தின் அகாலக் குயிலான
 கவிஞனிடம்
 பிரபஞ்ச முட்டைக் குப்பையுள்
 தனி விந்தாய் உயிர் நடும் உலகம்
 உரைக்கிறது
 ‘‘நான் பேரிருளாய் உறைந்த துருவ நதியுள்
 கனாக் காணும் மீன்களதும்
 புயல் கறுத்த தேய்பிறைப் பின்னிரவில்
 எழு ஞாயிறைப் பாட இசை பயிலும் பறவையதும்
 சா மலிந்த போர்ப் பஞ்சத்துள்ளும்
 தம் மண்ணைப் பற்றி நிற்கும் வேர் வலிய மனிதரதும்’’.

கற்பனையின் மாயக் கதவொன்றால் ஓயாமல்
 தஞ்சப் புலம் நீங்கி தாய் மண்ணிலாகும்
 கவிஞன் அதிர்ந்து விட்டான்.
 யுகத் தெருக்கள் நீள
 ஊர் காவிச் செல்லும் குறவருக்கும் மறுதலிப்பா.
 மாந்திகளே தொலைய போர்ப் பாலை
 விரிதலஞ்சி
 வேரறுத்து ஓடி வந்த அகதிக்கும் நிராகரிப்பா.
 பாவம் அவன் போகும் இடமெல்லாம்
 வயிற்றோட்டக் காரன் பின் தெரு நாயாய்
 புலத்தின் துயர் நினைவு தொடர்ந்திடுமே.
 யாதும் ஊரெனப் பறக்கும் காடான குறவரது
 வேரோ அறாது.
 நாடோடி இலக்கியமாய்
 தலைமுறைகளுடே நீளுமே அறிந்திலையா.

ஆற்றம் கரையில் ஒரு அழகூரின் பசும் மண்ணில்
 காவும் சுமை இறக்கிக் காலாறும் பொழுதினிலே
 வேரோடிக் குருத்தெறிந்து குறத்தி
 தளைத் திருக்காளோ.
 கொக்கோடு மீன் பிடித்து
 கெண்டையொடு நீராடி

தும்பியொடு பறந்து
வண்ணத்துப் பூச்சியுடன்
மலர் கொய்யும் பிள்ளையிடம்
தீன்பதற்கே அன்றிக் கொல்லாதே என்றந்தச்
சின்ன உயிர்களுக்காய்ப் பரிகையிலே
இள நெஞ்சில்
தம் வம்ச அறவேரைப் பதி வைத்திருக்காளோ.

வந்த பொழுது தொட்டு
பெயர்ந்து செல்ல வீட்டை பொதி கட்டும் வேளையிலும்
மகனுக்கு வாழ்வின் மொழி ஓதும் குறவன்
மறு தலைமுறைக்குள்
வேர் விட்டிருப்பானே.
முகமிழக்கா மனிதன் வேர் காலங்களுட் பாயும்.

“நான் முகமிழக்கா மனிதரதும் கூட”
உலகம் பதில் உரைக்கும்.

-1999

தானாவை பார்த்தேன்
ஒருவருள் ஒருவர்
பாய்ந்த தருணத்தில்.

கண்டதில்லையா நீங்கள்
தானாவின் மனசுபற்றும் நிர்வாணம்
அந்தக் கண்ணாடி மேனியில்
என் ஆத்ம முகத்தை அடைந்திருக்கிறேன்.

துருவத்துப் பனி ஆறு என
அலட்சியம் செய்து விடாதீர்கள்.
தானாவைத் தொடு கணத்தில்
தாடி வெண்மயிர் கறுக்க
எதிர் விதியில் மிதந்தேனே.

நதி காலவெளியில்
இருப்பதை முன்னும்
வாழ்வதைப் பின்னுமாக
அடித்துச் செல்கிறது.

கொம்புகள் உரசிச் சடசடக்கும்
பனிமாள்களோடு
முன்நகரும் சறுக்குவண்டி.
அங்கிருந்து காலம் உடைய
நாற்புறமும் பாய்கிறது
ஒரு லாப்பியனின் பாடல்.
நூற்றாண்டு முன்னாடி
துப்பாக்கியும் பைபிளுமாய் வந்து
யேசுவையே மீண்டும்
சிலுவை அறைந்தவர்களால்

கொல்ல முடியாது போன பாடல் அது.
 சமிக்ஞை மொழியாக
 தொலைந்த சந்ததிகளை
 தேடுகிறது அப் பாடல்.
 தறிபட்ட கலாச்சாரத்தின் விதை அது.
 நதிகளின் ஆழத்திருந்து மீள்கிறது
 தலை மறைந்த வாழ்வு.

தானாவின் சரளைக் கற் கரைகளில்
 என் அகதி மனசு சிந்துகிறது.
 எல்லைகள் நூறு தாண்டினாலும்
 என்னைச் சூழ எளிகிறதே
 யாழ் நூலகம்.
 பாலி ஆற்றங் கரைகளில்
 பாடும் மீன் வாவியில்
 பசும் ஆதிசேடனாகப் படமெடுக்கும்
 தேயிலை மலைகளில்
 முட்டாக்குள் தலை மறைத்து
 முழுநிலவும் கவிபாடும்
 வயல் வெளிகளில்
 அலைகிறது எம் மூதாதையரின் பாடல்
 பூமிப்பந்தின் புழுதியான எம்மை
 கூவி அழைத்தபடி.

-1999

தானா - நோர்வே, பின்லாந்து நாடுகளின் எல்லையில் உள்ள வட துருவநதி.
 லாபியர்கள் - நோர்வே, சுலீடன், டென்மார்க் நாடுகளின் வட துருவப் புலத்தில்
 வாழும் சாமி இன ஆதிவாசிகள்.

மலை ஆட்டின் பிரார்த்தனை

ஒரு மலை ஆடு நான்.

கற்காடுதான் ஐயா.
எனினும் இது என் தாய்க் கல்.
இந்தப் பாறை இடுக்கின்
முள்ளும் அமுதம்.
ஈடோ அச்சவைக்கு
வேற்று மண்ணின்
புற்கவை புதர்ச் சுவை.

வெடிப்புகளில் எனது இனிய நீருற்று.
சுனைக்கரைச் செடிகளிடையே
கவி புனையும் குயில்கள்.
சிங்கங்களை முறியடித்த
எனது முன்னோரின் கொம்புகள்
புதைந்துகிடக்கும் புனிதம்.
இது என் பரம்பரைக்கென
பால்நிலா முலைக்கடவுள்
தன் கொம்புகளை அசைத்து
வாக்களித்த பூமி.

வழுக்குப்பாறைகளில்,
கல் முகடுகளில்,
தூரத்துப் பச்சை என்னும்
மோகினி ஆடு திரிகிற
புல்வெளிகளில்,
சிறுத்தைகள் பசித்திருக்கும்
ஓடைகளுக்கும்
எனது தாய் குன்றத்துக்கும் நடுவில்,
விதியின் பகடைக் காய்கள் உருளும்.

கற் குன்றின் கீழ்ப் பரந்த
 புல்வெளிகள் பற்றியதே
 எங்கள் பரம்பரையின் புராணங்கள்.
 முன்னர் அது எமதாய் இருந்தது.
 பின்னர் அங்கு பசியும் நலிவுமாய்
 நான்கு கால்களில்
 மனிதப் பிசாசுகள் வந்ததாம்.
 கருணையினாலே எனது முன்னோர்
 தாகம்தீரப் பால் ஊட்டினராம்.
 தின்னக்கொடுத்த
 காய்கிழங்குகளை தீயினில் இட்டு
 தணலையும் கரியையும்
 தின்றனராம் மூடர்.
 குறிகளைக்கூட தீயில் சுட்டே
 புணருவர் போலும்.
 அந்த மனிதப் பேய்களை
 நமது குகைகளில் படுக்கவிட்டோம்.
 புத்துயிர்த்த அவர்களது
 புழுக்கையும் சாணமும் போலவே
 நாறியதாம் அவர்களின் மனசும்.

வளர் பிறைக் கொம்பும்
 மின்னல் தாடியும்
 சூரியக் கண்ணுமாய்
 இலங்கும்எம் வள்ளலை மறுத்து
 தமது சாயலை தெய்வம் என்றனர்.
 கொம்பை அசைத்து
 காற்றைப் புயலாக்கி
 வானையே உடைத்து
 மழையெனவடிக்கும்
 எங்கள் இறைவனையே
 எதிர்த்தெழுந்தார்கள்.
 இறைவனோ அவர்களை
 இரண்டுகாலிற் திரியச் சபித்தார்.

அன்று கற்களை வீசிய
அவர்கள் முன்னம் கால்களிலிருந்து
இன்று இடியும் மின்னலும்
ஆனால் அது சிறியது
இறுதிவெற்றி
மலை ஆடுகளின் கடவுளுக்கே.

முன்பு அவர்களும்
ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.
அவர்களும் நான்கு கால்களால் நடந்தது
கற்குகைகளுள் வசித்தவர்களே.
எம்போல் தாவரம் உண்டவர்தாம்.
எமது பெண்கள் ஆண்கள் போல
அவர்களின் பெண்களும் ஆண்களும்
சரிநிகராக வாழ்ந்தனர் அன்று.
விளையாடினரே அவர் பிள்ளைகளோடு
எம் குட்டிகள்.

ஒரு விடிகாலையில்
எங்கள் ஆதி அன்னையின் மடியில்
பால் குடித்தார்களாம்.
மதியம் அவளை அழுக்கிப் புணர்ந்து
மாலையில் அவளையே
கொன்றுதின்றார்களாம்.
இரவு அவளது தோலில்
மத்தளம் தட்டிப் பாடி ஆடினார்களாம்.

பிழைபொறுக்கும் இறைவன்
தன் கொம்புகளை அசைத்தார்
அன்று காலையே பள்ளத்தாக்கை
ஓலம் நிறைத்தது.
வானத்தில் அவர்கள் அழுகை.
அவர்கள் விழுங்கிய
எங்கள் ஆதித் தாயின்
கண்ணீரும் இரத்தமும்
பாவியர் வாயாலும் வயிற்றாலும்

வெளியே பாய்ந்ததாம்...
அந்த மனிதப் பட்டியில் செத்ததோ
இரண்டு லட்சத்து ஆயிரத்தொன்று
தப்பியது ஒரு மனுக்கடாவும் மறியுமே.

மீண்டும் மனுக்கள் பெருகின.
மீண்டும் மனுக்கள் பாதம் செய்தன.
ஆண்டவன் மனுக்களை முட்டி
குகைகளால் விரட்டினார்.
வாக்களித்தபடி
கன்மலைகளை எமக்குத் தந்தார்.
புல்வெளிகளையே பெற்றிருக்கலாம்
மன்னிப்பும் இரக்கமுமே எம் முன்னோர்கள்.

நிலாஇரவுகளில்
கற் சிகரங்கள் ஏறி
வானை நோக்குவேன்.
கடவுளின் முலை சிந்தியதே
பால்வழி என்கிற பேராறு.
அப்பேராற்றின்
கரைகளில் மேயும்
நமக்காய் வீழ்ந்த மாவீரர்களே
நட்சத்திரங்கள்.

மனிதன் இறுதியில்
நம் குன்றையும் அபகரித்தான்
நமது கடைசிக் கோட்டையையும்
தாக்கினான்.
நாம் ஐந்து பாறைகள் கேட்டோம்
இறுதியில் ஐந்து கல் கேட்டோம்
அவன் ஒநாயையும் விடக் கொடியவன்
கொல்வதற்காகவே கொல்கிறான்.

தேவமா ஆடே
எதிரியின் காலடியில் வீழ்ந்ததே
எமக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட கல்வரை

போரில் எம் பால் மணக்கும் குட்டிகள்.
இருப்பதற்கும் இல்லாததற்கும்
இரங்கும் உன் மனம் கல்லாகியதோ.

பால் வெளிக்கரையில்
உன் பாடல் கேட்கிறது
தேவ மறிகளின் பின்னே
நீட்டிக் கொண்டு திரிகிறாயா.
உன் கருணை நெஞ்சுக்கு
வாலிலும் குளம்பின் அடியிலும் கூட
உதவும் கைகளும்
கண் காதுகளும் என்று
பாடப்பட்ட திருமொழி பொய்யா.

நாம் போராடுவோம்.
அந்தப் புல் வெளிகளுக்காகவல்ல.
நறும்நீர்ப் பள்ளத்தாக்கிற்குமல்ல.
எமது மூதாதையர்
எமது குட்டிகளுக்காய்த் தந்த இந்தக் கல்லுக்காக.

-1999

கூதிர்.

நாடெரித்து

முகமெரித்து

குளிர்காய்ந்தார் ஓரிசாவில்.

தர்மம் சரணமென

மன்னன் அசோகனையே

மதம் மாறச் செய்தவளே.

அந்தப் பௌத்தன் தன்

சக்கரம் உருண்ட மண்ணிலெல்லாம்

இந்தியாவைப் பயிர்செய்ய

காவியமாய் வாழும் கலிங்கமே.

உனது மண்ணின் லிங்கம்கூட

கரி கர என்று

இரு சமய பாவத்தில் அல்லவா தாயே.

உலக மதங்களின் ஓடக்கரையான

மகாநதியின் தீரம்

காடான மூங்கில்களில்

யுகம்யுகமாய்

பாடுகிற காற்றிலும் பல மதத்து தோத்திரங்கள்.

நெஞ்சருகிப் பாடி

நினைவுருகி அபிநயித்து

பெண்ணுருகி அலைபாயும்

ஓடிசி நடனமகள்

தானுருகிப் பெற்றவனா

இமயம் தலைகுனிய

இந்துக் கடல் வாயடைக்க

மறு சமயம் என்பதற்காய்

பிள்ளைகளோடு ஒரு

பெருமகனைத் தீயிட்டான்.

இன்றுக்காய்

மாட்டோடு மாடாய் வயல் உழுது

மண்திருத்திப் பயிர்நட்டு

நாளைக்காய்

காய்ந்த கூழ் பசியாறிக் கட்டாந்தரை புணர்ந்து

கந்தலிலே தங்கள் செல்வங்களை ஈன்று

ஓட்டைக் குடிலில் ஓடுங்கி உயிர் காக்கும்

ஏழைத் தலித்தர் மலையரை இழிசனராய்

செப்புகிற சாத்திரங்கள் இன்னும் எரிக்கவில்லை.

செய்கின்ற பாதகரை யாரும் கொளுத்தவில்லை

பிறப்பொக்கும் என்னும் நெறி தேடல்

உழைக்கின்ற பாரதத்தின்

ஆயிரம் கால வாழ்வின் மறுபக்கம்

-1999

நதியோடு பேசுதல்

ஏன் அழுதாய் தாமிரபரணி?

என் தாய்மொழியின் கருவறையே.

தமிழ்நாட்டின் மேகலையே.

முகிலூர்ந்து

தென்பொதிகை மீதிறங்கி

பாண்டியர்கள்

பசிதீர்க்க ஓடிவரும்

பச்சை வயல் தேவதையே.

அன்னியர் முன்

இந்திய கல்வேலி எல்லாம்

தலை சாய்ந்த கரிநாளில்

நிமிர்ந்த உன் நெல்வேலி

உள் வீட்டுள் மோதி

ஏனம்மா சாக்கடையில்.

நதிகளுள் தூர்க்கை நீ.

பூமியையே சிறைப்பிடித்த

வெள்ளை அசுரரையுன்

பாளையத்துச் சிறுவர்கள்

பம்பரமாய் ஆட்டினரே.

காதலிலே சா இன்றேல்

மோதலிலே சா என்று

வாழுகிற தெற்கத்தி

மண்ணின் வன தேவதையே

வாய்விட்டு அழுததென்ன.

பாஞ்சாலம் குறிச்சிப்

புலி தூக்கில் தொங்கிய நாள்

நீ அழுதாய் ஆனாலும்

உன் நெஞ்சழிய வில்லை அம்மா.

வெல்வோம் நாம் என்ற உந்தன்
வீறழிய வில்லை அம்மா.
இன்று எல்லாம் அழிய
ஏனமுதாய் சொல் தாயே.

“தம்பி நிமிர
அண்ணன் மகிழாத
குடி வாழ்ந்த துண்டோ
துரியோதனனும் வீமனும் போலெந்தன்
பிள்ளைகள் மோதுகையில்
எப்படி நான் தலை நிமிர்வேன்”.

உன் கரைக்கு
முன்பொரு நாள்
கட்டபொம்மன் புறம் கண்ட
கம்பனியார் மீண்டனரோ.
இன்றுன் பிள்ளைகள் மேல்
வேட்டுகளைக் கொட்டியதார்.
வெறியோடு பாய்ந்தது யார்.
நதிகளின் இளவரசி
எத்தனை நாள் நீ அழுவாய்?

“என் சின்ன மகனை
நுகம் பூட்டி வயல் உழுத
கால இருட்டுக்
கலையும் வரை அழுவேன்.
கத்திகளை வீசிவிட்டு
அண்ணனும் தம்பியும்
என்னோடு கை கோர்த்து
நடக்கும் வரை அழுவேன்”

-1998

பிரார்த்தனை

நான் கவிதை பாடும் எறும்பு
தேன் சிந்திடும் எம் சந்தனக்காட்டில்
கிளையோடிருந்து
நம்பிக்கைக் கூத்து ஆடிய எறும்பு.

வசந்தத்தில் பூவும் மதுவும் பகிர்ந்து
வழி தெருவெலாம் களித்துத் திரிவதும்
கோடையெல்லாம் இறைவனின் வயல்களை
அறுவடை செய்தெம்
பண்டசாலை யாவும் நிறைப்பதும்
வாடை வீச வீச மனைகளில் புணர்ந்து
எமது உயிர்ப்பின் வெண்கனிகளை இடுவதும்
மாரி முழுதும் எம் கனிகளின் போர்வையாய்
முத்தமிட்டு அணைந்து கிடப்பதும்
பனி காலத்தில் குஞ்சுகளோடு குலவி
மீண்டும் மது மணக்கும் தென்றலை
சன்னல்கள் தோறும் காத்துக்கிடப்பதும்
அல்லாது வேறெது புரிந்தோம் அல்லாவே
அல்லாது வேறெது புரிந்தோம் யேசுவே
அல்லாது வேறெது புரிந்தோம் சிவனே
அல்லாது வேறெது புரிந்தோம் புத்தனே.

தேவனே தேவனே
ஏன் எமது பாடல்கள் பறித்தீர்
ஏன் எம்மீது ஒப்பாரிகள் நிறைத்தீர்
அடை மழை என்றால் எமது முட்டைகளை
மேட்டில் சேர்த்து விழித்திருந்திடலாம்
ஏன் எம்மீது தீ மழை பொழிந்தீர்
ஏன் எம்மீது குருதி பெருக்கினீர்
எரிகிற நகரின் தெருக்களில்
குட்டியோடலையும் பெட்டைப் பூனையாய்

காடுமேடு கடல் வயல் என்றெமை
முட்டைகள் காவி ஏன் ஓட அலைக்கிறீர்.
ஏன் ஏன் எம்மை
முடிபுனைந்து கொடுங்கோலோச்சும்
யுத்தக் குற்ற வாளிகள் காலில்
அனாதரவான குடிகளாய் வீழ்த்தினீர்
ஏன் எமை அவர்களின்
அலுமனிய வேட்டைக்கழுகுகளின்
தீனியாய் கைவிட்டீர்

ஏன் எமை உலகின் தெருக்களில் எல்லாம்
புழுதியாகப் பறந்திடச் சிதறினீர்

போதாக்குறைக்கு
நம்மில் நாமே இடறி விழவும்
நம்மை நாமே கடித்துக் குதறவும்
ஏன் எம் தெருக்களை இருளில் மூடினீர்.

இறைவா இறைவா
உனக்கு வேண்டின் எம்மைப் பலி கொள்
எம் முட்டைகளைக் காப்பாற்று
எம் குஞ்சுகளை வாழ விடு
''களபலியாக கால இருளை
துடைத்து எறிவோம்'' என்றெம் குஞ்சுகள்
விழுவதைக் காணவா எமை வைத்திருந்தாய்
இதற்காகவா நாம் இன்னமும் இருந்தோம்.

''தர்மமே வெல்லும் வெல்லும்'' என்று
பலிகள் பெறுகிற தெய்வமே
எத்தனை எத்தனை நாள் இக் கொடுமைகள்
எத்தனை எத்தனை நாள் இக் குடிமைகள்
எத்தனை நாட்கள் இந்த இருட்டு
இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தொலைவில்
'வாக்களிக்கப்பட்ட' எம் சுதந்திர பூமி.

-1998

எட்டாவது பேய்

என் அயலவரே என் அயலவரே
தொப்பி முட்டாக்குள் சுடர்ந்த ஞாயிறுகளே
மண் விளையாடி மகிழ்ந்த நிலாக்களே
தொட்டில்கள் தோறும் சிரித்த விண் மீன்களே
பல்லின மலர்களால் பின்னப்பட்ட
எங்கள் ஈழத் தமிழ் மண் கிழிந்து
புண்பட உம்மை பிய்த்தெறிந்தனரே
வழி தவறி எமது பிள்ளைகள்.

அன்று நாங்கள் மௌனமாய் இருந்தோம்!
முதல் நாள் குதூகலமும்
இறுதி நாளின் இரத்தக்கண்ணீரும்
ஒட்டியிருந்த உங்கள் தெருக்களில்
மறுநாள் நரிகளைப் போல நாம் நுழைந்தோம்

உங்கள் வீட்டையே திருடிக் கொண்டோம்
உங்கள் பிள்ளைகளின் உணவைப் புசித்தோம்
உங்கள் தொழுகைப் பாயில் புணர்ந்தோம்
மீசான் கட்டடையில் அடுப்பு மூட்டினோம்
எச்சில் கைகளைத் துடைப்பதற்காக
உங்கள் புனித நூல்களைக் கிழித்தோம்
பாங்கொலி இன்றி விடிந்த அவ்விரவில்
தேவதைகள் தொலைந்து போயின
பன்னிரு கைகளை வீசிய படிக்கு
ஏழு பேய்கள் அதன் பின் வந்தன.

தொடர்ந்து வந்த ஏழு பேய்களுள்
ஆறாவது பேய் எம்மீது பாய்ந்தது
நீங்கள் அல்லல்பட்டு ஆற்றாது
அழுது கண்ணீர் பெய்த

பாதைகள் தோறும் நாங்களும் ஓடினோம்
அறுவடை செய்த முட்களைச் சுமந்து.

இதோ வருகிறது எட்டாவது பேய்
இது நமது முடித்தலைகளை உருட்டுமுன்
இது நமது இளவரசர்களின்
புதை குழிகளிலே மண் அள்ளிப் போடுமுன்
இது நமது கவிதையை அழித்து
ஒப்பாரிகளை காற்றில் எழுதுமுன்
இது நமது காவியப் பெருமையை
காலத்தின் குப்பைக் கூடையுள் வீசுமுன்
மன்றாடுகிறேன்
எம் அயலவரே எம் அயலவரே
ஐந்து வேளைப் பாங்கொலியோடு
திரும்பி வந்தெம்மை காப்பாற்றுங்கள்.

- 1997

பூவால் குருவி

நெஞ்சுள் தொலையாதிருந்து
ஒரு சிற்றாறாய் ஊருகின்ற
என் முதல் காதல் பெட்டை....
ஒரு வழியாய் உன் சேதி அறிந்தேனடி.
பேய்கள் கிழித்தெரிக்கும் எம்முடைய தேசத்தில்
வன்னிக் கிராமத் தெருவொன்றில்
வெள்ளிச்சருகை மினுங்கும் தலையும்
பொன் சருகை கலையா முகமும்
இன்னும் ஓயாமல் முந்தாணை திருத்த எழும் கையுமாய்
போனாயாம் உந்தன் பூப்படைந்த பெண்ணோடு
போட்டிச் சிறு நடையில்
அது என்ன போட்டி..

காவலிலே உன் அன்னை தோற்றதறிவாய்.
அவளிடத்தில் உன் பாட்டி தோற்றத்தையும் நீ அறிவாய்
என்றாலும் வாழ்வின் சுழற் தடத்தில்
இன்று நீ அன்னை

நீ தோற்க வாழ்வு மேலும் ஒரு வெற்றி பெறும்
ஆனாலும் நீ எனக்கு இன்னும் சிறுக்கிதான்.
இன்னும் விடாயும் அச்சமுமாய் மிரண்டடிக்கும்
குளக்கரையின் மான் குட்டி..

நானுமுன் நெஞ்சத்தில் சிற்றாறா
இன்னும் காலில் விழுந்து கையேந்தி இரக்கின்ற
திருட்டுச் சிறுபயலா
அஞ்சி அஞ்சி நாங்கள் அன்று
உடற்கடலில் கைநனைத்து கால் நனைத்து
நீந்த முயன்றதெல்லாம் எண்ணில்
மேனி இன்பத்துணுக்குறுதே.

எறிகுண்டாய் வானத்தியமன்
 கூரை பிரித்துன் பின் வீட்டில் இறங்கிய நாள்
 உன் முன் வீட்டுப்பிள்ளை தொலைந்தாளாம்.
 பின் ஒருநாள் ஊர்காண
 காக்கி உடையோடு வந்து காட்டோரம் பூப்பறித்து
 கூந்தலிலே சூடி நடந்தாளாம்
 தெருவெல்லாம்
 நீ உனது பூப்படைந்த பெண்ணின் காவலிலே
 நிழலாய் திரிகிறியாம்
 இது பெருங்காவல்
 எல்லாம் அறிந்தேன்.

எங்கிருந்தோ வந்து
 நம் தெருவோர மரக்கிளையில் குந்தி
 தேவதையின் கூந்தெலனத் தன் பூவால் அசைத்த
 அந்தக் குருவியைப் போல்
 காணாமல் போனதடி காலங்கள்.

- 1997

உயிர்த்தெழுகிற கவிதை

யாழ்ப்பாண நகரி,
கமுகுகள் மொய்த்த பிணமாய்ச் சிதைந்த
என்னரும் தாயே,
ஆயிரம் ஆயிரம் வருடம் படர்ந்து
என்னையும் பூத்து
உலகெலாம் தொட்டஉன்
தொப்பூழ் கொடியிலும் வலியதோ
உன் மீது அன்னியர் ஊன்றிய கொடிகள்.

செண்பகப் பெருமாள், பறங்கித்தலைவன்
ஓல்லாந்தர், வெள்ளையர் என அணிவகுத்து
வந்தவர் சுவடுகள் எல்லாம் அழிய
வளர்ந்ததெம் சுவடுகள் வரலாறாக.

இன்று
குலைக்கப்பட்ட கூடாய் நீ சிதைய
லட்சம் லட்சமாய் தெருவில் இறங்கிப்
பாலுக்கமுத பிள்ளையின் வாயில்
குடையால் வழிந்த மழை நீருட்டிய
வீரத்தாய்களின் நெஞ்சில் எழுந்த
நெருப்பின் முன்னே
நிலைக்குமோ உன்னைப்
பிணித்த சங்கிலிகள்.

இக்கொடுமைகள் கண்டு தமிழ் நாடமுதது
இக்கொடுமைகள் கண்டு உலகமே அதிர்ந்தது....
இக்கொடுமைகள் கண்டு
கொழும்பேன் மகிழ்ந்தது....?
சொல்க கொழும்பே சொல்க கொழும்பே

..... ஜெயபாலன் கவிதைகள் 65

நாம் யாருனக்கு
எமது துயரில் நீ ஏன் மகிழ்ந்தாய்.
சென்னையை விடவும் நீ ஏன் எமக்கு
தொலைத்துப் போனாய்
நீயூயோர்க்கை விடவும் நீ ஏன் எமக்கு
எட்டியிருந்தாய்.

எதிரிகளல்ல
எமது ஊர்மண் மசூதிகள் முன்றலில்,
எல்லைப்புறத்து விகாரைகள் மருங்கில்,
இந்தியாவின் சிற்றுறொன்றில்
நாமே உன்னை வீழ்த்தினோ மம்மா
இது எப்பவோ முடிந்த காரிய மம்மா.

யாழ்ப்பாண நகரி
சாம்பரில் துடிக்கும் "போர்ணிக்ஸ்" பறவையே
நமது கோணல்கள் யாவும் திருத்தி
தீயிலிருந்துன் சிறகுகள் விரிய
மனிதராய் மீண்டும் நிமிர்வோ மம்மா

- 1997.

இல்லறம்

ஆற்றங் கரையில்
இன்னமும் தோற்றுப் போகாத மரம் நான்.

இன்று தெளிந்து போய்
புல்லும் சிலும்பாமல் நடக்கிறது காட்டாறு.
விடியலில் இருந்தே ஒளியைக் கசக்கி
ஹோலிப் பண்டிகைக் குறும்போடு
வண்ணங்கள் வீசி
தொட்டு தொட்டுச் செல்கிறது அது.
நேற்று வெறி கொண்டாடியது தானல்ல என்பதுபோல.

எனது கன்றுகள்
முளைத்தெழுகிற நாள்வரையேனும்
கைவிட்டகலும் வேர்மண் பற்றி
பிழைத்திருக்கிற போராட்டத்தில்
நேற்று அடைந்த விரக்தியை மறந்தேன்
அது தானல்ல என்பது போல.

நேற்றைய துன்பமும் உண்மை.
நாளைய பயமோ அதனிலும் உண்மை.
எனினும் இன்றில் மொட்டவிழ்கிறதே வாழ்வு
சிறகசைக்கிறதே வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
துள்ளி மகிழுதே பொன்மீன்கள்.

நமது அன்றாட மறதிக்குப் பரிசுதானே
இந்த நட்பும் வாழ்வும்.

-1997

உட்கொலை மலிந்து
விடுதலைக்கனவுகள் சிதைந்த
எண்பத்தாறின் கோடை
ஏழை பஞ்சில் ஆடையும்
பஞ்ச ஏழையில் அணிகளும் நெய்கிற கோவைப் புறநகர்.
தலை மறைந்திருந்தேன்.

'பார்த்தீனிய' செடிச்சாத்தான்கள்
சிரிக்கிற வெளியில்
விழுந்த நிலவு உடைந்து வழிகிற இரவில்
சன்னலில் நானுமொர் கம்பியாய் நின்றேன்.

மின்னலில் இறங்கி நிலவை மீட்க
தாரகைகள் திட்டம் தீட்டின.
காப்பாற்றுங்கள் என்ற என் கூச்சலில்
பால் வழி அதிர்ந்தது.
வாமும் ஆசையே மனிதரை மீட்கும் என
தாரகைகள் கண் சிமிட்டின.
மானுடத்தின் வரப்பிரசாதம்
வாமும் ஆசையே என்பதை உணர்ந்தேன்
கம்பளிப் பூச்சியாய் கைகளுள் நெரிபடும்
நித்திரைக் குளிகைகளை தூர வீசினேன்.
தொலைந்த வாழ்வின் ஆசையைத் தேடி
கதவைத்திறக்க ஞானம் சுடர்ந்தது.

விடிகதிர் புணர விந்துதிர்கின்ற
முல்லைப்பந்தரின் கீழே வாசலில்
துவாலையும் சிறுவாணி தேக்கம் சேர்த்து
அள்ளி முடித்த மயிரி
ஒரு சுந்தரியான மலையாளக்குட்டி
கோலமாவு சிந்தும்
செம்மீன் விரலால் நிலம் தீண்டி
வாழ்விருப்பம் என்று எழுதுகிறாள்.

சுந்தரமான ஒரு கதை

இம்முறை தன்
வெடிகுண்டுப் பொதி உடலை
மெல்ல கைவிட்டு விட்டு
காணாமல் போன அந்த மனிதன்
இங்குதான்
இந்த மலைகளின் மீதுதான் எங்கேனுமிருப்பான்
வேறு போக்கிடமில்லை
இதுவே அவனது சொர்க்கமும் நரகமும்
இதுவே அவனது காலமும் வெளியும்

இதுவே அவன் தன் வாழ்நாளெல்லாம்
முயன்று முயன்று திரட்டி
வர்க்க உணர்வால் உறையிட்டு காத்த
மலையக தமிழ் இனம் என்கின்ற புளிக்கின்ற பாற்சட்டி

இதுவே நம்மோடிணைந்து அவனும் வாழ்ந்த
மலையகம் என்கின்ற இன்பக்கேணி
இதுவே அவனது பேரர்கள்
ஆடியும் பாடியும் துளிக்கின்ற தோட்டம்
இது மட்டும்தான் அவனுக்குள்ள ஒரேயொரு தோட்டம்.

வெடிகுண்டுப் பொதியை வைத்து விட்டு
தலை மறைவான அந்த மனிதன்
இங்குதான் எங்கோ இருக்கிறான்
இது அவனுக்குப்பழகிப் போன விளையாட்டு.
அவனைக் கடைசியாகக் கண்டதாய் கூறும்
கொழுந்தெடுக்கும் குமரிகள்
அவன் இளைஞனாக இருந்ததாகக் கூறினர்.

அது வேசமாகவும் இருக்கலாம்
வெடிகுண்டுப் பொதியை வைத்துவிட்டு
தலை மறைவாகிற போதெல்லாம் வேசமிடுவது

அவனுக்கு பழகிப் போன ஒரு விளையாட்டு
ஆனால் அந்த காதல் வசப்பட்டுள்ள பெண்கள்
நம்ப மறுக்கிறார்கள்.

அந்த கைவிடப்பட்ட வெடிகுண்டை
பெட்டியில் வைத்து சம்பிரதாயம் போல்
செங்கொடி போர்த்து எடுத்துச் சென்றனர்
இதுதான் அவன் வெடிகுண்டை
பிறரிடம் கொடுத்து விட்டு தலைமறைவாகிய
முதல் தடவை என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

'விதியே விதியே நம்மிடமிருந்து
எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து சென்றாய்
மூட விதியே உன்னால் முடியுமா
இதோ விழுந்தாற் போற் கிடக்கின்ற இந்த
கண்ணன் எம்மோடு நீர் விளையாடிய
மலையக இன்பக்கேணியை கவர்ந்திட
அதை இழந்தும் உயிர்த்திருப்போமா'
என்று யாரோ குள் உரைத்த போது
சுவப்பெட்டி அதிர்ந்ததாக பெண்கள் உரைத்தனர்.

அந்த புல்லாங் குழலை
திறந்த மலையக வாயிலில் புதைத்ததில் இருந்து
காற்றில் எங்கோ இசை கேட்கிறதாம்
இருக்கலாம்.

(சுந்தரம் ஒரு தொழிற்சங்கவாதி, ஆளுமை நிறைந்த மனிதன். 1960 களில்
மலையகத்லைற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியின் முன்னோடி)

- 1996

மரியம் வேம்பு

பாங்கொலி ஓய்கிற போதெலாம்
அந்த தென்னஞ்சோலைக் கிராமத்தில்
ஓங்கி ஓலிக்கிறது
அந்த வேப்பமரத்தின் அழகை ஒலி,
தேற்றுவாரில்லை.
நேற்று நடந்ததை யாவரும் மறந்தனர்
இன்று வந்தவர், பிறந்தவர்களுக்கு
நேற்றைய கதைகளைச் சொல்வாருமில்லை.

அந்தப் போடியாரின் பெண்கள் இப்போ
எந்த வீட்டின் வாசற்படியிலும் குப்பை கொட்டலாம்.
அந்தப் போடியாரின் முன்னே இப்போ
வயல்காரர்கள் நிமிர்ந்திட அஞ்சினர்
எனினும் அந்த வேம்பின் கண்ணீர்
நல் மனசுகளில் வேர் விடுகிறது.

அந்தப் போடியார் பள்ளிக்குப் போகிறார்
அதிகாரிகளுடன் மது விருந்தாடி
மனசுள் தன்னை எதிர்ப்பவர்களையும்
அச்சுறுத்துகிறார்.
சட்டிக்குத் தப்பி நெருப்புள் விழுந்த
அந்த ஊரின் சந்தியில் நின்று
அழுகிறது வேப்பமரம்.

நீதி சுடப்பட்ட அந்தப்பகலில்
போடியாரின் வெறுப்பைச் சுமந்ததால்
தமிழ்ப் போராளிகளுக்கு தண்ணீர் தந்ததே
குற்றமாய்ச் சுமந்து

வெள்ளைச்சேலை முக்காடு இட்ட
 துக்கமாய் குந்தி
 "அல்லா" என்று கண்ணீர் சிந்திய மரியத்துக்கு
 நிழற்குடை பிடித்த அந்த வேப்பமரம்
 ரயரும் பிணமும் எரிகிற வாயையில்
 காற்றே குமட்டி வாந்தி எடுத்த
 அந்த இரவில் அழத்தொடங்கியதாம்.

ஏன் அழுகிறாய் வேப்பமரமே
 நீதி கேட்டாயா
 அல்லது எங்கள் மரியம் ராத்தாவின்
 தண்ணீர் குடித்து உப்பைத் தின்றவர்கள்
 அவளது சடலம், எரிந்த ரயரில் நீட்டிக்கிடந்த சாம்பர்
 கலைவதன் முன்னமே
 பள்ளிவாசலில், தெருக்களில் இறங்கி
 அவளது உற்றார் உறவினர் மீது
 செய் நன்றி கொன்ற பாதகம் நினைந்தா?

- 1996

அழுவதே விதியென்றால்

என்தாய் மண்ணின் புதல்வர் புதல்வியரே
தலை பணிந்தேன் சகோதரரே....

1.

அண்ணர்கள் நாங்கள் கொடுமை இழைத்தோம்
உங்கள் மண்ணைப் பறித்தோம்
மாபாதகர்களாய் தொப்புழ் கொடி அறுத்து
அன்னை மண் வயிற்றிருந்தும்மை எடுத்தெறிந்தோம்.
அதன் பின்னும் ஐந்து வருடங்கள்
வடக்கில் கொழும்பில்
உலகத்து நாடுகளில்
"நானென்ன தம்பிக்கு காவலா" எனக்கேட்கும்
ஆதாமின் காயினைப் போல்
அருளற்றுப் பேசி வந்தோம்.
இதன் பின்னும் கூட நீங்கள் எம்மை வெறுக்கவில்லை.
எதிரி நிலை எடுக்கவில்லை.
இன்னமும் எம்மை அண்ணா என நினைக்கின்றீர்.

என்ன கொடுமை இழைத்தோம் தமிழர்களே
என்ன கொடுமை நாங்கள் இழைத்து விட்டோம்.
என்னுடைய வாழ்நாளில்
வடபுலத்து முஸ்லிம் மனிதர்களே உம்போல இன்னுமோர்
மகத்தான இனத்தவரைக் கண்டதில்லை
இது போல மாண்புடைய உறவுகளை அறிந்ததில்லை
இத்தனைக்குப்பின்னும் ஈழத்தின் குயிலான
என்னை அழைத்து ஒரு பாடல் பாடென்றீர்
எதைப்பாட தோழர்களே எவன் பாடத் தோழியரே
என் கண்ணீரை என் வெட்கத்தை

என் இனத்தின் வரலாற்றுத் தலை குனிவை
கையாலாகாத
என் போன்ற தமிழ்க் கலைஞர்களின் பேடிமையை
எதைப்பாடத் தோழர்களே எவன் பாட தோழியரே
தவறிழைத்தோம் திருத்துவோம் என்றுலக எதிர்ப்பின் முன்
தலைவர்களே வந்து தலை சாய்த்துச் சொன்ன பின்னும்
இன்னும் சில கலைஞர்
இன்னும் சில அறிஞர்
ஏதேதோ நியாயங்கள்
எடுத்துரைக்கும் கயமை தனை
எதைப்பாட தோழர்களே எவன் பாட தோழியரே.

2.

இந்துக்கடலாடி எழுந்துவரும் இளவாடை
நீர் சிந்துகின்ற கூந்தல் துவட்டும் வட கரைகளிலே நீங்கள்
நொந்து வடித்த கண்ணீர்
இதுவரைக்கும் காயவில்லை.
அன்றே அகலிகை கல்லான எங்களது மண்ணுக்கு மீண்டும்
நீங்கள் வந்து
மிதிக்கும் வரை விடிவில்லை.
உங்களிடம் பறித்தெடுத்த நெஞ்சக்கனவுகளை
நினைவுப் புதையல்களை
உங்களது பிள்ளைகளின் எதிர்கால வரலாற்றை
மண்ணின் மேல் உங்களது மதலைத் தமிழ்
ஏன் மறைந்ததென்று அறியாத அங்கலாய்ப்பில்
உங்களது முன்னோரின்
எலும்புச் செல்வங்கள் உறங்குகிற
ஈமப்புதை குழிகளை
அவர்கள் உதிரத்தில் செழித்த பழத்தோட்டங்களை
வாழையடிவாழையென உங்கள் தலைமுறைகள்
“அல்லாஹு அக்பர்” என ஆர்ப்பரித்த பள்ளிவாசல்களை
எல்லாம் முன் வைத்து
உங்கள்காலடியைத் தொட்டு
மன்னிப்பீர் என்று வாய்விட்டலறாமல்

என் இனத்தின் கைவிலங்கு
ஒரு போதும் ஓடிவதில்லை.

3.

பாதகத்துக்கு
வருடங்கள் ஐந்தாச்சு
தவறு, வருத்தம், திருத்துவோம் என்ற படி
தலைவர்கள் வாக்களித்து
வருடங்கள் இரண்டாச்சு
என்ன தமிழர்களே எல்லோரும் நித்திரையா....

எல்லாம் அபகரித்து
நட்பில்லாச் சூரியனின் கீழ்
உப்புக்களர் வழியே
ஓடென்று விரட்டி விட்ட
குற்றமெதுவும் அறியாஇக்
குணக்குன்று மானிடங்கள்
ஐந்து வருடங்கள்
கண்ணீரும் சோறும் கலந்தே புசிக்கின்றார்.....
இன்னும் தமிழர் எல்லோரும் நித்திரையா
இதுதானும் தலைவர்களின் வாக்குறுதி முத்திரையா.

ஆறாம் வருடமும் இவர்கள்
அழுவதே விதியென்றால்
அழியட்டும் இந்நாடு
அழியட்டும் எனது இனம்
அழியெட்டும் என் கவிதை
அழியெட்டும் எனது தமிழ்.

*காயின் - ஆதாயின் மகன்: தனது தம்பியை ரகசியமாக கொலை செய்தவன்.
(ஈழத்தின் வட பகுதியிலிருந்து முஸ்லிம்கள் அகதிகளாக துரத்தப்பட்ட ஐந்தாண்டு
முடிவடைந்ததையிட்டு கொழும்பு நூலக கேட்போர் கூடத்தில் இடம் பெற்ற
கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை)

- 1996

வத்சலாவின் மரம்

இடு காட்டில் ஒரு மரம் முளைத்திருப்பதாக
ஊரார் சொன்னார்கள்

அற்புதமான மரமாம் அது.
ஆலமரமாய் நிழற்குடை பிடித்து
மகிழ மரமாய்க் கமழ்ந்து
மாமரத்தின் உறவு முகம் காட்டி
கனிகள் தருகிறதாம் அந்த மரம்.
அதற்குக் கதை சொல்லும் மரம் என்று
குழந்தைகள் பெயரிட்டார்கள்.
விழுதால் அணைத்து ஊஞ்சலுமாட்டி
கதைகள் சொல்லி கனிகளும் ஊட்டுமாம்.
ஒரு காதல் சோடியோ
அது கனவு மரம் என்று புதுக்கவிதை சொன்னது
அதன் நிழல் பட்டாலே
கனவுகள் ஆயிரம் கற்பனை ஆயிரம்
வசப்படுகிறது மனசுக்கு.
இது பாமர மனிதனின் கட்டுக்கதையென
விடுபட்ட போதெல்லாம்
நேரில் கண்ட மனிதர்கள் வந்தனர் சாட்சிகளோடு
எல்லோருக்கும் தவிசு வைத்திருந்த அந்த மரம்
பாடும் பறவைகள் சோடி சேரவும்
கூடு கட்டிக் குஞ்சுகள் பொரிக்கவும்
களமான அந்த மரம்
தமிழ் மலையாளக் கவிதைகள் பாடுவதாய்
நேரில் கேட்ட ஒருவன் சொல்கையில்
பொறுமை இழந்தேன்.
துயிலாத ரயில் பயணத்தின் முடிவில்
சூரியனை ஈனுமக் கரையை அடைந்து

இடுகாட்டுக்கு வந்த போது
ஒரு பெண் நின்றாள்.
வத்சலா என்றாள்
இது என் மரம் என்றாள்
இது என் முன்னோர் இது என் கணவன்
இதுஎன் பரம்பரை என்றாள்.

பாங்கு ஒலித்தபோது அந்த மரத்தின் கீழே
தொழுகைப் பாயை ஓர் முஸ்லிம் விரித்தான்.
கோவில் மணியில்
சிவசிவ என்றோர் இந்து தொழுதான்.
மனிதமா இங்கு முளைத்திருக்கிறது
என்று நான் வியந்தேன்.
வேரோடிப் புதைந்து கிடந்தது
ஒரு மனிதனின் நடுகல்

- 1996

(மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆர்வலர் ஆனந்தனுக்குச் சமர்ப்பணம்)

மூன்றாவது மனிதனின் கவிதை

என்றோ ஆழ்மனதுள் தைத்து
இன்றும் சிப்பிச் சிறு மணலாய் நெருடும்
கால முகமான
ஒரு கவிதையடி நீ
தொடுவான் எரிய
மணல் உருகி அலை புரளும் பாலையிலே
ஈடன்பூந் தோட்டத்து வழி தவற
ஓயாமல் சபிக்குமொரு
ஒட்டகத்தைப் புணர்ந்தவன் நான்.

ஏவாள் நீ இன்றெங்கே.
உந்தன் உடற் தணலின் முலைச் சுவாலை
இதழ் பொசங்கத் தின்று உயிர் எரிந்த காலத்தே
நீ இச்சித்தும் நான் தவிர்த்த
அந்த விலக்கப் பட்ட கனி இன்னும் இருக்கிறதா.
உன்னிடத்தே வளைய வளைய வந்து
எனைக் கண்டால் நச்சுப் பொறாமை வழியச் சிரித்திடுமே
அந்த அருவருத்த பாம்பு
அது எங்கே
உன் பிள்ளை ஒன்றுக்குப் பாம்புக் கழுத்து
மற்றதற்குப் பாம்புக் கண் என்ற
ஊர்வாய் மொழியை ஒப்பவில்லை என் மனசு.

இருள் கலைய முன்னெழுந்து காடு செலல்
நள்ளிரவிற் சுமையோடு வீடடைதல்
இரவெல்லாம் பதனிடுதல் என்றிருக்கும்
ஆதாம் சுகமா.
காட்டான்தான்

என்றாலும் எம்முன்னே
நட்போடு அவன் உதிர்த்த பூமுறுவல்கள்
இன்றும் கமழும்.
ஜனநாயகமே கற்பென்றிருந்த அவன் காதல்முன்
இந்த ஞாலம் கடுகு.

இது யாருடைய வாழ்வு.
யார் பட்டி மந்தைகள் நாம்.
கூடல் கழிதல் பெருகல் பிரிதலென்று
நம் இருப்பு யாருடைய கணித விளையாட்டு.
எது பகடை எவர் காய்கள்
இது எவருடைய சதுரங்கம்

-1995

துருவத்தில் தொடங்கி
தொலையாது நீளுமென் நெடும் பயணத்தில்
நெந்து போன கண்களை விழித்தேன்.
கோயம்புத்தூர் மீது பறப்பதாய்
விமானி உரைத்தான்.

என் கோவையின் மீதா.
தசாப்தம் முன்னே
உயிருக்கஞ்சி நான் ஓடியபோது
வருக என் அடைக்கலம் என அரவணைத்த
கோவையின் மீதா.
உப்பிட்டவரே உங்களை நினைந்தென்
கவிமனம் கிளர்வதை
காண்கின்றீரா.

பசிய முந்தானை விலகிய மார்பில்
அறுந்த காவிரித் தாலி மின்ன
முகிற் பாவாடை கலைகிற போதெலாம்
சிறுவாணித் தேக்க கருமணி துலங்க
என் தமிழகத்தி துயில் நீங்குகிறாள்.

நெடு நாளின் பின்
காதலி உன்னைத் தரிசிக்கின்றேன்.
என்பெரும் துயர்களில்
முகம் கோணாது பங்கு கொண்டவர் யார்.
எரியும் நெருப்புள் என் புகலிட மேது
புயலிடை எனது அகல் விளக்கதனை
அணையாது காத்த தேவதைக் கரமெது.

மன்று மன்றாய்
 "கள்ளமற்றவன் என் காதலன்" என்று
 வழக்குரைத்த கண்ணகியாரோ.
 கீழே தெரிவன
 தூத்துக்குடியின் துறைமுகம்.
 சிதம்பரனாரின் கண்ணீர்க் கனவுகள்
 முத்தாய் விழைகிற
 உப்பளத்து வரப்பு மேடுகள்.
 கேட்பாரிலாததால்
 நாய்கள் போலக் கொல்லப்படுகிற
 இராமேஸ்வரத்து மீனவர் ரத்தம்.
 என்போல் ஓயாது
 உன்னைத் தழுவ அலையும் பெருங்கடல்.

தொலைவில் இருந்த குமரிப் பாரையாம்
 தமிழகத்தின் காற் பெருவிரல் தன்னை
 கண்களால் தொட்டு
 எமை மன்னித்திடுக என்று பனித்தேன்

-1995

நெடுந்தீவு ஆச்சிக்கு

அலைகளின் மீது பனைக்கரம் உயர
எப்போதும் இருக்கிற
என்னுடைய ஆச்சி

காலம் காலமாய் உன்னைப்பிடித்த
பிசாசுகள் எல்லாம் தோற்றுப் போயின.
போத்துக்கீசரின் எலும்புகள் மீதும்
தென்னந்தோப்பு.
நானும் என் தோழரும்
செவ்விளநீர் திருடிய தென்னந்தோப்பு.

தருணங்களை யார் வென்றாலும்
அவர்களுடைய புதை குழிகளின் மேல்
காலத்தை வெல்லுவாள் எனது ஆச்சி.

என்ன இது ஆச்சி
மீண்டுமுன் கரைகளில்
நாங்கள் என்றோ விரட்டியடித்த
போர்த்துக்கீசரா?
தோல் நிறம் பற்றியும்
கண் நிறம் பற்றியும்
ஒன்றும்பேசாதே.
அவர்கள் போர்த்துக்கீசரே....

எந்த அன்னியருக்கும் நிலையில்லை
எனது ஊர் நிலைக்கும் என்பதைத் தவிர
எதனை எண்ணி நான் ஆறுதல் அடைவேன்.
நாளையிந்தப் போர்த்துக்கீசரும் புதைய அங்கு
கரும்பனைத் தோப்பெழும் என்பதைத் தவிர
எதனை எண்ணி நான் ஆறுதலடைவேன்.

ஆச்சி

என் இளமை நாள் பூராக
ஆடியும் பாடியும் கூடியும் வாடியும்
தேடிய வாழ்வெலாம்
ஆமை நான், உனது கரைகள் நீள
புதைந்து வந்தேனே.
என்னுடன் இளநீர் திருட
தென்னையில் ஏறிய நிலவையும்
என்னுடன் நீர் விளையாட
மழை வெள்ளத்துள் குதித்த சூரியனையும்
உனது கரைகளில் விட்டு வந்தேனே
என் சந்ததிக்காக.

திசை காட்டியையும் சக்கானையும்
பறி கொடுத்த மாலுமி நான்
நீர்ப்பாலைகளில்
கனவு கான்பதுன் கரைகளே ஆச்சி.

நீ நிலைத்திருப்பாய் என்பதைத் தவிர
எதனைக் கொண்டு நான்
மனம் ஆற என் ஆச்சி.

- 1995.

பொன்னியைத் தேடி

தமிழகப் பெரியம்மா வீடு வந்ததும்
காவிரிப் பெண்ணை பார்த்திடத் துடித்தேன்
கண் கலங்கினாள் பெரியதாய்.

வரும் வழியெலாம் மண் பசி தீர்த்து
ஆத்தாள் அல்குல் மறைக்க
மரகதப்பட்டு மருதும் தந்து
புரவலர் போலப் புரளும் காவிரிக்
கரைகளைத் தேடி நடந்தேன்.

ஆதி சேடன் எறிந்த
உலர்ந்த பாம்புச்சட்டை போல் நீள
காவிரி நடந்த சுவடே கிடந்தது.

“எங்கே காவிரி...?”

கரைகள் இரண்டிலும்
சவுக்கடி பிய்த்த உடலும்
சாணிப்பால் வழியும் வாயுமாக
நூறு நூறாண்டாய்
வயல்களில் வீழும் புலையரின் ஆவிகள்
நதியின் மீது தாகமாக அலைந்தன.

“காவிரி குடித்தவை இவையா” என்றேன்.

உடைந்த நெஞ்சுடன்
பொன்னியைத் தேடினேன்.
அவள் இந்திர விழாக்களில்
கூந்தலில் ஆயிரம் படகு மலர் குடி
நடந்த பாதை நெடுக
ஓட்டகமேறி அலைகிற போது
அச்சமடைந்தேன்.

காவிரி குடித்ததும்
ஈழத் தமிழரே என்று பழி சொல்வாரோ?

- 1995

போர் நாட்களும் இருப்பும் பற்றிய கவிதை

வாழ்வே வலியது என்ற பாடலுடன்
போரை வழிமறுத்தது வசந்தம்
அவிழ்த்து விடப்பட்டதே
அந்த தலையில்லாத போர்ப்பூதம்

அது வசந்தத்தைப் பார்த்ததுமில்லை
அதற்குக் கேட்குமோ வாழ்வின் பாடல்
வாழ்கிற வரைதான் மொழியும் இனமும்
என்பதை அறியுமோ அது.

மரண பயத்தில் நசிந்த என் நெஞ்சுக்கு
இசை வைத்தியம் குயில்கள் செய்கையில்
எனது விரல்கள் தாளமிடுவதை
கால தாமதமாகவே உணர்ந்தேன்.
கண் ஒழுகியது.

வாழ்வின் நிழலே இருப்பு
அச்சுறுத்தப்பட்ட எனது இருப்பிலும்
தேன் சிந்தின பூக்கள்.

அப்போர் நாட்களில்
துணிச்சலாய் வந்தெம் ஆதரவான தமிழக கூத்தனை
இப்போர் நாளில் பிணி முடக்கியது என்கிறார் யாரோ....
மனசு நொந்தது.

வெடிச்சத்தங்கள் ஓய்கிற போதெலாம்
பறவைகள் பாடின
துயர்ப்பாறையின் கீழ் நசிந்த போதிலும்
துளிர்க்கும் மனப்பில்.

- 1995.

(கோமல் சுவாமிநாதனுக்கு சமர்ப்பணம்)

முற்றத்து மல்லிகை மேலே வானில்
 மாலைச் சூரியன்
 "சீனத்து அழகியே போய் வா" என்றேன்.

இனி இரவுக்காரன் இருளுடன் வருவான்
 ஏடன் தோட்டத்துப் பாம்பைப் போல
 புறத்தை மறைத்து
 அகத்தைத் துலக்கிற இருள் அது.
 மனிதனைப்பிடித்து
 இருப்புப் பற்றிய விசாரணைக் கூண்டுள்
 கட்டிப் போடும்
 இரக்கமற்ற இரவுக்காரனின் இருள் அது.

முல்லைப் பந்தரில் அணில் பாடியது
 போய் வருக பொற் சூரியனே என்கிற பாடல்
 இதோ என் இரவு விருந்து என்ற படிக்கு
 முல்லைப்பந்தரில் மோதி எழுந்தது பருந்து
 என் கால்களில் உதிர்ந்தன மல்லிகை மொட்டுகள்.
 அதிர்ந்தென் மனது
 இரவுக்காரன் வருமுன்னமே நான்
 இருப்புப்பற்றிய விசாரணைக் கூண்டுள்
 இடறி வீழ்ந்திருந்தேன்.

பிரபஞ்சமே பிரபஞ்சமே என்று கூவினேன்
 நானுமோர் அரும்பா
 காலப்பருந்தின் நிழல் பெயருகின்ற
 மண்ணின் அணிலா
 என்று கூவினேன்.
 மலைகளும் திருப்பி அதையே கேட்டது
 வானும் திருப்பி அதையே கேட்டது.....

அந்த அணிலின்
கடைசிக் கணத்து கவிதைகள் என்ன?
“பழுத்த மரங்கள், பழகிட ஒரு துணை
பதுங்குவோர் மறைப்பு,
குட்டி ஈன்று வளர்க்கிற ஏக்கம்,
பருந்துகள் இல்லாத வானம்.....”
சாதாரண மனிதனின் கவிதையே அந்த
ஏழை அணிலின் கவிதையுமாமோ.....

அந்த அணில் வெறும்
நீரும் நெருப்பும் காற்றும் தீயும்
வெளியும் கொண்டு
வளையப்பட்ட பாண்டம் மட்டுமோ?
மரணம் அதனது முற்றுப் புள்ளியா
தரிப்புக்குறியா?

அகத்தை துலக்கும் இருள் கொடியது
இரவுக்காரன் இன்னும் கொடியவன்.
கானல் நீரும் மானும் போல
புறக்காட்சியோடு இருக்க மட்டுமே
பயிற்றப்பட்டேன்....
விடியல்க்காரனே விடியல்க்காரனே
இரக்கம் காட்டு.....

- 1995

ஏழையும் இறைவனும்

1

தந்தன தான தனாதன தந்தன
தந்தன னானானா
தந்தன தான தனாதன தந்தன
தந்தன தானானா - தன
தந்தன தானா ... னா

அகதிகளாகி உலக உருண்டையில்
அலைகிற செந்தமிழா
கபோதிகளாக இருளின் புதல்வராய்
காணாமல் போவோமோ - நாம்
காணாமல் போவோமோ.

(தந்தன...)

அகிலத்தில் எங்கள் இளைய தலைமுறை
அடியற்றுப் போகாமல்
புகழ்மிகும் எங்கள் கலைகளில் வேரோடி
பூத்திட வேண்டாமோ - நாம்
பூத்திட வேண்டாமோ

(தந்தன...)

பாட்டியின் பாட்டி பாட்டனின் பாட்டன்
சொல்லிய கதை ஒன்றை
நாட்டியம் ஆடி சபையினில் சொல்ல
நாமிங்கு வந்தோமே - இன்று
நாமிங்கு வந்தோமே

(தந்தன...)

ஏழையின் நிலமை உணரா அரசன்
பிரம்படி படுவானாம்
தோழமையோடு பிட்டுக்கு இறைவன்
மண்ணும் சுமப்பானாம்

(தந்தன...)

2

(புயல் மழையும் வைகை ஆறு பெருகுவதும்
மக்கள் அல்லோல கல்லோலமும்)

வைகை பெருகிறதே
பொங்கும் கடலெனவே
என் செய்வோம் இனி எது செய்வோம்
ஏனிந்த சோதனையோ...?

(வசனம்)

இத்தால் சகலரும் அறியத் தருவது
எங்கள் அரசனின் செய்தி இது
எத்தாலும் தட்டாமல் வைகைக்கு அணைகட்ட
எல்லோரும் சென்றிட வேண்டுவது
செத்தாலும் விடுப்பில்லை வைகை
உடைத்திடில்
செகமே அழிந்திடும் - இயலாதவர்
சித்தானை கொண்டேனும் தங்களின் பங்கை
செய்திட அரசனின் கட்டளையாம்

3

(இராகம் : சுபபந்துவராளி)

துணையில்லா ஏழைகளின்
துன்பத்தை மன்னவன்
உணரவில்லை ஐஐயோ...
அணை கட்ட யாருமில்லை
ஆண்டவனே எனது துணை நீ தான்
ஐயோ.. சிவாய நம.. ஓம் நமச்
சிவாய ... சிவாய நம.. ஓம் நமச்
சிவாய .. ஓம் நமச் சிவாய

4

சிவதாண்டவம்

பூமியில் நின்று துயரத்தில் வாடி
மானிடம் அழைக்குதையா - எம்மை
மானிடம் அழைக்குதையா
கோம குண்டத்தில் எழுகின்ற நெருப்பாய்
இதயத்தை எரிக்குதையா - எந்தன்
இதயத்தை எரிக்குதையா
சிவாய நம ஓம் நமச் சிவாய
சிவாய நம ஓம் நமச் சிவாய

5

விருத்தம்

(இராகம் : நாட்டை)

தன்னுள் எம் நொந்து சிவ சிவ என்று
தன்னுள் எம் நொந்து சிவாய நம என்று
செம்மனச் செல்வி தவிக்கின்றாள்
பெண்ணவள் ஏழை துணையில்லா கிழவி
பிட்டினை சுமந்தே பிழைக்கின்றவள்

(இராகம் : அடானா)

கண்ணிலா மன்னன் செம்மனச் செல்வியை
கட்டுக அணையென பணித்ததனால்

(இராகம் : நாட்டை)

என்துதி பாடினாள் என்னையே தேடினாள்
இக்கணமே நான் புவி செல்வேன்

6.

(உரை நடை)

கூலியோ கூலி
கூலியோ கூலி

(இராகம் : நாட்டை)

ஆள் வேணுமோ கூலிக்கு ஆள் வேணுமோ
அய்யாமாரே அம்மாமாரே ஆய்ச்சிமாரே
அப்புமாரே

ஆள் வேணுமோ கூலிக்கு ஆள் வேணுமோ
பெருகிற வைகைக் கரைகளை மலைபோல்
உயர்த்திட வேணுங்களா
தருகிற கூலிக்கு மாடாய் உழைத்து
தருக்கிட வேணுங்களா

(இராகம் : காம்போதி)

கடவுளே கடவுளே கண் திறந்தாயோ
கதியிலா ஏழை எனக்கு கருணை செய்தாயோ

வாடா

வாரேன் பாட்டி வந்திட்டேன் பாட்டி
வந்தேனே வந்தேனே வந்தேனே பாட்டி

என்ன கூலி தருவாய் பாட்டி
ஏழையை ஏமாற்ற
மாட்டாயா பாட்டி

(வாரேன் பாட்டி...)

மதுரை எனக்கு பெண்டாட்டி ஊரு
வைகை என் மீனாட்சி
குளிக்கின்ற ஆறு
இந்தக் கதைகள்
தெரியுமா பாட்டி
எந்தக் கரையை நான்
கட்டணும் பாட்டி

(வாரேன் பாட்டி)

கூலிதர என்னிடத்தில்
காசுபணம் ஏதுமில்லை ஐயா
நாள்தோறும் பிட்டுவிற்பு
வாழ்கிறேன் சத்தியமாய்
கூலிதர என்னிடத்தில்
பொன்னும் பொருளுமில்லை

7.

யார் முகத்தில் விழித்தேனோ பராசக்தி - காலையார் முகத்தில் விழித்தேனோ பராசக்தி
போதும் பாட்டி போதும் பாட்டி கண்கலங்காதே
போதும் பாட்டி போதும் பாட்டி கண்கலங்காதே

பிட்டெனக்கு தந்தால் போதும்

மண்சுமக்கின்றேன்.

உதிர்ந்த பிட்டு மட்டும் தந்தால் போதும்

மண்சுமக்கின்றேன் .. மண்சுமக்கின்றேன்.

8.

தக்கிட கிடதோம் ததகிட கிடதோம்

தக்கிட கிடதோம் .. ததகிட கிடதோம்

தா.. தீ... தொம்.. நம்...

பாண்டிய மன்னன் படையணி சூழ

கட்டிடும் அணையை கண்டிட வாறார்

பராக்.. பராக்.. பராக்...

இந்தப் பங்கு யாரது

ஓட்டைப் பல்லைப் போலவே

சிதைந்த அணையை பாரடா

சீற்றம் கொண்டேன் நானடா

கட்டி இழுத்து வாடா - கயவனை

கட்டி இழுத்து வாடா.

9.

பரமனின் முதுகின் மீது

பாண்டியன் பிரம்பை ஓங்க!

ஆதவன் கீழே வாழும்!

அனைத்துமே அடியை வாங்க!

அரசனும் ஐயோ என்றான்!

அமைச்சனும் ஐயோ என்றான்!

மக்களும் ஐயோ என்றார்!

மக்களும் ஐயோ என்றார்!

தந்தன தான தனாதன தந்தன
 தந்தன நானானா
 தந்தன தான தனாதன தந்தன
 தந்தன தானான - தன
 தந்தன தானா.. னா
 அகதிகளாகி உலக உருண்டையில்
 அலைகிற செந்தமிழா
 கபோதிகளாக இருளின் புதல்வராய்
 காணாமல் போவோமோ - நாம்
 காணாமல் போவோமோ

(தந்தன...)

அகிலத்தில் எங்கள் இளைய தலைமுறை
 அடியற்றுப் போகாமல்
 புகழ்மிகும் எங்கள் கலைகளில் வேரோடி
 பூத்திட வேண்டாமோ - நாம்
 பூத்திட வேண்டாமோ

(தந்தன....)

பாட்டியின் பாட்டி பாட்டனின் பாட்டன்
 சொல்லிய கதை ஒன்றை
 நாட்டியம் ஆடி சபையினில் சொல்ல
 நாமிங்கு வந்தோமே - இன்று
 நாமிங்கு வந்தோமே

(தந்தன...)

ஏழையின் நிலமை உணரா அரசன்
 பிரம்படி படுவானாம்
 தோழமையோடு பிட்டுக்கு இறைவன்
 மண்ணும் சுமப்பானாம்

11.

மானிடம் வென்றதென்று மங்களம் சொன்னோம்
 வந்திருக்கும் யாவருக்கும் மங்களம் சொன்னோம்
 எம் இனத்தின் விடுதலைக்காய் மங்களம் சொன்னோம்
 உலக மக்கள் ஒற்றுமைக்கு மங்களம் சொன்னோம்.

-1994

வாலாட்டி வாலாட்டி
 நீருள் இரத்தினங்களாக வெயில் சிதைய
 மகிழ்ந்திருக்கும் சிறு மீன்கள்.
 காற்றில் முளைத்து
 தாழை மடலில் தரை இறங்கும் மீன் கொத்தி.
 மீண்டும் அமர்ந்தேன்.

தென்னங்கீற்றுத் தோகைக்குள்
 இசைத்த சிறு குருவி சிறகை விரித்தாச்சு
 இனி வானத்துச்சிப்பி வயிற்றுள்
 மிளிருகின்ற சூரியனும் செரித்து விடும்
 நீர்க்கரையில் பாம்புகள் கண் விழிக்கும்.

கைபற்றிக் கதைத்திடவும்
 மறையும் வரை பின் பக்கம் பார்த்திடவும் தூண்டுகின்ற
 முலையரும்பும் பரட்டைத்தலைத் தேவதைகள்
 தம்மனசில் வண்ணக்கனவாய் குமிழி விடும்
 ரீங்காரம் எல்லாம் காற்றில் உமிழ்ந்த படி
 ஆடுகளின் பின்னாடி போய்விட்டார்.

வணங்காமுடிப் பனைகளின் பின்
 தூரத்தே
 இடிமுழங்கிப் பறக்கும் அசுரர்களின்
 சிறகோசை கேட்கிறது.
 விரைந்தபடி "அண்ணே கவனம்" என்ற
 துப்பாக்கிச் சிறுவர் சிலரும் மறைந்து விட்டார்.

இன்னும் நுனி நாவில்
 அனுதாப வார்த்தைகளை கோர்த்தபடி
 இருளில் இருக்கின்றேன்.

கண்ணி வெடிகள் புதைந்த நிலத்தில்
 கனித் தோட்டங்கள் வளர்க்கப் போகிற
 என்னரும் பேரரே....
 என் பேரரின் பேரரே....
 உங்களுக்காக
 இல்லாது போன நேற்றும்
 இன்னும் தோன்றாத நாளையும்
 இன்றுமாயிருக்கிற வாழ்வின் பாடலை
 கற்களில் பொறிப்பேன்.

உங்களுக்காக
 துப்பாக்கிகளில் மாட்டுப்பட்டு
 எதிர் புதிர்ச் சுழற்சியில் கிழிந்துபடுகின்ற
 ஈழத்துக் கவிதையை மீட்டு வந்து
 வாழ்வின் படுகையில் ஓடவிடுவேன்.

நம் கால்களில் ஏறியது
 இன ஒடுக்கல் போர் எனும் விச முள்
 முள்ளை எடுக்க முள் கைக்கொண்டோம்
 முள் கைக்கொண்ட நம் தலையாரிகள்
 முள் எடுத்தலை மறந்து
 முள் வழிபாடும் முள் சமயமும் வளர்த்தனர்
 தமிழருக்கினி ஒளி எதிரி
 விளக்கேற்றுபவன் துரோகி என்றாயிற்று
 மின்மினிகளைக் கூட
 தெருக்கம்பங்களில் அறைந்து கொன்றிட
 உத்தரவிட்டனர்
 முள் கோவில்களிடையே
 யார் முள் உண்மைத் தெய்வ முள்ளென்று

முடிவிலாப் புனித யுத்தம் வெடித்தது...
 இப்படியாக எதிரி வென்றான்
 இவ்வாறான இன்றில்
 உங்களுக்காக நாங்கள் வாழ்ந்தோம்
 வசந்தத்தைத் தேடி பூத்துக் கனிந்தோம்
 வியர்வை மண் சிந்தி
 பொன் விளைச்சலாக ரசவாதம் செய்தோம்
 நீங்கள் இன்றைய எமது காதல்
 நீங்கள் இன்றைய எமது கலவி
 நீங்கள் இன்றைய எமது வியர்வை
 நீங்கள் இன்றைய எமது வாழ்வு

இன்று நாம் பதித்த சுவடுகள் தானே
 நாளை உமது படுகையாய் நீள்வது
 எதிரியைத் தடுக்கும் காவல் அரணாய்
 தம்மை நிறுத்திய
 இன்றைய இளைஞரின் கனவே நீங்கள்
 அந்த மாவீரரின் கனிகளே நீங்கள்

எது எம் நாடு
 சுட்டெரித்த வெறும் மண் பாலையா
 மக்களா சொல்க...?
 பறவைகள் விலங்குகள்
 பாம்புகள் மீன்கள்
 கரைகள் காடுகள் கழிகள் தூய காற்று
 செடி கொடி தாவரம் நாங்கள் என்று
 கோர்க்கப்பட்டு
 வடக்குக் கிழக்காய் நீள்கிற யாவும்
 நம் தாய் நாடு
 கோவில்கள் அடுத்து பள்ளி வாசல்கள்
 சிலுவைகள் நிமிரும் தேவாலயங்களும்
 வடக்கு கிழக்கு மண்ணில் இருக்கிற
 விகாரையும் சேர்ந்ததே எம் தாய் நாடு
 அம்பாறை வாழும் சிங்களக் குடிமகன்
 ஈழமே எனது தாய் மண் என்று
 நெஞ்சை நிமிர்த்தும் திருநாளென்றோ
 என் தாய் மண்ணின் விடுதலைத் திருநாள்

நாளை நீங்கள்
 தியாகிகளுடைய சமாதிகளிலே
 அஞ்சலி செய்கையில்
 நம் நந்த வனத்தில்
 தென்றல் முக மூடி அணிந்த புயல்கள்
 தின்று தீர்த்த ஒளி விளக்குகளையும்
 நினைவு கூருங்கள்.

யாழ் நூலகத்தை எரித்தது போல
 யார் எங்களது நூலகமான
 மக்பூலுக்கு நெருப்பு வைத்தது
 யாழ் நூலகத்தை எரித்தது போல
 யார் எங்களது நூலகமான
 வணசிங்காவைக் கொழுத்திப் போட்டது
 யாழ் நூலகத்தை எரித்தது போல
 யார் எங்களது நூலகமான
 பிதா சந்திரா பெர்ணாண்டோவை சாம்பாராக்கியது
 யாழ் நூலகத்தை எரித்தது போல
 யார் எங்களது நூலகமான
 கந்தசாமியைக் கருக்கிப் போட்டது
 யாழ் நூலகத்தை எரித்தது போல
 யார் எங்களது நூலகமான
 சபாலிங்கத்தை பரிசில் அழித்தது
 செல்வியைப்பிடித்து நீராக்கியது
 யார் ஐயாவோடு செல்வா தோழரை
 வன்னியில் பிடித்து ரயரில் எரித்தது
 பதவிப் போட்டியில் தம் தோழரைக் கொல்ல
 யாழ்பாணத்து வைத்தியசாலையை
 கசாப்புக்கடையாய் மாற்றியவர் யார்
 தாங்களும் தீவிர போராளிகளே
 என நிரூபிக்க
 விஸ்வமடுவிலோர் ஏழையைப் பிடித்து
 உளவாளியெனக் கொன்றெரித்தவர் யார்
 உங்களுக்காக இன்னுமொரு விளக்கை
 ஏற்றியே அணைந்த விளக்குகள் இவர்கள்

.....ஜெயபாலன் கவிதைகள் [97]

உங்களுக்காக பிஞ்சினை வளர்த்தே
 உதிர்ந்த மலர்கள் இவர்கள்
 இன்றைய தீர்ப்புகள் இப்படியாயிற்று
 நாளையிந்த பேராற்றுப்படுகையில்
 புதுவெள்ளமாகப் புரண்டிடவுள்ள
 என்னரும் போரே
 நாளை உங்கள் தீர்ப்பெதுவாகும்?
 முகத்தில் கரியைப் பூசி
 சாக்கடைகளிலே வீசப்பட்ட
 பொற்சிலைகளுக்கு
 நாளை உங்கள் தீர்ப்பு எதுவாயிருக்கும்?
 என்னரும் பேரரே உங்கள் நாட்களில்
 பூக்களாகவும்
 வண்ணத்துப் பூச்சிகளாகவும்
 பறவைகளுடைய சங்கீதமாகவும்
 உங்கள் உங்கள் கனவுகளாகவும்
 நாங்களும் வாழுவோம்.

-1994

தீப்பட்ட மத்தாப்புக்களாய்
திடுப்பென்று,
மிலாறாய்க் கிடந்த மரஞ்செடி கொடிகள்
பூவும் தளிருமாய்ப் பொலியவரும்
இளவேனில்.

நாளொரு பறவையும்
பொழுதொரு விலங்கும்புக
உயிர் பெறும் துருவ உலகம்.
சூரியன்கூடத் தூங்க மறுத்த
குதூகலமான வெய்யில் இரவுகள்.

“எந்தத் துயரும் தோல்வியும் இழப்பும்
ஓர் நாள் முடிவுறும்
மரணத்தை அன்று வாழ்வு வென்றிடும்” என்று
துயில் நீங்கி அசையும் மலைப்பாம்பினைப் போல்
உருகிடும் ஆற்றில் மீன்கள் பாடும்.

வெப்பமானியே கிளர்ச்சியடைகின்ற
இந்த நாட்களில்
இடுகாட்டிருக்கும் நடுகல்போல
நான் மட்டுமேன் வாழாதிருக்கிறேன்?

வாழ்வை ரசிக்கும் மரபில்லாத
யாழ்ப்பாணத்தான் என்பதனாலா?
இராவணனாலும், அனுமனாலும்
மீண்டும் மீண்டுமென் ஈழத்தாயகம்
தீயிடப்படுகின்ற துயரத்தினாலா?
எதிரிகளாலும் குமாரர்களாலும்
கற்பழிக்கப்பட்ட ஓர் ராசாத்தியுடைய
சோகத்தை எழுதவல்ல வார்த்தைகள்
என்னிடம் இல்லையென்பதனாலா?

ஈசலாய்பறக்கும் என் தாயக மக்கள்
 உலகப்பந்தின் ஒவ்வோர் புறத்திலும்
 சிறகிழந்து
 வீழ்ந்து கிடக்கின்ற வேதனையாலா?
 அகதிகளாகவும்
 சர்வதேசக் கூலிகளாகவும்
 மனித முகம் சிதைந்த பின்னரும்
 புகுந்த நாடுகளில்
 இது என் சாதி இது என் சொந்த ஊர்
 இது எனக்கான சீதனம் என்று
 நாறுகின்ற நம் தொழுநோய் தொடரும்
 சிறுமைகள் கேட்டுத் திகைத்ததனாலா?

தசாப்தம் ஒன்றாய் என் தாய்நாட்டில்
 இலையுதிர்காலம் தொடர்கிறதாலா?

விமானத்தில் வருகிற குருட்டுப் பிசாசுகள்
 பதுங்கு குழிகளில் பல்லாங்குழியாடும் தேசத்தில்
 தாயைத் தவிக்கவிட்டு வந்ததனாலா?

நான் அனுப்பிடும் குரோணரைத் தின்னவும்,
 வழித்துணையாய் அதை அழைத்துச் செல்லவும்,
 சிறீலங்காவின் கொலை விமானங்களை
 குரோணர்களாலே அடித்து விரட்டவும்
 குரோணர்களாலே தலைக்குமேலே
 குண்டுதுளைக்காத கூரைகள் போடவும்
 அறியா என் தாய் அகதி முகாம்களில்
 சீரழிகின்ற சேதி கேட்டதனாலா?

வாழும் என் விருப்பைத் தேயிலைக் கொழுந்தாய்
 கிள்ளிச் செல்கின்ற துயர் எத்துயரோ?
 உருளைக்கிழங்குபோல் இயக்கமில்லாதெனை
 இரு எனச்சொல்கிற துயர் எத்துயரோ?

-1990

துயில் நீங்கி
 கனத்த மெத்தைப் போர்வைதனைப் புறந்தள்ளி
 சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்து
 சன்னல் திரை தன்னை ஒதுக்கிவிட்டேன்.
 இன்று கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை நாள்.
 புராணத்துப் பாற்கடலில்
 சூரியனின்
 பொற்தோணி வந்தது போல்
 வெண்பனி போர்த்த உலகில் பகல் விடியும்.

வெள்ளிப் பைன் மரங்கள்
 இலையுதிர்த்த வெள்ளிப் பேச் மரங்கள்
 வெள்ளி வெள்ளிப் புல்வெளிகள்
 என்ன இது
 பொன்னாலே இன்கா* க்கள்
 பூங்கா அமைத்ததுபோல்
 வெள்ளியினால் வைக்கிங்** கள்
 காடே அமைத்தனரோ?
 காடுகளின் ஊடே குதூகலமாய்
 பனிமேல் சறுக்கி ஓடுகின்ற காதலர்கள்.
 பின் ஓடிச் செல்லும் நாய்கூட மகிழ்ச்சியுடன்.

நான் மந்தையைப் பிரிந்துவந்த தனி ஆடு.
 போர் என்ற ஓநாயின்
 பிடி உதறித் தப்பிய நான்
 அதிட்டத்தால்
 வாட்டும் குளிர்நாளில் கூட
 வாழ்வை ரசிக்கும் கலையை அறிந்தவரின்
 நாடு வந்தேன்.

வெண்பனி மீது சூரியன் விளையாடும்
நாட்கள் எனக்கும் உவகை தருகிறது.
என் மைந்தன் என்னோடிருந்தால் இவ்வேளை
நானும் அவனும் இந்த வெள்ளி வெள்ளிக் காடுகளுள்
விளையாடக் கூடுமன்றோ.
“சூரியனைப் பிடித்துத் தா” என்று அவன் கேட்டால்
வெண்பனியில் சூரியனை வனைந்து நான் தாரேனோ.

“ஏனப்பா இலங்கையில் வெண்பனி இல்லை” என்பானேல்
முன்னர் இருந்ததென்றும்
கொதிக்கின்ற சூரியனார் அதன் மீது காதலுற்று
அள்ளி அணைக்க அது உருகிப் போனதென்றும்
பின்னர் துருவத்தை வந்து அது சேர்ந்ததென்றும்
அதனாலே சூரியனார் துருவம் வரும்போது
வெப்பத்தை நம்நாட்டில் விட்டுவிட்டு வருவதென்றும்
கட்டி ஒரு நல்ல கதை சொல்ல மாட்டேனோ?
கருவிலே இருந்தென் காதல் மனையாளின்
வயிற்றில் உதைத்த பயல்
நினைவில் இருந்தென் நெஞ்சிலன்றோ உதைக்கின்றான்.
நமக்கிடையே
ஏழு கடலும் இணைந்தன்றோ கிடக்கிறது,
விசா என்ற பெயரில்.

வெண்பனிமீது
இன்னும் அந்தக் காதலரும் நாயும் களிப்போடு.

-1989

- * இன்கா - தென் அமெரிக்கத் தொல் குடியினர்.
- ** வைக்கிங் - நோர்வீஜியத் தொல்குடியினர்

இலையுதிர்கால நினைவுகள்

இன்பக் கனவுபோல்
தோன்றி மறைந்தது கோடை.
காற்றுக் குதிரைகளில்
குளிர்
சாட்டை சொடுக்கி வரும்.
வெய்யிற் சுகம் தேடி
வடதுருவப் பறவைகளும்
என் தாய்நாட்டின் திசை நோக்கி
தங்களது சிறகசைக்கும்.
வான் நோக்கிக் கையுயர்த்தித் தொழுகின்ற
கறுப்பர்களைப்போல்
இலையுதிர்த்து நிற்கும்
ஓக் மரங்களின் கீழே
தனித்தலையும் மக்பாய் இழிவாக எனை நோக்கும்.

“மக்பாய்! மக்பாய்!
எல்லாப் பறவைகளும்
என்னுடைய தாய்நாட்டின் திசைகளிலே
சூரியனைத் தேடிப் புலம் பெயரும்
குளிர்நாளில்
நீ மட்டும் இந்தத் துருவத்தில் தரித்ததென்ன?”

மக்பையோ உனக்கிவைகள் புரியாது
என்பதுபோல் தலையசைக்கும்.
“எனக்கிவைகள் புரியாதா?”
“உனக்கெப்படிப் புரியும்?
துருவத்துப் பறவைகளே தேடுமுந்தன் தாய்நாட்டை,
வழிப்போக்கன்
குண்டிமண்ணைத் தட்டுதல்போல்
தட்டிவிட்டு வந்தவன் நீ”
மக்பை சொல் தீக்கோலாய்
மனதில் குறிபோடும்.
“நில் மக்பாய்!” என்றேன்.

“நாமறிவோம்

இலங்கைத் தமிழருங்கள் நாகரீகம்
பிறருடைய பேச்சுச் சுதந்திரத்தை
என்றேனும் ரசித்ததுண்டா நீங்கள்?”
என்றபடி மக்பை
எட்டப் பறந்து செல்லும்.

வானில் ஒரு பரதேசிபோல்
குளிர்ந்துபோன சூரியனின் பரிதாபம்.
மண்ணில்

மஞ்சளாய் தலைநரைத்த மரங்களின் கீழ்
பொன்னாய் இறகசைத்து
வண்ணத்துப் பூச்சியாய்ப் பகட்டி
பேர்ச் இலைப் பழுத்தலொன்று
புல்லில் தரையிறங்கும்
ஒரு புது அகதி வந்ததுபோல்.

உலகெங்கும்

வாழ்வை இழந்து வசதி பொறுக்குகின்ற
மனிதச் சருகுகளாய்ப் புரள்கின்றோம்.
என்ன நம் தாய் நாடு
ஓயாமல் இலையுதிர்க்கும்
உயிர்ப்பிழந்த முதுமரமா?

யாழ்நகரில் என் பையன்

கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி

வன்னியில் என் தந்தை

தள்ளாத வயதினிலே

தமிழ்நாட்டில் என் அம்மா

சுற்றம் பிராங்போட்டில்

ஒரு சகோதரியோ பிரான்ஸ் நாட்டில்

நானோ

வழிதவறி அலாஸ்கா வந்துவிட்ட ஓட்டகம்போல்

ஓஸ்லோவில்

என்ன நம் குடும்பங்கள்

காற்றில் விதிக் குரங்கு கிழித்தெறியும்

பஞ்சுத் தலையணையா?

பாட்டனார் பண்படுத்தி
 பழமரங்கள் நாட்டிவைத்த
 தோப்பை அழியவிட்டு
 தொலைதேசம் வந்தவன் நான்.
 என்னுடைய பேரனுக்காய்
 எவன் வைப்பான் பழத் தோட்டம்?

கடந்த வசந்தத்தில்
 கின்னரங்கள் மீட்டி
 ஏழில்க் கன்னியர்கள் பாடுகின்ற
 களியாட்டரங்குகளில்
 கிண்ணங்கள் கொஞ்ச, மங்களம் கூறி
 மனமுடைந்தேன் பரதேசி.

இது இயற்கையே விரக்தியுறும்
 இலையுதிர் காலம்
 இனி நீர்கூடக் கல்லாகும்
 நீண்ட குளிர் காலம்.

இன்னும் எத்தனை நாள்
 இந்துக் கடல் மடியில்
 வாடையும் தென்றலும் மீட்ட இசைக்கின்ற
 மரகத வீணையென
 வடகிழக்காய் நீண்ட என் தாய்நாட்டை
 நெஞ்சில் சுமந்து நான் ஏங்குவது?
 நாட்டேக்கம் என்னுயிரை
 நஞ்சாய் சமிக்கிறதே...

“நெஞ்சம் கலங்காதே” என்றபடி
 நெருங்கி வந்த மக்பை
 “அதோ தெரியுது பார்” என்று
 விமானத் துறையின் வழிகாட்டும்.

-1989

மக்பை - குளிக்காலத்திலும் இடம் பெயராத ஒரு வகைக் காக்கையினப் பறவை
 ஒன்று

வெய்யில் நாள்

நெடுநாளின் பின்
கார்ல் யோன் சாலையின் மேலே சூரியன்.
அந்தத் தென்னமரிக்கத் தெருப்பாடகனின்
புல்லாங்குழலில் புதியதோர் சோகம்.

தபாற் பெட்டிபோல
பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் ஓரிடத்திருப்பினும்
மனிதன் அல்லவா?
அவனது இசைப்பில்
நேற்றொரு பாவம்
இன்றொரு பாவம்.
அவனது ஆத்மா இக்கணப் பொழுதில்
கார்ல் யோன் தெருவில்
சுற்றியிருக்கும் ரசிகர் மத்தியிலா
அல்லது 'மச்சபிச்சு' மாநகர்ப் புறத்திலா
சஞ்சரிக்கிறது?

முன்னொரு காலம்
பீரங்கிக் குழல்களை முழக்கியபடிக்கு
ஸ்பானியார்கள் வருகிற வரைக்கும்
அண்டிஸ் மலைகளில் அவனது முன்னோர்
இசைத்த காதற் பாடல்களா இவை?

முன்னர் அவனது புல்லாங்குழல் ஒரு
மூங்கில் புதராய் இருந்தபொழுது
கூடுகட்டிப் பறவைகள் பாடிய
தாலாட்டுகளா இவை?
யாரோ அறிவர்.

குளர்காலத்தில் சூரியன் சுடர்ந்த
எந்தவோர் நாளையும் போலவே இன்றும்
காரல்யோன் சாலையில்
நோர்வீஜியர்கள் ஆறாய்ப் பெருகினர்.
உணவு விடுதிகளும் மதுச்சாலைகளும்
நிரம்பி வழிந்தன.
தெருப்பாடகர்க்கு நாணயங்கள் வீசப்பட்டன.
ஈக்களைத் தொலைக்க ஓடித்திரிகிற
குதிரையைப்போல
நாட்டேக்கத்தைத் தொலைப்பதற்காக
காரல்யோன் சாலையில் நானும் அலைகிறேன்.

-1988

மச்சுப்பிச்சு - தென்னமரிக்கப் பழங்குடியினரின் அழிந்துபோன நகரம்.

ஒரு நிலா இரவு

உதிர்வதும் பூப்பதுமாக மலர்கள்.
தேய்வதும் நிறைவதுமாக நிலவு.
மரமென நின்றேன்.
துடிப்பது இருதயமல்ல.
இன்னுமென் கிளையில்
எஞ்சியிருந்த ஒரே ஒரு சிறு குயில்.

அன்பே ஆரி மக்சிமோட்டோ
உனது அத்திப்பூக் கடிதத்துக்கு
இன்று இரண்டாவது பிறந்த தினம்.
“உண்மைக் காதல்கொண்டிருந்தேன்
என்னைத் தனியே விடுக.
மீண்டும் கூடலோ மீளாப் பிரிவோ அறியேன்”
உனது சேதியின் சேதிதான் என்ன?

காற்றில் கரைந்த ‘ஹைக்கூ’ கவிதை
ஆனதே எமது காதல்.

தாயகத்தென்றால்
எந்தத் துயரையும் தாங்கிடுவேனே
வாழ்வினால்.

நிலவு பனியாய்க் கொட்டுமில்விரவில்
என்னரும் ஈழத் தாயக மண்ணிலோ
காதல் மிகுந்து துணையைத் தேடி
மான்கள் கூவும் காடுகள்தோறும்
கண்கள் பனிப்பர்
இளைய போரளிகள்.
இது இடுகாடு.
கற்சிலுவைச் சமாதிகளென

கொங்கிறீட் மட்டுமே நிமிரும் சென்னை.
சில்வண்டும் பாடாத தெருக்கள்.
வழிதவறிய ஒரு நிலவோடு
புகலென வந்த நானும் அலைகிறேன்.
ஆரி நீயுள் தாயின் மடியில்.
“யாராவது என் சேதி சொல்லுங்கள் அவளிடம்.
இல்லை வேண்டாம்....”

வானத்தை வெறுத்துப்
பிறந்தகம் வந்த வெண்பஞ்சு மேகம்
காணுமிடமெலாம் முகம் புதைத்தழுகிற
ஐப்பானியக் கொடும்பனி இரவில்
பியானோவும் இசையும் இளைஞரும் மதுவுமாய்
அவளாவது மகிழ்ந்திருக்கட்டும்

-1987

4, பெப்ரவரி 1987

கோடிக்கரை.

செத்த திமிங்கிலமாய்க்

கரை ஒதுங்கிக்கிடந்தது கடல்.

வான வீதியில்

தென்திசைப் பெயர்ந்த செங்கால் நாரையில்

குண்டடிபட்டு விழுந்த ஒன்று போல்

நொந்துபோய் இருந்தேன்.

செஞ்சுடர் துயிலெழுதும் கீழைக்கடலும்

பனைமரங்கள் பாரம் வைத்த

வெண்மணல் விரிப்பும்

பறவைகள் அரற்றும் உப்பங்கழிகளும்

வயல்வெளிப் பரப்புமாய்

சோழமண்டலக் கடற்புறமெனக்கு

மட்டக்களப்பை மனதில் இருத்தும்.

செங்கால் நாராய்!

ஆயிரம் ஆயிரம் காலத்தியல்பாய்

ஈழநாட்டின் கீழைக் கரைகளைத்

தேடிச் செல்லும் செங்கால் நாராய்!

உனது சுவர்க்கமும் விருந்துமாய் நிறையும்

மட்டக்களப்பு சுடுகாடானது.

சேற்றில் நெல்லை விதைக்கும் ஒருவன்

வரப்பில் தென்படும் அழகியைச் சீண்டக்

காற்றில் ஒருபிடிப்பாடலை விதைப்பான்.

காட்டில் எருமை மேய்க்கும் ஒருத்தன்மேல்

சுள்ளி பொறுக்குமோர் சுந்தரி

கல்லென ஒரு சிறு பாடலை வீசுவாள்.

'சிவ சிவ' என்றும்

'அல்லாஹ்' என்றும்
பாவச் செயல்களை அஞ்சித் துயில் எழும்
அதேஆண்கள்
அதே அதே பெண்கள்
வீடு புருந்து இவர்களை இழுத்து
வரிசைப்படுத்திச் சுட்டு வீழ்த்துதற்கு
அரக்கருக்கும் மனது இடம் கொடாதே.

சிங்கள அரசே! கொலை பாதகரே!
உழைப்பதும்
பசியை மறந்து சிரிப்பதும் அன்றி
ஏதுமறியாத மக்களின் பிணங்கள்மேல்
சிங்கக் கொடியை வானுற ஏற்றி
சுதந்திர தினமா குதூகலிக்கின்றீர்?
யாருடைய சுதந்திரம்?

செங்கால் நாராய்!
இது கொலைஞரின் நாட்கள்.
இது நீதித் தீர்ப்பின் நாட்கள் அல்ல.
உனது சொர்க்கமாம் நீர்ச்சோலையிலே
மீண்டும் வாழ்வும் பாடலும் நிறையும்.
அதன்முன்
தாம் சிந்திய இரத்தத்தை தேடி
புதைகுழிகளில் எம் மக்கள் எழுவர்.

நீலகிரிப் பயணக் குறிப்புகள்

1

வெண்ணிலவு

பால்சிந்த மலையிறங்கி

புல்மேயும் ஓரிரவு.

நான்

மலையேறும் கோத்தகிரி பஸ்சில்.

கீழே

கருப்புக் கம்பளியில் காக்கா பொன் தூவலைப் போல்

மின் மினுங்கும்,

மூன்று மணி முன்னாடி

நானிருந்த சிறு நகரம்.

பயணப் பொதியோடு இறங்குகையில்

நீலகிரி

பளி இதழால் முத்தமிடும்

காலை இந்தக் கட்டழகை தரிசிக்க

வேளைக்கெழ வேண்டும்.

2

கொசுக்களின்றி

தொண்தொணக்கும் மின் விசிறியுமின்றி

துயில் மகிழ்ந்த ஓரிரவு.

செக்கர் பட்டசைய

சன்னலால் நுழைந்தாள்

கட்டியங்காரி.

பறவைகள் கூடி

“எழுந்துபார் எழுந்து பார்” என்றெனை உசுப்பும்.

வாசலில்
சூரிய தேவன் வருகிறார் பராக்
எனும்சொல்.
துயில் எழுந்தேன் நான்.

3

சுவடு கலைய
ஜெட் விமானம் போல் அகன்றது
பகல்.
மனிதர்கள் மட்டுமே உலகம் என்றால்
ஏமாற்றங்கள் நிறைந்ததென் வாழ்வு.
எனது உலகிலோ
கடல்கள் நதிகள் காடுகள் வயல்கள்
வான வில்லின் கீழ்
தூய காற்று நிறைந்த புல் வெளிகள்
மலைகள் பள்ளத்தாக்குகள்
வானில் சூரியன், நிலவு
சுடரும் உடுக்கள்,
கீழே பறவைகள் இவற்றுடன்
மனிதர்கள்.
எனது உலகம் உயிர்த்துடிப்பானது.

4

என்னரும் இனிய உலகின் மீதும்
உண்மையான மனிதர்கள் மீதும்
போர் தொடுத்தனர் அசுரர்கள்.
விண்மீன் பூத்த தூய வானத்தின்
பால் வழிபோல்
முன்னர்
தெள்ளென ஓடி தேவகன்னியர்கள்
நீர் விளையாடிய கூவம் அருவியை
சென்னையின் மலக்குடல் ஆக்கி
தூய்மை என்ற முகமூடியுடன்
மரீனாவில் நுழைந்து
மீனவர் ரத்தம் மாமிசம் புசித்த
அசுரர்கள்,

.....ஜெயபாலன் கவிதைகள் 113

உலகின் மீதும்
மனிதர்கள் மீதும்
போர் தொடுத்தனர் இப் புதிய அசுரர்கள்.

பிணவாடையும் சாம்பல் மேடுமாய்
என்னரும் ஈழத்து ஊர்களை சிதைத்த
ஜெயவர்த்தன மேல்
காறி உமிழ்வதைப் போலவே வெறுப்புடன்
உலகின் எட்டு திசைகளும் திரும்பி
புதிய அசுரர் முகத்திலும் உமிழ்கிறேன்.

5

கூதல்,
சூரியன் கூட வெள்ளைப் போர்வையுள்
குடங்கி நடந்தான்

காலையோர் கடையில்
குடு பறக்கும் தேனீருக்காக
இருக்கையில்
கந்தல் கறுப்புக் கம்பளி போர்த்திப்
பசித்திருந்ததோர் மூதாட்டியிடம்
பேச்சுக் கொடுத்தேன்.
“யாழ்ப்பாணமா?” என்றெனை விளித்தாள்.
எனக்கோ நீலகிரியில் கடல் பார்த்த வியப்பு.
முன்னர் தான் கண்டியில் இருந்தது சொன்னாள்.
இருந்ததே அன்று
இரண்டு நேரச் சோறும் கூரையும்
என அங்கலாய்த்தாள்.
இங்கே சிறு சிறு தேயிலைக் காடுகளில்
கொத்தடிமைகளாய் சீரழிகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பதுங்கு குழியில்
முடங்க மறுக்கும் சிறுவனைப் போன்று
இருண்ட கண் குழிகளில் ஒருதுளி கண்ணீர்.

“இந்தியாவுக்கு எப்போ வந்தாய்?”
எழுபத்தி மூன்றில்.

“அப்போதெல்லாம் இனமோதல் இல்லையே
ஏனம்மா வந்தாய்?”

“வானசாஸ்திரி சொன்னதை நம்பி...
நாங்கள் வந்தோம் நட்பாற்றில் நிற்கிறோம்...”
வானசாஸ்திரியா?

குழப்பமடைந்தேன்.
நெடுநேரத்து மௌனம் உடைய
நண்பன் கேட்டான்

“சிறிமாவோ சாஸ்திரியா?”

“ஆமடா மகனே அதே சாஸ்திரி தான்”.

ஈழத்து மலையிலும் தமிழகத்திலும்
வாழும் மக்களை யிதித்துச் சென்று
டெல்லியும் கொழும்பும் கையெழுத்திட்ட
முதல் ஒப்பந்தமே இப்படி நாளும்.

6

இப்படி ஆயிற்று நமது தலைவிதி...

கனவு கண்டேன்

நானிருந்த விடுதியைச் சுற்றி

எருமைகள் குவிந்து ஆர்பாட்டம் செய்தன.

வெண்நரை சூடிய தோடர் தலைவர்

என் முன்பாக.

“எமது மலைகளின் காவல் தெய்வமாம்

புனிதம் நிறைந்த மரம் செடி கொடிகள்
எங்கே” என்று என்னை அதட்டினார்.

“யாரடா இந்தத் தேயிலை என்கிற
மலைவிழுங்கியைக் கொண்டுவந்தது?”
என் மீது பாய்ந்தார்.

“படகர் தொடங்கி

ஈழத்து மலைகளின் மக்கள் வரைக்கும்
புகலிடம் தந்தோம்.

எங்கே எங்கே எமது உயிர்நிலை?”

முதியவர் எனது தோள்களைப் பற்றினார்,
அச்சமாய் இருந்தது.

ஐயா ஐயா ஆளை விடுங்கள்

பிற தேசம் நான்.

மெல்ல நசிந்தேன்.

“நட்சத்திர உலகினால் வந்த கவிஞனோ?”

ஏளனச் சிரிப்பு.

எங்கே எமது காடுகள் விலங்குகள்?

மீண்டும் அதட்டல்.

“அழித்தனரையா ஆனால் ஆனால்

ஆனால் என்ன...”

“அழித்ததற்குப் பிராயச்சித்தமாய்

அல்பஸ் மலைக் காட்டு மரங்களின் விதைகளை

கொண்டுவந்துள்ளனர்...”

“பாலை வனத்தில் பருத்தியை அழித்து

பிராயச்சித்தமாய்

கம்பளி ஆடுகள் பரிசளித்தீரோ?

நன்று நன்று...”

தோடர் தலைவர் சீறி விழுந்தார்

எருமைகள் என்மீது எகிறி விழுந்தன.

மனம் துணுக்குற்று விழித்துக் கொண்டேன்.

7

மலை முகடுகளில்

பள்ளத்தாக்கில்

தென்றலைப் போல் சுற்றி வந்தேன் நான்.

காடுகள் இன்னமும் மீந்திருக்கின்ற

மலைகளில் மட்டுமே

வரட்சியை மீறிய உயிர்த்துடிப்பு.

ஏனைய இடமெலாம்

கோடைச் சூரியன் மிதித்த சுவடுகள்

செம்மண் ரத்தம் எங்கும் சிந்த

முதுகில் குத்தி வீழ்த்தப்பட்ட

வீரனாய் கிடந்த நீல மலையில்

அசுரர்கள் நின்றனர்.

“நீல மலையின் கொத்துக்கள் யாவும்

அரிப்புண்டு போயினும்

மேலும் ஒரு கிலோ தேயிலை” என்கிற

கோசங்களோடு.

பஸ் ஒரு காலையில் மலையிறங்கியது.

பனிமூக்காடுகள் நீக்கி
“போய்வா அன்பே” என்றது நீலம்.
சாம்பிராணி மரங்களுள் கையை அசைத்தும்
காட்டினுள் ஓடியும்
மலைகளுள் மறைந்தும்
சூரியச் சிறுவன்
கண்ணாமூச்சி ஆடவா என்பான்.

உண்ணிப் பூஞ்செடியோ, மலை இளவரசி.
புல்பூண்டுகளோ அவளது தோழியர்.
செம்மண் வடியும் மலைப்புண்களுக்கு
ஒளடதமாக அவர்கள் முயன்றனர்.
இயலுமா உங்களால்
அனுமதிப்பாரோ அசுரர்கள் இதனை.

முன்பு வெள்ளை அசுரர்கள் தமது
குதிரை உரப்பிய தெருக்களில் எல்லாம்
ஜீப் வண்டிகளில் கறுப்பு அசுரர்கள்.

இறுதியாக மலைக்காடு கழிகையில்
பஸ் வண்டிக்குள் சலசலப்பெழுந்தது.
தொலைதூரத்தில் தென்னையும் அழகும்,
வீதிமருங்கில்
தலையில் மண்வாரிக் கொட்டுமோர் யானை.

-1987

சோங்ஸ்வன் ஏரியும் இலையுதிர்காலமும்

இது கோடை நாட்களில் எனை மகிழ்வித்த
சோங்ஸ்வன் ஏரியா?
காணுமிடமெல்லாம் ஏன் குளிர்ந்த சோகம்?

பசுமையாய் சிரித்து வருக என்னும்
கலகலப்பான பேர்ச் மரங்களின்று
மஞ்சள் கண்ணீர் மௌனமாய் உதிர்ப்பதேன்?
பாதை மருங்கெல்லாம் பள்ளிச் சிறுவர் போல்
வெண்பல் துலங்க முறுவலித்திருந்த
டெய்சிகள் எல்லாம் எங்கே மறைந்தன?

சொல்க சோங்ஸ்வன், நிகழ்ந்தது என்ன?
சொல்க பேர்ச் மரங்களே, நிகழ்ந்தது என்ன?
மஞ்சள் கொண்டு மரம் செடி கொடிகளில்
காலம் எழுதிய சேதிதான் என்ன?

தீய தொன்றில்லை என்றன மரகதப் பைன்கள்.
வைக்கிங் வீரர் கை ஈட்டிகள் போல
விறைப்பாய் நின்ற பைன் மரக் காட்டை
வியப்புடன் பார்த்தேன்.
உண்மைதான் ஆமோதித்தது சோங்ஸ்வன் ஏரி.

“அதோ பார் அந்த நோர்வே கிழவனை”

அலை நாக்கசைய சோங்ஸ்வன் பேசும்.

“அவனை நன்கறிவேன்.

அன்று தனது இளமை நாட்களில்

கண்ணுள் விழுந்த நிலக்கரித் துகள் போல்

ஹிட்லரின் படைக்கு தொல்லைகள் தந்தான்.

நாடு விடுதலை எய்தியபின்னர்

காதலாலும் கடும் உழைப்பாலும்
 சமாதானத்தை மகிமைப்படுத்தினான்.
 இன்று அவனோர் தொண்டுக் கிழவன்.
 எனினும் இந்த இலையுதிர் நாட்களில்
 புலம்புதல் இன்றி
 கோடையில் இருந்த அதே குதூகலத்துடன்
 தனது பேத்திக்காய்
 வெண்பனிச் சறுக்கியை பழுது பார்க்கிறான்.
 உயிர்த் துடிப்போடு உலகம்
 இன்றுமுள்ளது
 நாளையும் இருக்கும்.
 இப்போது சொல்க தீதெதும் நிகழ்ந்ததா?''

முகில் சீப்பெடுத்து தலை வாருகையில்
 பைன் மரக்காடு முகம் பார்க்கின்ற
 சோங்ஸ்வன் ஏரியை வியப்புடன் பார்த்தேன்.
 புரிந்தது என்று புன்னகை பூத்தேன்.

-1987

1.

குட்டிச்சுவர்கள் தூண்கள் நடுவே
நூல் விட்டது புகை.
முற்றத்தில் சப்பாத்துத் தடங்களின் மீது
காற்றுடன் புரண்டது சாம்பல்.
இறைந்து கிடந்து
வெயிலில் பொற்சிமிழாகப் பகட்டும்
தீர்க்கப்பட்டத் தோட்டாச் சிமிழ்கள்.
அங்குமிங்குமாய்
சிங்களம் பொறித்த உணவு டப்பாக்கள்
காலியாக.

புதையுண்ட ஒரு தொல்நகராக
மரண ராச்சியம் அங்கே இருந்தது.
குட்டிச்சுவரிடை
சாம்பலும் நீறிய கபாலமும் எலும்புமாய்
மானிடம் ஒன்று.
ஈமத்துக்கேது ஆண்பால் பெண்பால்?
கபாலத்தருகே சாம்பலில் மின்னும்
தீயில் உருகிய தங்கத் திரட்டு.
செந்தீகூட
இரைவிலங்காகவா பெண்ணைப் பார்த்தது?

2

காணியின் பின்புறம் காடு விரியும்
காட்டின் உச்சியில்
காலொடிந்த சூரியன் கிடக்கும்.
ஒருவழியாகப் பொழுது சாய்கையில்

மோட்டார்ச் சத்தம்.

ஒரு சீரற்று

ஒரு சீரற்ற ஆயுதம் தரித்து

இளைஞர்கள் சிலபேர் ஜீப்பை நீங்கினர்.

போரில் வீழ்ந்த தோழனைப் போல

வீழ்ந்து கிடந்த அவ்வீட்டை நோக்கினர்.

யாரோ ஒருவன் மூக்கைச் சிந்தினான்.

காடுகளுக்குக் காது முளைத்தது.

கண்கள் கால்கள் கைகளும் முளைத்தன

வாயும் முளைத்தது.

காளான்களாகக் கிடந்த மனிதர்கள்

வெளியில் வந்தனர்.

அழுவதற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த

அந்தக் கணமே

மரண அமைதியைக் கிழித்துபோட்டாள்

சிறுமி ஒருத்தி.

கதிரியக்கம்போல் எங்கும் நிறைந்தது

அந்தக் கூச்சல்.

காட்டை மண்ணை உயிரினங்களை

ஒருகணம் தைத்தது அந்தக் கூச்சல்

இளைஞர்கள் ஒரு கணம் சில்லிட்டுறைந்தனர்.

அத்தனைபேரும் மூக்குச் சிந்தினர்.

3

அந்த மாலையே

துக்கம் கொண்டாட வந்தது போலக்

கறுப்புச் சட்டை அணிந்த வானம்

ஊர்மேல் திரண்டது.

பறை அடித்து

அந்த ஊரின் மக்களை உசுப்பிக்

கைவிடமாட்டோம் என முழங்கியது

கோபத்தோடு.

காட்டிலிருந்து வந்த சிறுபுயல்

மரண வாடையை உதைத்துத் தள்ளும்.

அந்த மண்ணில் சாவின் தீட்டைப்

பெருமழை கழுவும்.

அந்த ஊரின் வயல்களைத் தேடிச்
சாம்பலை உரமாய்க் குவிக்கும் வெள்ளம்.
இரவிரவாக வானம் அழுதது.

4

மரங்கொத்திப் பறவைகள் தாளம் போட்டன.

சிள்வண்டுகள் சுருதி சேர்த்தன.

பறவைகள் பாடின.

காட்டிலிருந்து வெளிப்பட்ட மயில்கள்

வாழ்வின் எழிலை ஆடிக் காட்டின.

மீண்டும் மீண்டும் போய் வருகின்ற

சூரியக் கிழவன் எங்கோ தொலைந்தான்.

அன்று பிறந்தது புத்திளம் சூரியன்.

புதுயுகம் ஒன்று பிறந்த சேதியைக்

காற்றில் எழுதின பட்டாம்பூச்சிகள்.

எங்கோ ஒரு குயில் புதுயுகப் பாடலை

அடித்து அடித்து அடித்தெழுதியது.

கூரை பஸ்பம்;

இறைவன் அருளால் தீக்குத் தப்பின

குட்டிச்சுவர்கள்.

குட்டிச்சுவர்களில் காட்டுத் தடிகள்:

காட்டுத் தடிகள் குடிக் கொண்டன

வைக்கோற் கூரை.

கூடு நீங்கும் குருவிக் குஞ்சாய்ச்

சிறகுக் கைகளைக் காற்றில் அசைத்து

இடுப்பை முன் தள்ளி

ஓடிவந்தாள் ஒரு சிறு பாலகி.

வியப்பால் இரண்டு விழிகளும் அகல

நெடுநாளின் பின் விருந்தாய் வந்த

காக்கையைப் பார்த்தாள்.

கா கா என்றாள்.

5

அம்மா சொல்லிய கதைகளில் இருந்து
காக்கை பேசுதல் அறிவாள் சிறுமி.
மானிடம் பேசும் சங்கதி தனக்கும்
தெரியும் என்பது போல்
கா கா என்று கதைத்தது காக்கை.
“பாட்டி பாவம்; வடை திருடாதே”
பெரிய மனிசிப் பாவனையோடு
விரல்களை ஆட்டி அதட்டினாள் சிறுமி.
மிரண்டது காக்கை.
தப்புத்தான் எனத் தலையை ஆட்டி
ஓத்துக்கொண்டது.
“இத்தனை நாளும் எங்கு போயிருந்தாய்?”
சிறுமி கேட்டாள்.
பெருமிதத்தோடு காக்கை நிமிர்ந்தது.
அலகுகளாலே வாளைக் காட்டி
கா கா என்றது.
வானத்திருந்த சிறுமியின் தாயைக்
கண்டு வந்திருந்ததாம் அந்தக் காக்கை.

காயத்திரி காயத்திரி என
அழுதபடிக்கா அம்மா இருக்கிறாள்?
சிறுமி வினவினாள்.
ஆம் ஆம் என்று கரைந்தது காக்கை.
கண்கள் பனிக்க
காயத்திரி இனி அழவே மாட்டாள்.
தப்புச் செய்யாள்
கொடுக்கிற பாலைக் கொட்டாமல் குடிப்பாள்
சோறு சாப்பிடுவாள்
அம்மாவை வரச்சொல் காக்கா என்றாள்.
காக்கை பறந்தது.

6

குட்டிச்சுவர்களின் மறுபுறமாக
மனிதச் சந்தடி.
சாம்பல் நிரவிய குழிகள்தோறும்

ஓவ்வோர் வாழைக் குட்டியாய் இட்டு
நகருமோர் உருவம்.
தடைகளை மீறி
வாழவும் ரசிக்கவும் படைக்கவும் துடிப்பிலான்
ஊனுடலாலே மட்டுமே மனிதன்;
ஆத்மா தொலைத்த
கடலட்டை மனிதன்.

அப்பா என்ற குரல் செவிப்பட்டதும்
வாழைக் குட்டிகள் கைகளை நழுவும்.
முன்னே பாய்ந்து
தனது குட்டியை அள்ளி அணைத்ததும்
அந்த உருவுள் ஆத்மா புகுந்தது.

அப்பா அந்தக் காக்கையைப் பாரெனக்
கைகளை நீட்டினாள்.
பகல் நிலாப் போல
எங்கோ அந்தக் காக்கை இருந்தது.
அப்பா அப்பா அந்தக் காக்கை
அம்மாவோடு வரப்போகிறது
இருந்து பார் நீ.

முகத்தைத் திருப்பித்
தனது குஞ்சுக்குத் தென்படாமல்
விசும்பி அழுதது அந்த மானிடம்.
தலையைத் திருப்பி
அழாதே என்று அதட்டுமக்குஞ்சு.

அழுதால் அம்மா வரவே மாட்டாள்.
சாப்பிட வேணும் தூங்க வேணும்
படுக்கையில் மூத்திரம் பெய்தல் கூடாது
தெரிந்ததா என்று சிறுமி அதட்டினாள்.
இறுதியாய்ப் புன்னகை;
மனிதப் புன்னகை.
கெக்கலித்துச் சிரித்தாள் சிறுமி.

சிறுமியின் சிரிப்பில் மண் உயிர்ப்படைந்தது.
சூரியனுக்குத் தெம்புண்டாயிற்று.
வாழும் அவாவும்

ரசனையும்

இடிய இடியப் புத்துலகியற்றும்
மானிட ஆற்றலும் அவனுள் நிறைந்தன.
புத்துணர்வடைந்து
காடுகள் புனைந்த கிளர்ச்சி இசையை
மீட்டத் தொடங்கிற்று காற்று.
அரிச்சுவடி வாங்கிவா என்று
அப்பனை விரட்டினாள் அந்தச் சிறுமி.

7

செழித்திருந்தன வாழை மரங்கள்.
உழுத வயல்களில் மண் கமகமத்தது.
வண்டியில் வந்த அயலூர் மனிதர்கள்
விதைநெல் இறக்கினர்.
“நன்றி எதற்கு
நாளை நமக்கு” என்றார் முதியவர்.
காயத்திரியை அள்ளி எடுத்துக்
கதை சொல்ல முனைந்தார்.
காக்கா வடைக் கதை தெரியும் தாத்தா.
காட்டிலோர் சிங்கமா? நிறுத்துங்க தாத்தா
தனது நிழலைப் பார்த்த சிங்கம்
பாமும் கிணற்றுள் குதித்தது தாத்தா.
புத்திமான் பலவான்
இந்தக் கதைதான் எப்பவோ தெரியுமே.
நரியும் திராட்சையும் கதையா? புளிக்கும்.
அம்மாவைக் கூப்பிடப் போன காக்காவை
வழியிற் கண்டால் வரச்சொல் தாத்தா.
திணறிப் போனார் அயலூர்த் தாத்தா.

தாத்தாவோடு வந்த மனிதரைக்
காடு வெட்ட ஆள் அகப்படுமா
என்று வினவினான் சிறுமியின் அப்பா.
தேநீர் அருந்தித் தேறுதல் சொல்லி
விடைபெற்றார்கள் அயலூரர்கள்.
மனிதன் நிமிர்ந்தான்.
வீட்டில் விதைநெல் இருக்கிறதல்லவா!

8

நெருப்புள் உப்பெனச் சிடுசிடுவென்று
சிறுமி மிகவும் கோபமாயிருந்தாள்.
என்ன ஏதென மனிதன் துடித்தான்.
“காடு வெட்ட ஆட்களேன் அப்பா?”
“தோட்டம் போட”
“தோட்டமேன் அப்பா?”
“காயத்திரிக்குப் பணம் காசு சேர்க்க.”
“காயத்திரி எப்போ பணம் காசு கேட்டது?
பணமும் வேண்டாம்காசும் வேண்டாம்
இந்தக் காடு எனக்கு வேண்டும்!”
கண்களைக் கசக்கி விம்மினாள் சிறுமி.
மனிதன் பணிந்தான்.
காட்டின் ஆழத்தில் இருந்து நீண்ட
தூய காற்று
சிறுமியின் தலையைக் கோதிவிட்டது.

9

முந்திரிப் பழத்தின் பருப்புப் போல
மனிதனின் தோளில் சிறுமி இருந்தாள்.
காட்டைப் பார்த்தாள்.

கோடரியோடு

பாவி மனிதர் கால் வைக்குமுன்னம்
தேவதை இருந்தது இந்தக் காட்டில்.
ஒரு நாள் காலைக் கடன் கழிக்கக்
காட்டுள் நடக்கையில் அம்மா சொன்னாள்.
வீட்டில் கக்கூஸ் கட்டப்பட்டது
காய்த்திரிக்குப் பிடிக்கவே இல்லை.
கக்கூசுக்குள் புறாக்களேது?
மயில்களோடு கதைகள் பேசவும்
தேவதைகளை எதிர்பார்த்திருக்கவும்
கக்கூசுக்குள் சாத்தியப்படுமா?

காட்டைப் பார்த்தாள்.
மந்தையைத் தொலைத்த மேய்ப்பனின் கண்கள் -
கப்பல் தேடும் குருசோ கண்கள்
காட்டை மேய்ந்தன.
காட்டின் விளிம்பிலோர் தேவதை நின்றது
கனவு போல.

“தேவதை, எனக்கு அம்மா வேண்டும்”
மிட்டாய்க் கடையில் பணம் நீட்டுதல்போல்
சிறுமி மகிழ்ந்தாள்.
தப்புச் செய்யாமல் சமர்த்தாய் இருந்தால்
தேவதை வருமாம்.
கேட்ட வரங்கள் யாவையும் தருமாம்.
தீரென நாவைக் கடித்தாள் சிறுமி.
கண்களவாகத் தந்தையைப் பார்த்தாள்.
“அப்பாஅம்மா இருவரும் வேண்டும்.”

-1986

ஒரு யுகத்தின் தரிசனம்.

அகதி வாழ்வாம் கூடாரக் கந்தலை
வீசி எறிவோம்.
மீள் பிரசவம்போல்
ஈழக்கரைகளில் படகை நீங்குவோம்.

ஆயுதம் தாங்கிய இளைஞர் சிலரின்
தோள்கள் மீது
புவியையும் வானையும் சுமத்தி
எத்தனை நாட்கள் விலகி இருப்பது?

உமர் முத்தார் போல
தொண்டுக் கிழவர் கிழவியர்கூட
எழுந்திட வேண்டிய தருணம் இதுவே.
தேர் இழுக்க ஊர் கூடுகின்ற
தருணம் இதுவே.

தலைக்குமேல் குண்டுகள் காற்றைக் கிழிக்கக்
கடலில் மீன் கொணர்வோம்.
ஈயச் சரங்கள் உமிழும்
இரும்புக் கழுகின் நிழல் விழுந்தூரும்
வயல்களில் அறுவடை செய்வோம்.
துருவைத் துடைத்துப்
பற்சக்கரங்களை மீண்டும் உருட்டுவோம்.
படைகள் நடத்துவோம்.
ஊர்கள் தோறுமெம் ஆட்சியை அமைப்போம்.
தளபதி ஒருவனின் பேச்சு மட்டுமா?
படைகளை நகர்த்த
உள்ளூர் வேட்டைக்காரன் ஒருவனின்
அனுபவம் கூட முக்கியமானதே.

போர் முரசிடையே திருமண முரசும்.
காலையில் சரிந்த பாடசாலையில்
மதியமே கீதம்.

புதைகுழி முன்னே சிந்திய கண்ணுடன்
குழந்தையின் வாய்மலருள்ளே வண்டாய்
முலைக்காம்புகள் புகுந்திட

இளம் தாய்.

இப்படி

மீண்டுமெம் தேசம் எழுந்தது.

அகதி வாழ்வென்னும் கல்லறைவிட்டு

வெளியில் வருக.

20 பெப்ரவரி 86 இன் நாட்குறிப்பு

செய்தி சொல்லும் வானொலி அடங்க
தங்கையின் கூச்சல்
“யாழ்ப்பாணத்தில் விமானத் தாக்குதல்”
என் கபாலத்துள் அணு பிளந்தது.

என்தாய் மண்ணில் எரிமலை வெடிக்க
எனதிளம் குருத்துகள் சிதைய
ஒரு விதி
திம்பு மேசையில் எழுதப்பட்டதோ?

எங்கே பிரளயம்?
எங்கு என்தாய் மண் குதறப்பட்டது?
எழுபதிலேயே சவாலாய் நிமிர்ந்த
வல்வைத் துறையிலா?
கிழங்குகள் போல
தலைமறைந்த போராளிகளின்
விளை நிலமான உரும்பிராயிலா?
யாழ்ப்பாண அரசைக் கட்டிக் காத்த
செங்குந்தப் படைகளின்
வாழையடியில் வாழைகள் நிமிரும்
களீயங்காட்டிலா?
வீட்டுக்கு வீடு கலைஞர்கள் பிறக்கும்
அளவெட்டியிலா?
அறுபதுகளிலேயே பேசப்பட்ட
நிச்சாமத்திலா?
யாழ்குடா நாட்டின் எந்த ஊரில்
இனக் கொலைகாரனின் வன்மம் தீர்ந்தது?

தீயின் நடுவே....

'வியட்னாம் போல ஈழமே எழு' என
எமது கலைஞர்கள் இசைப்பது கேட்டேன்.

'ரை' கட்டி

நாமேன் இன்னமும்

பேச்சு வார்த்தை மேசையில் இருந்தோம்?

கொலைபடும் மக்களைப் புதைப்பது பற்றிய

ஆகம விதிகளை அளவளாவுதற்கா?

ஆளும் வர்க்கச் சிங்கள மொழியில்

போர் எனினும் போர்

சமாதானம் என்றாலும் போர்.

எதை நாம் பேச?

ஆளப்படுகிற சிங்கள மக்களோ

வாய்மொழி இழந்து

முகங்கள் இழந்து

அபினி தின்று மூச்சுமிழந்து

ஆளும் பேய்களின் நடைப் பாவையாக,

இந்த மனிதன் விழிக்கும் வரைக்கும்

எவருடன் பேச?

முழங்குக நமது போர் முரசங்கள்.

சமாதானப் புறாவே!

"தமிழரை கொன்றிட" என எழுதாத

ஆயுதம் பற்றிய ஹாஸ்யம் உரைத்த

சமாதானப் புறாவே....!

சமரச முயற்சி என்பது என்ன!

காட்டு விலங்கைச் சிங்கத்தோடு

நாள் ஒரு மிருகம் பேரம் பேச

நிர்பந்திப்பதா?

போர் நிறுத்தம் என்பது என்ன

போர் தயாரிப்பா?

நேற்றைய குண்டு வீச்சைத் தொடர்ந்தஉன்

தேய்ந்து போன கவலையைக் கேட்டவர்

இன்று இல்லை.

இதுவே விதியா?

சமாதானப் புறாவே
இந்துக்கடலில்
எங்கள் பிணங்களை அடுத்து அடுத்து
தமிழகத்து மீனவர் பிணங்கள்....
கண் தெரிகிறதா?

மக்களே! மக்களே! வீதியில் இறங்குவீர்!
கோடு வரைந்து
போருக் கெழுவீர்....
வானில் எதிரி பறந்து வருவது
அமெரிக்க விமானம்
இஸ்ரேல் விமானம்
அதிர்ச்சியடையாதீர்!
சீரழிந்த சீன விமானம்....
இனக் கொலைக்கு துணையென வந்த
மானிட இனத்தின் பகைவரைக் காண்பீர்!
இவர்களே நமது முதல் எதிரிகள்.
ஏனையோரோடுதான் நமக்குப் பேச்சு.

இன்று நமக்கு வேண்டிய தெல்லாம்
ஒருகோடு.
முதல் எதிரிக்கும் ஏனையோருக்கும்
நடுவிலோர் கோடு.
குருசேத்திரத்து விஜயன் போல
குழம்பிடாமல் ஒரே ஒரு கோடு.

ஹிட்லருக்கும் ஏனையோருக்கும்
நடுவில் கிழிக்கப்பட்டது போலவும்
யப்பானுக்கும் ஏனையோருக்கும்
நடுவில் கிழிக்கப்பட்டது போலவும்
ஒரே ஒரு கோடு நமக்குத் தேவை.
இனக் கொலைக்கு ஆட்பட்டழியும்
நமக்குத் தேவை ஒரே ஒரு கோடு.

இக்கோடில்லாத போர் முழக்கங்கள்
தற்கொலை யாகும்.
ஓர் இனத்தின் தற்கொலை.

பனை முனையிருந்து அறுகம் குடாவரை
விரிந்தளன் ஈழ தேசத்து மக்களே!
கோடறியாதவர் அறிஞர் ஆயினும்
கோடறியாதவர் கலைஞர் ஆயினும்
தற்கொலைப் பாதையில் நம்மைத் தள்ளுவர்
ஓர் இனத்தின் தற்கொலை

மலையக மக்களே!
முஸ்லிம் மக்களே!
தமிழ் மக்களே!
என்னரும் ஈழ தேசக் குடிகளே!
ஊர்கள் தோறும் தெருவில் இறங்குவீர்
கோடுகள் கிழிக்க!
ஊர்கள் தோறும் ஆயுதம் தாங்குவீர்
போர்களை வெல்ல!

மகத்துவங்கள் ஆயிரம் நிறைந்த
மரணத்தின் மேலும் வாழ்வே வலியது.

-1986

தாய் நிலமும் தனையார்களும்

இந்துக் கடலில்,
முஷ்டி உயர்திய கையினைப் போன்ற
என் அழகிய தேசமே
என்னுடன் பேசு.

நாவில் நீர் ஊற
குட்டிகள் பின்னே அலையும் நாய்களைக்
காட்டுக்குதிரைகள் உதைத்து நொறுக்கும்
'நெடுந்தீவின்' புவ்வெளிகளை நாங்கள்
இழந்து படுவமோ.....
'அறுகம் குடாவில்'
தோணிகள் மீது அலைகள் எறியும்
கடலை அதட்டி,
வலைகளை விரித்து
நூறு நூறாண்டாய் முஸ்லிம் மீனவர்
பாடும் பாடலை நாங்கள் இழப்பமோ?

வரலாரொன்றின் திருப்பு முனையில்
மார்புற எம்மை அணைத்த படிக்கு
போர்க்குணத்தோடு நிற்குமெம் தாயே
சொல்க எனக்கு!

எலிகள் நிமிரவும் வளைகள் உண்டே.
உண்டே உண்டே
விலங்குகள் பறவைகள்
மரங்கள் நிமிர்ந்திட
சரணாலயங்களும் தேசிய வனங்களும்

மனுகுமாரருக்குத்
தலைசாய்த்திடவும் பிடிமண் இல்லை.

ஏன் எம் வாழ்வில் இத்தனை சுமைகள்
 ஏன் எம் பாதையில் இத்தனை இருட்டு.
 முகங்கள் சிதைந்து
 யோனிகள் கிழிந்து
 சவக்குழிகளிலும்,
 திருகப்பட்ட முலைகளோடும்
 நசுக்கப்பட்ட விதைகளோடும்
 முழங்காலிட்டு
 சொந்த மண்ணிலும்,
 குட்டப்பட்டு
 தலைகுனிந்த அகதிகளாக
 உலகத் தெருவிலும்
 ஏன் எங்களுக்கு இவ்விதம் எழுத்து
 ஏன் எம் நெஞ்சில் இவ்விதம் நெருப்பு.

பூவார் வசந்த
 மரங்களின் மறைப்பில்
 காதற் பெண்களின் தாவணி விலக்கி
 அபினிமலர்களின் மொட்டைச் சுவைக்கும்
 இளம் பருவத்தில்
 'இடுகாட்டு மண்ணைச் சுவை' என எமது
 இளையவருக்கு விதித்தவன் யாரோ?

நினைவிருக்கிறதா அன்னைநாடே
 கோவிலில் சர்ச்சில்
 பள்ளிவாசலில்
 சிறைப்பட்டவரை விடுக என்று
 உண்ணாவிரதம் இருந்த சிறுவர்கள்.

அதே அதே சிறுவர்
 அதே அதே சிறுமியர்
 தாமே செய்த குறும் பீரங்கிகள்
 தோள்களில் சுமந்து அணி நடக்கின்றார்.

போர்த்துக்கீசியரைப் போரில் எதிர்த்த*
 சிங்கள நாட்டு இளவரசனுக்குத்
 தன்னுயிர் நோக்காது புகலிடம் தந்த
 சங்கிலி மன்னனைப் பாடுவோம் அம்மா.
 பகை நெருப்பிடையே மலர்எனச் சிரிக்கும்
 சிங்களப் புரட்சியாளர்களுக்கு
 இன்றும் புகலிடம் தருகிறோம் அம்மா.

உன்மரபுப் பெருமைகள் சிறக்கவே நாங்கள்
 இன்றும் வாழ்கிறோம் என்னருந் தாயே!

அன்னியர்க் கெதிராய்
 போர்களில் வீழ்ந்த நம்
 மூதாதையர்கள்
 சிறுவராய் மீண்டும் உதித்து வந்தனரோ
 பணிகள் முடிக்கும் சபதங்களோடு.
 எத்தனைபேரைக் களபலியாக
 மீண்டும் உன்னிடம் தந்தோம் அம்மா!

பல்கலைக்கழக முன்றிலில் நின்று
 தொடுவானங்களை எட்டிப் பிடித்த
 எத்தனைபேரைக் களபலி தந்தோம்.
 விமலதாசனை, ரவிசேகரனை
 திருமலை தந்த கேதீஸ்வரனை
 முல்லைத் தீவின் சிறீ எனும் தோழனை
 பொன்பூச் சொரியும் நிழல் வாடிகளின்
 நிழலில் நின்று
 விடுதலைப் போருக்கு எம்மை அழைத்த
 எத்தனை பேரை நாங்கள் இழந்தோம்.

வெடிகுண்டின்மேல் வீழ்ந்து படுத்து
 தோழரைக்காத்த

'வெத்திலைக் கேணி' அன்புவைப் போல
இன்னொரு தோழனைக் காண்பது எப்போ?

'காரைதீவுக்' கடற்கரைப் போரில்
இரண்டாம் வன்னி நாச்சியாய் எழுந்து
வீரம் விளைத்த சோபா என்ற
தேவதை போல
மீண்டுமோர் தோழியைக் காண்பது எப்போ?
சாவகச் சேரியில் எதிரியை வேருடன்
கல்லி எறிந்த நீக்கிலஸ் போலவும்
நித்திரைப் பாயில் முற்றுகையிட்ட
நூற்றுவர் நடுங்கக் கூற்றென எழுந்த
வன்னிச் சிறுத்தை காத்தான் போலவும்
கொழும்பு வீதியில் போர் முரசறைந்த
மாணவன் பரிபூரணனைப் போலவும்
இன்னொரு தோழமை எய்துமோ வாழ்வு?

விடுதலைக்கு மூலைக் கல்லாய்
இடர்களைத் தானே நாங்கள் நாட்டினோம்
விடுதலைக்குத் திசை விண்மீனாய்
இவர்களைத் தானே நாங்கள் எரித்தோம்.

இஸ்பெயின் மண்ணில்
கியூபா மண்ணில்
நிக்காரக்குவ மண்ணில்
இளைஞர்கள் எழுந்தது போல நாம் எழுந்தோம்.

இஸ்பெயின் அன்னை குற்றியிராக
நெருப்பில் வீழ்ந்ததும்,
பறக்கும் வெண்புறா மலைகள் சூடி
கியூப, நிக்காரக்குவ அன்னையர்
வெற்றித் தேரில் பவனி வந்ததும்
நாம் அறிந்ததுவே.

அப்ப மாவினுள் புளிப்பினைப் போல
எங்கே இளைய விடுதலை வீரர்
மக்களினாடு தமை இழந்தனரோ
அங்கெலாம் செங்கொடி வானில் எழுந்தது
அங்கெலாம் வெண்புறா வானில் பறந்தது

அன்னை நாடே
வரலாறொன்றின் திருப்புமுனையில்
மார்புற எம்மை அணைத்தபடிக்கு
போர்க்குணத்தோடு நிற்குமெம் தாயே
பரந்து பட்டநம் மக்களால் மட்டுமே
நீண்டநம் பாதை கடந்திடக் கூடும்.
பரந்து பட்டநம் மக்களால் மட்டுமே
வலிய நம் சவால்களை முடிப்பது கூடும்.

1986

* வெள்ளையருக்கு எதிராக மருது சகோதரர்கள் ஊமைத்துரைக்குப் புகலிடம் தந்தது போல, போர்த்துக்கீசரின் நிபந்தனைகளையும் மீறி சிங்கள கிளர்ச்சிக்காரனான நிக்கமிட்டிய பண்டாராவுக்கு (Nikapitiye Bandara) புகலிடம் தந்தான் யாழ்ப்பாணத்து இறுதி மன்னன் சங்கிலியன். 1619ல் யாழ்ப்பாண அரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமான போர்த்துக்கீசரின் படையெடுப்புக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாயிற்று.

விடை பெறுதல்

பெட்டி படுக்கையைத் தூக்கிய படிக்கு
வீதிக்கு வந்தால்
வானத்தில் முழு நிலவு.

நட்சத்திர மூல்லைச் சரங்கள் அசையும்
மஞ்சத்தில்
மயங்கும் நிலவே
முகிந்திரை இழுத்து முகம் மூடாமல்
விடை தருக.

கூவத்தின் கரைகளில்
சேரிகளின் இளவரசன்
புல்லாங்குழல் இசைக்கிறான்
இன்றும்.
தென்னங் கீற்று சிறுசிறு கூட்டுள்ளும்
காங்கிறீட் பொந்துக் குகைகள் தோறும்
முடங்கிப் போனதோ ஏனைய மானிடம்?

நகரின் வறண்ட சுவர்கள் மீது
மந்திரக் கோலால் தொட்ட நிலவே
சென்னையின் மலக்குடலாக நெளியும்
கூவத்திற்கும்
வெள்ளிச்சரிகை போர்த்த நிலவே.

சுவர்க்காட்டின் நடுவில்
பல்லிமனிதனாய் உயிர்காத்திருத்தல்
சாலாது நமக்கு.

ஆயிரம் பறவையும்
ஆயிரம் மலர்களும்
காற்றும்
தத்தம் கவிதையில் வாழ்த்த
ஈழத்து மண்ணில் தோழர்களோடு
இரத்த வாடை வீசும் வீதியில்

எதிரிக்குப் புரியும் ஒரே ஒரு மொழியில்
பேச்சு வார்த்தை நடத்துதற்காக
துப்பாக்கிகளைத் தூக்கி நடப்பேன்.
ரைபிளைத் துடைத்த படிக்கு
காதலிக்கு முத்தம் கொடுப்பேன்.

முற்றங்கள் தோறும்
சிறுவரின் பொம்மைத் துப்பாக்கிக்குச்
சரணடைந்து
கைகளைத் தூக்குவேன்.

எமது சிறாரின் குதூகலச் சிரிப்பை
உயிரைக் கொடுத்தும் பாதுகாத்திட
உறுதி பூண்ட
நெஞ்சுடன் நடப்பேன்.

சென்னை நகரமே
விடை தருக.
வேய்ங்குழல் பாடும் இளவலே
வருகிறேன்.

புகலிடத்துக்கு விலையென எமது
சுதந்திரத்தை எப்படித் தருவது?

பூரண நிலவே
கேள் ஒரு வார்த்தை.
உனைப்போல் எனது நெஞ்சம் நிறைந்தது
ஒளியோடு.

விழுகிறபோது எம் புதல்வர்களுக்கு
அடிமை விலங்கைத் தருவது எப்படி?

பொம்மைத் துப்பாக்கி ஏந்திடும்
அவரிடம்
நாளை எமது ரைபிளைத் தருவோம்.
போய் வருகின்றேன்.

-1985.

இரத்தம் எழுதிய கவிதை

மே பதினைந்தில்
இந்துமா கடலில்
வானம் அதிர ஓலமிட்டது
புயல் தீண்டிய கருங்கடல்ல்ல.
என்னரும் தீவின் மக்கள் அறிவீர்!
அன்று என் கரைகளில் சிவப்பாய்ச் சுடர்ந்தது
மேதினத் தன்றென் தோழர்கள் கட்டிய
தோரணங்களும் கொடிகளும்ல்ல
உருண்ட நம் தலைகள் சிந்திய குருதி!

கண்கள் அகன்று பிதுங்கிய முகங்களில்
கடித்துக் கிடந்த நாவுகள் தோறும்
இரத்தம் எழுதிய கவிதையைச் சொல்வேன்.
போர்த்துக்கீசரை எதிர்த்து வீழ்ந்த என்
மூதாதையரின் கிராமியப் பாடலில்
முன்னரும் இதுபோற் கவிதைகள் கேட்டுளேன்.

கொதித்து எழுந்த நம் இளைஞரைப்போல
வெண்மணல் போர்த்த முருகைக் கற்களில்
தலைவிரித்தாடின கறுத்த பனைகள்.
நெடுந்தீவின் பசும்புல் வெளியெலாம்
காட்டுக் குதிரைகள் கனைத்தன.
உப்புக் கழிகளில்
புலம் பெயர்ந்துறையும்
சர்வதேசப் பறவைகள் அரற்றின.

பருத்தித் தோட்ட வெளிகளை எரித்து
குதிரைகளுக்காய்ப் புல்வெளி விரித்த
டச்சுக் கொடுங்கோல் அஞ்ச எழுந்த என்
முன்னோர் இசைத்த போர்ப்பாடல்களை
அன்று மீண்டுமென் கரைகளிற் கேட்டேன்.
மௌனித்து நிற்பதேன் உலகம்?

முகமிழந்த என்னரும் மக்கள்
தம் மூதாதையரின் முகங்களைப் பெறுக!
பாண்டவர் தம்முள் பொருதிக் கிடக்கிறார்.
குருசேத்திரத்து மக்களே எழுக!

-1985

(நெடுந்தீவில் பயணிகள் படகினைத் தாக்கி இலங்கைக் கடற்படையினர்
நாற்பத்துக்கும் அதிகமானவரைக் கொன்றதால் எழுந்த கண்ணீர்க் கவிதை. நிகழ்ச்சி
: மே 15 , 1985.)

மரீனாவின் சோகம்

நீதி கேட்டலறும்

மீனவ மனிதனின் ரத்தத்தின் மீது
வங்கக் கடல் வாடை முத்தமிடும்.

ரத்தமும் மரணமுமாய்

மண்ணின் மைந்தனைச் சபித்தவன் எவனோ?
நான் செல்லும் இடமெல்லாம் ஏன் இத்துயரம்?
என்னைச் சூழ ஏன் மானிட அவலம்?

எரித்த பஸ்களின் அஸ்தியைத் தாண்டி
நடமாடும் காக்கி முள்வேலிகள் தாண்டி
பிரபஞ்சத்தின் சாலையாய் விரியும்
மரீனா மணலில் கால்களைப் பதித்தேன்.

இன்று கார்களின் இரைச்சல் இல்லை
கலாசாரத்தைச் சீரழிக்கின்ற
கொழுத்த மனிதரின் கும்பல்கள் இல்லை.
அழகுபட்டிருந்தது மரீனா எனினும்
சோகம்

இரத்தம் தோய்ந்த சோகம்.
இதுவே மனிதன் விதியா என்று
மனமுடைந்து கண்கள் கசிந்தேன்.

“அந்தப் பக்கம் போகாதே” என
காக்கி முள்வேலி ஒன்று நகர்ந்தது.

“மீனவர்கள் பயங்கரம்” என்று

இரத்தவாடை வீசும் வாயால்
 என்னைப் பார்த்து எச்சரித்தது.
 எங்கோ கேட்ட பழைய தொனி இது.
 ஈழவன் எனக்குப் பழகிய தொனி இது.
 அமெரிக்காவின் புதல்வர்களாக
 செவ்விந்தியரைக் கொன்று குவித்த
 வெள்ளை ஓநாய்கள் எழுப்பிய தொனி இது.
 தஸ்மேனியாவின் ஆதி வாசிகளை
 மிருகங்களாக வேட்டை ஆடிய
 வெள்ளை வேட்டுவர் பேசிய தொனி இது.
 தோல் மட்டும் இங்கு கறுப்பாய் இருந்தது.
 மனமுடைந்து திரும்பி நடந்தேன்.

கடற்கரை தன்னை அழகுபடுத்துதல்
 என்பது என்ன?
 மீனவருக்கு வீடும் நீரும் அறிவும் தருதலா?
 மீனவர் தம்மைக் கொன்று புதைத்தலா?
 மனமுடைந்து திரும்பி நடந்தேன்.

மீனவன் ரத்தம்
 வீதிப் புழுதியில் கலந்திடும் பொழுதில்
 வெண்மணி அமைதியாய் இருந்தது போலும்!
 கொடிகளும் கோசமும் கரங்களும்
 உயர்ந்து பிளக்கும்
 கோவை வானில்
 வெண்புறாக்கள் பறந்தன போலும்!

-1985

முதற் காதல்

வாடைக் காற்று
பசும்புல் நுனிகளில்
பனிமுட்டை இடும் அதிகாலைகளில்
என் இதயம் நிறைந்து கனக்கும்.

அன்னையின் முலைக்காம்பையும்
பால்ய சகியின் மென் விரல்களையும்
பற்றிக் கொண்ட கணங்களிலேயே
மனித நேயம்
என்மீதிறங்கியது.

நான் இரண்டு தேவதைகளால்
ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவன்.
“பால்ய சகியைப் பற்றி
உனது கவிதையில் ஒன்றுமே யில்லையே”
என்று கேட்பான் எனது நண்பன்.

குரங்கு பற்றிய பூமாலைகளாய்
நட்பை
காதலை
புணர்ச்சியை
குதறிக் குழப்பும்
தமிழ் ஆண் பயலிடம்
எப்படிப் பாடுவேன் என்முதற் காதலை.

கேட்கிறபாவி தன் மனையாளிடத்தும்
சந்தேகம் கொள்ளுதல்
சாலும் தெரியுமோ?
அடுத்த வீட்டு வானொலியை
அணைக்கச் சொல்லுங்கள்
பஸ் வரும் வீதியில்
தடைகளைப் போடுங்கள்
இந்த நாளை
எனக்குத் தாருங்கள்.

என் பாதித் தலையணையில்
படுத்துறங்கும் பூங்காற்றாய்
என் முதற் காதலி
உடனிருக்கின்ற காலைப் பொழுதில்
தயவு செய்து
என்னைக் கைவிட்டு விடுங்கள் .

தேனீரோடு கதவைத் தட்டாதே
நண்பனே.

எனது கேசத்தின் கருமையைத் திருடும்
காலனை எனது
இதயத்துக்குள் நுழையவிடாது துரத்துமென்
இனிய சகியைப் பாடவிடுங்கள்
அவளை வாழ்த்தியோர் பாடல் நான்
இசைப்பேன்.

காடுகள் வேலி போட்ட
நெல் வயல்களிலே
புள்ளி மான்களைத் துரத்தும் சிறுவர்கள்
மயில் இறகுகளைச் சேகரிக்கும்
ஈழத்து வன்னிக் கிராம மொன்றில்
மனித நேயத்தின் ஊற்றிடமான
பொன் முலைக் காம்பை
கணவனும் குழந்தையும்
கவ்விட வாழும்
என் பால்ய சகியை வாழ்த்துக!
முதற் முதற் காதலின் தேவதைக் குஞ்சே!
இனிமை
உன் வாழ்வில் நிறைக.
அச்சமும் மரணமும்
உனை அணுகற்க.

ரைபிள்களோடு காவல் தெய்வமாய்
உனது
ஊரகக் காட்டுள் நடக்குமென் தோழர்கள்
மீண்டும் மீண்டும்
வெற்றிகள் பெறுக.

ஒருநாள் அவருடன் நானும் சேர்ந்து
 உனது கிராமத்து
 வீதியில் வரலாம்
 தண்ணீர் அருந்த உன் வீட்டின் கடப்பை
 அவர்கள் திறந்தால்
 எத்தனை அதிர்ஷ்டம் எனக்குக் கிட்டும்.
 நடை வரப்பில்
 நாளையோர் பொழுதில்
 என்னை நீ காணலாம்....
 யார் மீதும் குற்றமில்லை.
 என்ன நீ பேசுதல் கூடும்?
 நலமா திருமண மாயிற்றா?
 என்ன நான் சொல்வேன்?

புலப்படாத ஒரு துளி கண்ணீர்
 கண்ணீர் மறைக்க
 ஒரு சிறு புன்னகை
 ஆலாய்த் தழைத்து
 அறுகாக வேர் பரப்பி
 மூங்கிலாய்த் தோப்பாகி
 வாழ வேண்டும் எந்தன் கண்ணே.

-1985

ஊட்டியின் மறுபக்கம்

பள்ளத்தாக்கில் நீட்டி நிமிர்ந்து
ஊட்டி ஏரி
அமைதியாய்க் கிடக்கும்.
நீர் தொட்டுயரும் மலைச் சாரல்களில்
புல் விரிப்பில்
நிழல் கோடு கிழித்து
ஏரியின் நீருள்
சிரசாசனம் செய்யும் கற்பூர மரங்கள்
உயரும்.
சில நாட்களின் பின் மீண்டும் தோன்றிய
பகலவனை வருக என்போம்.

படகுகள் தோறும்
புல் வெளி எங்கணும்
வீதிகள் இடத்தும்
மானிடத் தோப்பின் மலர்களும் அரும்புமாய்
வண்ண வண்ணப் பெண்கள்
குழந்தை மொட்டுகள்.

என் வயதையும் நிலையையும்
பொருட்படுத்தாது
சுட்டிப்பயலாய் சுதந்திரமாகும்
தேனீக் கண்கள்.

சுள்ளென உறைக்கும்
வெயிலும்
சில்லிடும் வாடையும்
கண்ணா மூச்சி ஆடும் சுவாத்தியம்.
குதிரைச் சவாரி முடித்து
உலகின் பசிய இயற்கைகளின்
பிரதி நிதிகள் கூடிய அரங்குபோல்

எழிலார்

தாவர இயல் பூங்கா பார்த்து
திரும்பி வருகையில்,
கண்டேன் ஊட்டியின் மறுபுறம்.

இலைகளை அள்ளிமுடித்து
கொண்டை போட்டு
முட்டைக் கோசுத் தோட்டத்தில் இறங்கி
ஊட்டியின் மறுபுறம் கண்டவர் எத்தனைபேர்?

உருளைக்கிழங்குத் தோட்ட நிலத்தில்
முள்ளால் மண்ணை
குத்திப் புரட்டும் உழைப்பவர் நடுவில்
இலங்கையின் மலைகளில் இருந்து
உதைத்தெறியப் பட்ட சிலருடன் பேசினேன்.

நண்பரே நமது காலம் விடிகையில்
இலங்கை மலைகளின்
ஓரடிப் பாதைகள்
மீண்டும் உமக்குத் திறந்து கிடக்கும்
என்கிற பேச்சு
அர்த்தமற்றதா?

மானிட வாழ்வின் இயங்கும் திசைகளின்
தொலை தூரத்து இலக்குகள்
தொலைவில் இருப்பினும் எட்டாப் பொருளோ?

இயங்கும் மக்களின்
வரலாற்றின் ஓட்டத்தை
இன்றைய இடத்தில் தேக்கிட முனைபவர்
அர்த்தமற்ற பேச்சென உரைப்பர்.

மஞ்சள் பூசி
பன்றிமுள் செடிகளும்
வாடா மல்லியும்
பூஞ்சிரிப் புதிர்க்கும்
ஊட்டியின் வீதிகளாடு.

உயர்ந்த செங்கொடிகளை மீறி உயர்ந்த
தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின்
மேதினச் சங்கற்பங்கள் யாவும்
அர்த்தமற்றவையா?

மக்களின் மேம்படும் அபிலாசைகளை
அர்த்தப்படுத்தப் போராடுகின்ற
உலக அணியில்
நானொரு கவிஞன்.

அளவுற வெட்டித் தைத்த
பசிய தேயிலைச் சட்டை போட்ட
மலைகளை விழுங்கும் பனிமூட்டத்துள்
பசுந்தளிர் பறிக்கும்
செந்தளிர் விரல்களின்
பெண்ணை நான் கேட்கிறேன்
அர்த்தமற்றதா என்னுடைய பேச்சு?

கொழுந்துக்கூடையும்
துயரும் சுமக்கும்
பெண்களின் குறும்பு விழிகளில்
சுடரும்
தொலைதூரத்து விடிவெள்ளிகளைத்
தெளிவாய்ப் பார்க்கிறேன்.
அர்த்தமற்றதோ என்னுடைய பார்வை?

மனோரம்மியமாய் இயற்கைத் தேவதை
சூரியக் குளிப்பில் திறந்து கிடக்கும்
குறிஞ்சி மண்ணில்
பள்ளத்தாக்கில் நீட்டி நிமிர்ந்து
அமைதியாய்க் கிடக்கும்
ஊட்டியின் ஏரி.

-1985

அம்மாவுக்கு

அம்மா

தங்கக் கனவுகளை இழந்த

என் அம்மா.

எனக்கென

வரலாற்று நதியின் படுக்கையில்

நீ கட்டிய அரண்மனை யாவும்

நீருடன் போனது.

இன்று

கோவில்கள் தோறும் கைகளைக் கூப்பி

“பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி” என

இறைவனை வேண்டும்

என்னுடைய அம்மா.

யாழ்ப்பாணத்து செம்மண் தெருக்களில்

வன்னிக் காட்டின்

வயல்வெளிப் புறங்களில்

கீழ் மாகாணத்து ஏரிக்கரைகளில்

முகம் அழிந்த

பாதி எரிந்த பிணங்களைப் புரட்டி

தங்கள் தங்கள் பிள்ளையைத் தேடும்

அன்னையர் நடுவில்

தமிழகத்தில்

இன்றுநான் உயிருடன் இருப்பதை அறிந்து

பாக்கியம் செய்தவள் என

மனசு நிறையும்

என்னுடைய அம்மா!

இப்படியுமொரு காலம் வந்ததே

நம்முடைய மண்ணில்

இன்று உனக்கு நான்

கதைகள் சொல்வேன்
மரணம் பற்றிய கதைகள்
கவிஞர் இருவரின் மரணம் பற்றிய
கதைகள் என்பதால்
உனக்கிதைச் சொல்வேன்.

கொடுமையானது
மொலாய்சின் மரணம்
கொடுமையின் பின்னே
வக்கிரம் அடைந்த மனிதர்கள் இருப்பர்
கொடிதீனும் கொடிது
டால்டனின் மரணம்
இந்தக் கொடுமையின் பின்னே இருந்தது
வக்கிரம் மட்டுமே.

தென்னாப்பிரிக்க அன்னை ஒருத்தி
நிறவெறியரது கொடுங்கோலரசின்
வெஞ்சிறைக்குள் தன்
மைந்தனை இழந்தாள்.
தென் ஆப்பிரிக்க நாட்டின் சிறைகளும்
நமது நாட்டின்
சிறைகளைப் போல்வன அம்மா.

வைத்தியக் கல்லூரி ஆய்வு மேசையில்
கிடத்தப்பட்ட பிணங்களைப் போல்வர்
கொடுங்கோலாரது சிறைகளில் மானிடர்.
கவிஞன் பெஞ்சமின் மொலாய்ஸ் என்பவன்
எங்களைப் போன்றவன்
ஆப்பிரிக்கப் புதர்க் காடுகளுள்
தம்முன்னோர் முழங்கிய போர் முரசுகளை
மீட்டு எடுத்தவன்.
வெள்ளைக்கார அன்னியர்க் கெதிராய்
தன் முன்னோர் எய்த விச அம்புகளை
கூரிய ஈட்டியை
சினம் மிகுந்த நாட்டு பாடலை
தனது கவிதையாம் பொன் தட்டுக்களில்
ஆப்பிரிக்காவிற்குப் பரிசாய்த் தந்தவன்.

ஒவ்வொரு சமயம்
பேனா ஏந்தும் கரங்களினாலே
துப்பாக்கியினைத் தூக்கும் அவனை
தென்னாப்பிரிக்க நிறவெறிப் பேய்கள்
தூக்குமரத்தில் அறைந்தன அம்மா.

விடுதலைக் கீதம் இசைத்தபடிக்கு
கவியரங்கம் ஏறுதல் போல
தூக்கு மேடையில் ஏறிய மகளை
இறுதியாய் ஒரு தரம்
ஒரே ஒரு தரம்
கண்டிடத் துடித்த அன்னையின் கதறல்
ஆப்பிரிக்காவை உலுக்கி எடுத்தது.

நிராகரிக்கப்பட்ட
அன்னையர் இதயக் குமுறலும் கதறலும்
உலகமெங்கும்
விடுதலைப் போரின் கவிதைகள் ஆவன.
அம்மா உனக்கு
இன்னுமோர் கவிஞனின்
கதையை நான் சொல்வேன்.

என்னரும் ஈழத் தாயக மண்போல்
விடுதலைப் போரின் விழுமியம் நிறைந்த
எல்சல்விடோர் என்கிற நாடு
அங்கும்
துப்பாக்கியோடு பேனா ஏந்தும்
பெஞ்சமின் மொலாய்ஸ் போலொரு கவிஞன்
ரூஜ் டால்டன் என்பது அவன் பெயர்.

கொடிய எதிரியை
நன்கறிவான் அவன்
கொடிய எதிரியின் துப்பாக்கிகளின்
குண்டின் வேகமும் திசையும் அறிவான்.

எதிரிகள் அறியாத
தன்தாய் நாட்டின் மலைகளும் அறிவான்
மடுக்களும் அறிவான்.

வஞ்சகப் புரட்சி பேசிப் பேசி

வெஞ்சமர்க் களத்தில் பதவிகள் தேடி
முதுகில் கத்தி பதிப்பதற் கென்றே
உடன் நடப்போரை
அறிந்திலன் அம்மா.

தோழர்கள் நடுவே துரோகிகள் யாரென
எப்படிப் பகுத்துக் காண்பது அம்மா?
போர்க் களத்தில்
தோழமைதன் தோல் போர்த்திய
சூழ்ச்சிக்காரரால்
கொல்லப்பட்ட அக் கவிஞனுக்காகக்
கண்ணீராலே அஞ்சலி செய்வோம்.

எல்செல்விடோரின் போர்க்களமொன்றில்
எதிரியோடு மோதி வீழ்ந்திருப்பின்
மரணத்துள்ளும்
பணிகளை முடித்தவோர் மனநிறைவிருக்குமே
தன் துப்பாக்கியையும் பேனாவினையும்
தோழர்கள் ஏந்தித் தொடர்வார் என்கிற
ஆத்ம சாந்தி
அங்கிருந்திருக்குமே.

கொடுமையானது மொலாய்சின் மரணம்
கொடுமையின் பின்னே
வக்கிரம் நிறைந்த மனிதர்கள் இருப்பர்
கொடிதினும் கொடிது
டால்டனின் மரணம்
இந்தக் கொடுமைகள் பின்னே இருந்தது
வக்கிரம் மட்டுமே

அம்மா!
கொலைப்பட்டிறப்பதே எனது விதியெனில்
பெஞ்சமின் மொலாய்சின்
மரணமே எனது தெரிவென அறிக.
கொலைக் களம் தன்னில் மகனை இழப்பதே
உனது விதியெனில்
பெஞ்சமின் மொலாய்சின் தாயைப் போல
விடுதலைக் கீதம் இசைத்திடு அம்மா.

-1985

கரிய முகத்திரை நீக்கி
 துயின்று கிடந்த பூமியின் இதழில்
 ஆதவன் முதல் முத்தம் பதித்தான்.
 அலைகள் எறிந்து வெண் திரை ஏந்தும்
 நீலக் கடலின் பாதையை மறித்து
 கொட்டிக் கிடக்கும்
 வெண் மணல் பின்னே
 நம்பிக்கை துலங்கும்
 இராமேஸ்வரத்துக் கோபுரமாக.
 சுறாக்கள் கழுகுகள் என
 தமிழரின் பிணங்கள் ருசிப்பட்டலையும்
 சிறீலங்காவின் படகும் விமானமும்
 பாதாளத்தில் எங்கோ வீழ்ந்தன.
 எருமையோடு மரணதேவன்
 எல்லைக் கோட்டின் அப்பால் நின்றான்.
 கல் இடுக்குகளில்
 மண்ணைப் புரட்டி
 புல் இதழ் விரிக்கும் அறுகினைப் போல்
 தொடுவான் இடற
 சுதந்திரச் சிறகுகள் விரித்ததென்
 ஆத்மா.
 என்னுடன் படகில் இருந்த
 மனிதரின் கண்கள்
 நீண்ட நாட்களின் பின்னர் சுடர்ந்தன.
 எம்மரும் கடலை
 எம் தாய் மண்ணின் எழில் மிகுகரைகளை
 பூச் செண்டுகளாய்
 ஊர் மனை தொடுத்த நம் வீதிகளை

இழந்து போனோம்.
 எங்கும் கண்களைக் கட்டி
 காக்கிகள் போர்த்து
 துப்பாக்கிகளில் அறையப்பட்ட
 சிங்களம் பேசும் நடைப்பிணங்கள்.
 வாழ்விடம் என்கிற சிறப்பினை இழந்து
 பதுங்கும் குழிகளாய் எங்கள் வீடுகள்.
 துயர்களின் நடுவிலும்
 ஒடுங்குதலறியா அறுகினைப் போல்
 சுதந்திரச் சிறகுகள் தொடுவான் இடற
 எழுந்த என் ஆத்மா
 “தப்பி ஓட முனைந்திடேல்” என்று
 உறுதியாக என்னைப் பணித்தது.
 “பின் வாங்குதலே இது
 மரணத்தை வெல்வோம்.”

-1985

சூரியனோடு பேசுதல்

கண் மலர
நாள் விடியும்

ஒடுகின்ற பஸ்சின் வெளியே
என்றும் இளமை மாறாத எம் உலகம்
மஞ்சள் முகம் மலர
சீனத்துத் தேவதையாய்
சுவர்க்கம் இருந்து
சூரியன் எழுந்து வரும்

கரும்புத் தோட்டத்தின் மீது
கழிகின்ற கிராமத்து வீதிகளில்
தொழிற்சாலை ஒன்றின் இரும்புக் கழிவுகளில்
தலை நிமிர வுள்ள மானிடத்தின்
பாதை திசையெல்லாம் இருள்துடைத்து
நம்பிக்கைக் கோலம் எழுதுகின்ற சூரியனே!

நேற்று அதிகாலை
என்னுடைய தாய் நாட்டின் காடுகளில்
துணை வந்த தோழர்களோடு
உன்னை நான் எதிர் கொண்டேன்.
நேற்று இள மாலையிலே
இருள் கவியும் கடல்மீது
போராடி முன்னோக்கும் படகில்
பிரியும் உன் முகம் நோக்கி
உள்ளம் கிளர்ந்திருந்தேன்.
இன்று அதிகாலை தமிழகத்தில்

ஒடுகின்ற பஸ்சின் ஜன்னலால்
முத்தமிட்டாய்.

கண் விழித்த எந்தன் கைகளுக்குள்
ஒரு புதிய நாளைப் பரிசு தந்தாய்.

தீ நடுவே ஒரு பூவாய்
போர்க் களத்தில் உயிர்திருக்கும்
எங்களது வாழ்வுக்கு

இந்நாளை நான் தருவேன்.

மீண்டுமென் தாய் நாட்டின்

கரைகளிலே

எம்முடைய கால்களிலே எழுந்து நின்று

உனைக்காணும் நாட்களை மீட்டெடுக்க

இந்நாளை நான் தருவேன்.

-1985

நமக்கென்றொரு புல்வெளி

ஒளியும் இருளும்

'போல்றும்' நடனம் பயிலும் கடலில்
அலைகள் தூங்கிப் போயின.
விழுந்து கிடந்த தங்கத் தூணை
தூக்கி நிமிர்த்த
பறவைப்பெண்கள் அலறித் தடுத்தும்
சொற்கேளாது
நீருள் இறங்கிய செந்தழச் சூரியன்
அணைந்து போகும்
நாள் நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சி.
வானில் இறங்கின வண்ணத் திரைகள்.

மணி ஒலி கேட்ட மாணவர் குழாமாய்
பாலத்தடியில் நீர் சுழித்தோடும்.
கார்த்திகைத் தீபநாள் தெருக்களைப் போல
கடலின் பின்னே கிடந்தது யாழ்நகர்.
இந்தப் பண்ணைப் பாலமென் பால்ய சிநேகிதம்.
உச்சி வானில் நிலா வந்ததென,
பனிநீர் முகத்தினில் விசிறி
காற்றெனைத் தட்டி எழுப்பிடும் வரைக்கும்
மறுநாட் பொழுதின்
சுமையும் தூரமும்
வீடும் மறந்த இரவுகள் எத்தனையோ!
இயந்திர உதிரியாய் நகரை இயக்கும்
நெடும்பகல் வாழ்வு கழிந்து,
மனிதம் முந்தும் மாலைப்பொழுதுகள்
இப்போ இனிய நினைவென ஆனது.
இப்போதெமது இரவுகள்
போர்க்காலத்து இருட்டடிப்பினைப்போல்.
மாலை வந்ததும் பணிமனை முடங்கும்

பஸ் வண்டிகளாய்த் தெருக்களை இழந்தோம்.
மைம்மல் பொழுதே எமக்கு அகாலமானதில்
சைக்கிள் வண்டியைத் தள்ளியபடிக்குத்
திரும்பி நடந்தேன்.

பழைய நட்பை நினைவுகூர்ந்தது
வாடைக் காற்று.

ஓரிரு பறவைகள் போய் வா என்றன.

நாளை நாளையே என்றேன்.

நாளையுள் எனது ஆயுள் விரிந்தால்
மாலையில் மீண்டும் வருவேன் என்றேன்.

வழுக்குப்பாறை மலையேறியாக

கணம் கணம் வாழ்வேன்.

எதிரியின் துப்பாக்கிக் குண்டினைவிடவும்

எனது தாய் மண்ணில் பாதைகள் அறிவேன்.

எனினும் எதற்கு நாளையப் பேச்சு?

வாழ்வேன்;

ஒருவனையேனும் வீழ்த்தியே வீழ்வேன்.

நாளை இங்கிவன் வாரான் ஆயின்,

நாளையோர் தசாப்தம் கழிந்தபின் இங்கு

சுதந்திரக் காற்றை நுகரும் என் குஞ்சுகள் காலாறும் போதில்

நடந்ததை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்க.

இருளைக் கண்டதும் பதறி

பறி நிறையாது மீனவர் சிலபேர்

கரைகளில் தொற்றினர்

கடத்தல்காரரின் பரபரப்போடு.

பசியை அவர்கள் சுமந்து சென்றனர்.

நானும் சைக்கிள் வண்டியில் ஏறினேன்.

எம்மைப் பிடித்தபேய் வீடான

டச்சுக் கோட்டை தாண்டிய பொழுதில்

மற்றுமொரு சிநேகிதன் வழியை மறித்தான்.

'நகரின் நடுவே இளவரசன்போல்

நண்பர்கள் நிறைய வாழ்ந்தேன் ஒருகால்.

ஏனெனக்கிப்படி நிகழ்ந்தது சொல்க?'

மௌனமாய்க் கேட்டவன் புல்வெளி நண்பன்.

இதுநெடுநாளுக்களல்ல என் புல்வெளி நண்பா,

மௌனமாய் நானும் மறுமொழியுரைத்தேன்.

சைக்கிளை நீங்கினேன்.

சற்றே நடந்தேன்.

இருந்தேன்.

என்னை இருள் என்ன செய்யும்?

தொட்டிலும் குழந்தையும் அன்றோ

இப்புல் வெளியும் எனது ஆளுமையும்.

கன்னியர் அழகில் கண்படு சுகமும்

காற்றும் வாங்கி நாம்

வாலிபர் ஆனதும் இங்கே அல்லவா?

இரண்டாம் காட்சி சினிமா முடிந்து

நகர் சோதனை வந்து

விட்டில்களாய்

விளக்கு சுடரும் கடைகள் தேடி

கொதிக்கும் தேநீரில் நாளை அவித்து,

மூட்டிய சிகரெட் புகையில் திணறி,

குரல்புக இருமி

எத்தனை இரவுகள் இங்கு வந்திருந்தோம்!

பவள மல்லிகையின் சமிக்ஞை 'புரிந்து'

வேலிகள் தாண்டும் வண்டுகள் போன்ற

வாழ்வும் எமக்கு இருந்தது அன்றோ!

எத்தனை கூட்டம் இங்கு நாம் பார்த்தோம்.

எத்தனை துண்டுப் பிரசுரம் படித்தோம்.

எத்தனை தடவை

இப்புல் வெளியில் நண்பராம் எம்மிடை

சிவப்பு மட்டைப் புத்தகம் சூழ்ந்து.

இப்படி இப்படி

எத்தனை கூட்டம் நாங்கள் கேட்டது

எத்தனை கூட்டம் நாங்கள் போட்டது!

எனக்கு ஞாபகம்.

வாழ்வை மறத்தல் சாத்தியப்படுமோ?

கிட்டினர் கடையோ

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையோ

ஒருவர் ஒருவராய் வந்து கூடி

கண்களவாக சஞ்சிகை படித்து

அரசியல் பேசி

விவாதம் புரிந்து சண்டைகள் வளர்த்து

நண்பர்களோடு முகத்தை முறித்து
 மாறுபட்ட கருத்துக்கெல்லாம்
 தயாராய் இருக்கும் லேபில்கள் ஒட்டி
 பூசை வைக்கும் பிராமணர்போல்
 புரிந்தது பாதியாய்ச் சுலோகங்கள் பேசி
 பின்னர் சிரித்து
 பட்டியுள் அடையும் மந்தைகளாக
 எத்தனை இரவுகள் இங்கு வந்திருப்போம்.
 முன்பு நாம் வாழ்ந்தோம்,
 பகலிலும் இரவிலும்.

நாங்கள் வாழ்ந்த அந்த நாட்களில்
 இந்தப் பூமி பொதுவாய்க் கிடந்தது.
 சிங்கள மனிதனோ, அமெரிக்க மனிதனோ
 என்னைப் போலவே இந்த மண்ணில்.
 எமது கால்கள் இடறப்பட்ட நாள் முதலாக
 தமர் பிறரென்று உலகம் பிரிந்தது.
 கொதிப்புடன் எனது கை முஷ்டிகளை
 அவர்கள் முகங்களின் முன்னர் அசைத்து
 இது என் பூமி என அறைகூவினேன்.
 அந்த நாட்களில்
 சாதி அரக்கனைப் போருக்கழைத்து
 வீதிகள் தோறும் வெற்றி ஊர்வலம் வந்தோம்.
 பின்னர் வந்த அந்நியரிடத்தில்
 எமது வீதியை, நாங்கள் இழந்தோம்.
 தமிழரை விற்று
 அமைச்சர் பதவி ஆள் அணி அம்பு
 பொலீஸ் படை என்று
 தளபதியர்கள் முடிபுனைந்தாண்ட
 யாழ்ப்பாணத்தின் பொற்காலத்தில்
 இரத்தம் தோய்த்த நெற்றிகளோடும்
 இரத்தம் தோய்த்த கொடிகளோடும்
 சாதிக்கொடுமை தகர்ப்பது என்று
 தோழர்களோடு ஊர்வலம் வந்து
 இப்புல் வெளியில் ஒருநாள் திரண்டோம்.
 சபதங்கள் எடுத்தோம்.
 கிராமங்கள் தோறும் குண்டுகள் வெடிக்க

வரலாற்றொன்றின் சாட்சிகளானோம்.
வியட்நாம் மக்களின் வெற்றிகள் போற்றி
இப்புல் வெளியில் விழாக்கள் எடுத்தோம்.
அன்று எமக்கு வீதிகள் இருந்தன;
அன்று எமக்குப் புல்வெளி இருந்தது;
பின்னர் வந்த அந்நியரிடத்தில்
எமது வீதியை நாங்கள் இழந்தோம்.

குண்டாந்தடியும் கொடுந்தமிழ்ப் பேச்சும்
காக்கியணிந்த அந்த நாட்களில்,
நாங்கள் இந்த வீதியில் நின்றோம்.
மானிடராக முன்கை நிமிர்த்தி
குண்டாந்தடிகளை விலக்கி நடந்தோம்.
பீரங்கி வண்டியும் சிங்கள வசவும்
காக்கி அணிந்த இந்த நாட்களில்
வீதிகள் இழந்தோம்.
எம் புல்வெளியை அந்நியர் கொண்டார்.
இதை நான் எப்படி ஒத்துக்கொள்வது?
இதை நான் எப்படி ஜீரணிப்பது?

இழந்துபோய்,
நினைவில் புதையலாய்க் கிடக்கும்
முதற் காதலிக்காய்க்
காத்திருந்த கழியாப் பொழுதும்.....
எனது ஆளுமை தரிசனமான
வியட்நாம் வெற்றிவிழாக் கவியரங்கமும்....
இப்படி இப்படி இப்புல்வெளியில்
வேரும் விழுதும் விட்டதென் வாழ்வு;
எம் புல்வெளியை அந்நியர் கொண்டனர்.
இதை நான் எப்படி ஒத்துக்கொள்வது?
இதை நான் எப்படி ஜீரணிப்பது?

இப்புல்வெளியில் காளான்கள்போல்
வேர்களில்லாத துவக்குகள் முளைத்தன.
ஒவ்வோர் துவக்கிலும்
காக்கியணிந்த சிங்களக் கூலியை

மாட்டி வைத்திருந்தார்-
 முன்னம் இவனோர் மனிதனாய் இருந்தவன்;
 அழகிய சிங்களக் கிராமமொன்றில்,
 வயல்வெளிகளிலே பாடித் திரிந்தவன்;
 ஆற்றங்கரையில் நீராடும் பெண்களின்
 அழகுகள் மகிழ்ந்து வாலிபமடைந்தவன்;
 துவக்கொன் றிடத்தே பிணைக்கப்பட்ட
 அந்த நாள் வரையில் மனிதனாய் இருந்தவன்.
 எங்கள் கிராம வயல்வெளிகளிலே
 நாங்கள் பாடவும்
 எமது ஆற்றங்கரைகளில் அமர்ந்து
 பூம்புனலாடும் பொழுதை ரசிக்கவும்
 தடுத்தனன் அடிமை.
 கொடுங்கோல் அரசே...
 துப்பாக்கிகளில் அடிமையை மாட்டி
 எமதுதார்களுக்கு வேலி போடுவையோ?
 சுட்டுக் கொன்று
 இறக்கையைக் கட்டிப்
 பூச்சாண்டி காட்ட காசமோ தமிழர்?
 ஓர் கணமேனும் சுமந்திடும் பேற்றுக்குத்
 தோழமையோடு ஆயிரம் கைகள் நெரிபடும்.
 வீரனின் சவப்பெட்டியிலும்
 பெரும் பரிசுண்டோ மானிடர் வாழ்வில்?
 இது
 ஆயிரம் கோடைக்குச் சவால் விட்ட புல்வெளி;
 அந்த ஆயிரம் தடவையும் வசந்தத்தை மீட்டுக்
 காதற் பூக்களைச் சூடிய புல்வெளி.
 இராமனின் ஆட்சியில்
 முடி புனையாது எங்களை ஆண்ட
 கறுவாங்காட்டுப் பெருங்குடித் தமிழர்
 எத்தனை தடவை இப்புல்வெளியில்
 மேடை அமைத்து,
 எங்கள் அவலுடன்
 தாங்கள் கொணர்ந்த உமிகளைக் கலந்து
 ஊதி ஊதித் தின்று முடித்தனர்.
 இன்று புல்வெளியை

இழந்தனர் அவர்களும்.
இன்று 'நம் புல்வெளி' என்று முழங்கினர்.

இன்றவர் தமது கறுவாக்கட்டைப்
பாதுகாப்பாக
சென்னையின் மேட்டுக்குடிகளில் அமைத்தனர்.
பின்னர் அடிக்கடி
இராமர் அணையால் நடந்து வந்து
இப்புல்வெளியில்
பொன்முடி புனையும் கனவுகளோடு
'இது நம் புல்வெளி' என்று முழங்கினர்.
இது புழுதிபறக்கும் கோடையின் கானலில்
'எமது புல்வெளி' யாக இருந்தது.
இப்புல்வெளியில்
அந்தக் காட்டுப் பூவரசின் கீழ்
ஒருநாள் மாலை ஞானம் பெற்றேன்.
கார்ல்மார்க்ஸ் லெனின் மாஓ முதலாய்
கஸ்ற்றோ வரைக்கும்
என்போல் மானிடர் என்பது தெளிந்தேன்.
அன்றே எனது கோவில்கள் தகர்ந்தன.
அன்றே எனது பூணூல் அறுத்தேன்.
அன்றே சுலோக பாராயணங்கள்
சொல்வதை நிறுத்தென நாவினைப் பணித்தேன்.
இவர்கள் என்போல் இயல்பாய் வாழ்ந்தனர்.
அரசியல் தத்துவம்
காதலில் அழகிய கவிதையில் என்று
முழுமை வாய்ந்ததில் மனிதர்களானவர்.
இனிய கலையில்
எழில் விரல் தடவும் பியானோ உயிர்ப்பில்
கரும் 'பியர்' மதுவில்
அழகிய சிநேகிதியின் அணைப்பில்... இப்படி
மானிடராக வெளிப்பட்டே இவர்,
மானிட உலகின் திசைகளை மாற்றினர்.
கைத்துப்பாக்கி, ஆஸ்த்மா குளிசை,
மன்மதப் புன்னகை என்பவற்றோடு
சர்வதேச மானிடனாக

பூமி எங்கணும் புரட்சியில் வாழ்ந்த
சேக்குவேராவை உமக்குத் தெரியுமோ?
கடவுள் அல்லர், தோழர்கள் இவர்கள்.
அணுயுகத்தின் பிதாமகனான
ஐன்ஸ்டீனுடைய சார்பு விதிபோல்
ஏற்கவும் கழிக்கவும் வளர்க்கவுமாக
எத்தனை உள்ளது இவர்களின் நூல்களில்.

ஐன்ஸ்டீன் என்பவன் 'மானிடன்' என்பதை
அணு விஞ்ஞானிகள் அறிந்திடல் அவசியம்.
சிறுமி ஒருத்திக்கு
முட்டாள் கணக்கு வாத்தியாரானதும்
அவளுக்காகப் பியானோ இசைத்ததும்
ஐஸ்கிரீம் பெற்றதும்
இதுவும் அவனது சார்பு விதிபோல்
முக்கியமானதே
நாங்கள் மானிடர் என்கிற அறிவே
உலக அறிவின் அடித்தளமாகும்.
அணு விஞ்ஞானியோ அரசியல் அறிஞனோ
அல்லதோர் புரட்சிப் படையின் தலைவனோ
எவர்க்கும் சொல்வேன்
"நாங்கள் மானிடர்! நாங்கள் மானிடர்!
மானிடராக மானிடர்க்காக
மானிடரோடு முன்னே நடப்பவர்.
இங்கு கோவில்கள் கட்ட யாருமே இல்லை.
சிவப்புப் பூணூல்கார இளைஞரே
சற்றே விலகி இருங்கள்;
என் மேல் பரிதியின் செங்கதிர் படட்டும்.

இப்படியாக, நான்
இந்தப் புல்வெளிப் பூவரசின் கீழ்,
ஒருநாள் மாலை தோழர்கள் நடுவே
ஞானம் பெற்றேன்.
இப்புல்வெளியை எப்படி இழப்பேன்?

பூக்கள் மலர்ந்த வசந்த நாட்களில்
பலரும் 'நமது புல்வெளி' என்றனர்
அன்னியன் புகுந்த இக்கோடை நாட்களில்
நாமே மிகுந்தோம்.

'எமது புல்வெளி' என்று நிமிர்ந்தோம்.
மீண்டும் வசந்த நாட்களை மீட்டிட
துப்பாக்கிகளை ஏந்தியபடிக்குத்
தீயுள் புகுந்தோம்.

பூக்களும் வசந்தமும் மீண்டிடும் நாளில்
பலரும் நமது புல்வெளி என்பர்
மனம் மகிழ்வோம்.

சைக்கிளில் ஏறி நகர்ந்திட முனைகையில்
மனசு தரிக்கும்.

ஆரம்ப நாட்களில் இனக்கொலை யுண்ட
ஒன்பது வெண்புறா*

நினைவுக்கற்கள் கற்களாய் நிமிரும்.

நானுங்கூட இருளை அஞ்சினேன்.

நானுங்கூட எதிரியை அஞ்சினேன்.

மரண பயமே உலவும் வீதியில்

சுவர்களே எம்முடன் சேதிகள் பேசின.

அன்று நாம்

காதுகள் இருக்குமென் றஞ்சிய இவைகளே

இன்று எமக்கு தோழர்களாயின.

திரைகடல் ஓடிய மூதாதையருக்குத்

திசையென வானில் ஓட்டப்பட்ட

சத்பரிசியும், தென்திசைச் சிலுவையும்

எங்களுக்காக இன்று சுவர்களில் சுடரும்.

மூர்ச்சித்துக் கிடந்தது எனது நகரம்.

தாலி அறுத்த இளம் பெண்ணாகக்

கைம்மை நோற்றன எனது தெருக்கள்.

நானும் சற்று எதிரியை அஞ்சினேன்.

நேற்றைய இருளில் நாங்கள் இல்லை.
இன்றைய இருளில் அவர்களும் இல்லை.

ஈரம் காயாத சுவரொட்டி ஒன்றைத்

தாங்கிய பெருமையில்

என்னை விளித்தது ஒரு சுவர்.

“நாளை நாம் இருப்போம்

ஈழத்திலிருந்து எதிரியை விரட்டுவோம்”

இது சுவரின் பேச்சு.

“என்றோ நம்மவர் தொடங்கிய போர்களின்

வெற்றிகள் யாவும் ஈட்டப்படும் வரை

எதிரியின் எல்லாக் கோட்டையும் தகர்த்து,

எதிரியின் எல்லா முகங்களும் தறித்து,

எங்கள் போர்கள் எல்லாம் இணைத்து,

போர்க் குணத்தோடு பண்ணைக் கடலிலும்

பூக்கள் குடும் இப்புல்வெளியிலும்

நாங்கள் நிலைப்போம்”

இது என் உரைப்பு.

தூர எங்கோ துப்பாக்கி வெடித்து

ஆமோதித்தவர் எனது தோழர்கள்

- 1984

*1974 ஜனவரி 10இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை
சிங்களப் பொலிசார் தாக்கியபோது மரணமுற்றோர் ஒன்பது தமிழர்கள்.

எமது மண்ணும் இனிய வசந்தமும்

கொங்கிரீட் குளவிக் கூடுகளென
மாடித் தொகுதிகள்
உலகாய் விரியும்
சென்னைப் புறநகர்.

தனித் தனியாக லட்சம் மக்கள்
அலுவலகத்துப் பைல் கோர்வைகளாய்
பகலில் அலைவதும்
அதன் அதன் அடுக்குள் மாலைகள்தோறும்
இலக்க எண்படிக்குப் பணிமுடங்குதலுமாய்ப்
பெருநகர் நடத்தும் அலுவல் வாழ்வு.

தனித்துப்போன ஈழவன் எனக்காய்
பின்பனி பெய்யுமிக் கடைச்சாமத்தில்
சன்னலின் வெளியே
பசுமரம் சிலது இருளில் புலப்படும்.
பறவைகள் சிலது இங்கு பூபாளம் பாடும்.
இந்தப் பறவைகள் போல என் நாட்டில்
நானும் வாழ்ந்தேன்.
மாரியின் பின்னே பூத்துக் குலுங்கும்
எனது காடுகள்.
வசந்தநாளில் நாணற் புதரில்
முதுகு சொறியும் எனது ஆறுகள்.
கரைகள் தோறும் கற்களைத் தேடி
நீலமுந்தானை துவைக்கும் என் கடல்கள்.
எனக்கென நெல்மணி

அள்ளித் தந்த பின்
 மந்தைகட்காகப்
 பசம்புல் குவிக்கும் என்னரும் வயல்கள்.
 எமது சுமைப்பொழுதினையும் சுகம்செய் தென்றல்
 உழைப்பிலும் களிப்பிலும் சளைத்திடாது
 விளையாட்டாக வாழ்வினை வென்று
 பூவார் மரத்து நிழலில் அமர்ந்து
 தேனிசை பாடுமென் தோழர் தோழியர்.
 இவையெல்லாம் இழந்து
 அகதியாய் நானும் உயிர்திருப்பேனோ?
 வீழுமோர் எதிரி
 அழகிச் சிதைய
 வீழுமோர் தோழனோ
 சங்கற்பம் செய்யும் ஆயிரம் வீரராய்
 சுடலைகள் தோறும்
 உயிர்த்தெழும் மண்ணில்
 எத்தனை நாட்கள் இழிமையும் தொழும்பும்?
 எத்தனை நாட்கள் மிடிமையும் சாவும்?
 மீண்டும்
 என்னரும் தமிழீழத்தில்
 உறுதியாய் இந்த வசந்தப் பொழுதை நுகர்வேன்.
 றையின்களோடு
 பூத்த மரத்தின் நிழலில் புல்லில் அமர்ந்தோ
 புல்லின் கீழே என்னரும் மண்ணுள் துயின்றோ
 எதிர் வரும் வசந்தப் பொழுதை நுகர்வேன்

-1984

என் இனிய லோதி

கூதல் இரவு.

இமயப் பனிமலையுள்
முகம் புதைத்த குளிர்காற்று
என்னைத் தூரத்தி வரும்.

இருட் புலத்துள்
தெருவிளக்கு ஒளி வேலியிட்ட
டெல்கித் தெருவில்
தனித்துப்போய் நடக்கின்றேன்.
லோதி எனும் பூந்தோப்புலகத்துப் பேரழகி
சாலை அருகே

இருள் போர்த்துக் கிடக்கின்றாள்.
அவள் இருப்பே கூவி அழைக்கும்.
என் கால்கள் தரிக்கும்.

அவள் கதவம் அடைத்திருக்கும்.
லோதி உனக்குக் கருவம் பிடித்ததுவோ?
சற்று முன்னம் கவியரங்கில்
மெச்சிகோ மாகவிஞன் ஒக்டோவியோ பாசின்
புகழ்மதுவில் உந்தன் தலைகிறங்கிப் போனதுவோ?

எல்லையற்ற நீல வானப் பரப்பின் கீழ்
தனித்த ஒரு மரகதச் சிறு கோளாய்
பூமியுடன் ஒட்டாதிருக்கும் எழிலே,
லோதி எனும் தேவதையே,
ஆப்பிள் விதை போல
தனிமைச் சுழலில் என்னை உமிழ்ந்துவிட்ட
அந்த மானிடத்து அழகியைப்போல்
நீயும் சிறியவளா?
கூவி அழைந்துவிட்டுக் கதவை அடைத்ததென்ன?

எத்தனை காலகளில்
 சூரியன் குளிப்பாட்ட
 நிர்வாணமாக நீ கிடக்கும் வேளையிலே
 ஓசைப்படாமல் உன்னிடத்தே வந்திருப்பேன்.
 இலையாலும் பூவாலும் வேய்ந்த உன் அரண்மனையுள்
 எத்தனை நாட்கள்
 விரக்தியெனும் முள்முடியை வீசிவிட்டு
 நம்பிக்கை 'ஓலிவ் கிரீடம்' புனைந்துள்ளேன்.

ஏழு கடல் தாண்டி ஐங்கோண மாளிகையில்
 என்னுடைய தாய்நாட்டை
 ஓர் அரக்கன் சிறைவைத்தான்.
 சிறைமீட்கப் புறப்பட்ட சகோதரருள்
 நான் ஒருவன்.
 காலை வருவேன் மீண்டும் ஓலிவ்முடி புனைய.
 கதவம் திறந்து வைப்பாய்.

- 1984

புமி புத்திரர்

அந்திப் பொழுதே நள்ளிரவு இறங்கிவரும்
கொட்டும் மழைநாள்.
ஒடுவதும் நடப்பதும் நிற்பதும்
வெள்ளமென
வெறிச்சோடிப்போய்க் கிடந்த வீதியிலே
சிறு குடையில் தலை புதைத்து தலை புதைத்து
நடந்து வந்தோம்.

கோழி நனைந்து குராவிக்கிடப்பதுபோல்
செயல் முடங்கிப்போன கடைகள்
இருமருங்கும்.
நன்றி மழைக்கென்றான் ஒருவன்,
முறுவலித்தோம்.
ஆமைகள் போன்ற
எதிரிப்படைகளின் கூடாரங்கள் தம்
காக்கித் தலைகளை இழுத்துக்கொண்டன.
பிள்ளைகட்காய் இயற்கை அன்னை
போர்க்களத்தில் பாதிப் பணி முடிப்பாள்
என்பதறிந்தே இருந்தோம் நாம்.

சென்ற மழைநாள் நம்மோடு நடந்த சிலர்
புற்போர்வை மூடத் துயில்கின்றார்.
நாமோ,
ஒடுகின்ற வெள்ளத்தில்
நீர்க்குமிழியாலே
வாழ்வின் கவிதை எழுதி நடக்கின்றோம்.

உதைபட்டோம்,
லண்டனென்றும் பரீசென்றும்
ஓடுகளைத் தாங்கி ஒப்பாரி வைத்தபடி.
பொக்கிசங்கள் உள்ளவர்கள் போனார் பரதேசம்.
எங்கே
ஏழைத் தமிழர்கள் நாம் செல்வோம்?
புறங்காட்டில் பாம்பு கழித்துவிட்ட சட்டையைப்போல்
நாறுவதே எங்கள் விதியாகிப் போனாலும்
மனித இறப்புக்கு
ஏதுமோர் அர்த்தம் இருக்கட்டும்.

எங்கள் மண் இதுவென் நெழுந்தோம்.
ஓடுகின்ற வெள்ளத்தில்
நீர்க்குமிழியாலே
வாழ்வின் கவிதை எழுதி நடக்கின்றோம்.

- 1983

நன்னிலம்

கோடைச் சூரியன் குடு போட்டதில்
இயல்பிழந்த செம்மண் பூமி
பெருமூச்சில் வெடித்தது.
தாயின் கறுத்த முலைக்காம்புகளாய்
மேகம் குளிர்ந்து தாழப் பறந்தது.
வெண்மணற் தூசுப் போர்வையுள் காய்ந்த
நாணல்கள் மீது
இறகும் எலும்புமாய் மீன்கொத்திகள் பாடும்.
நிராசைகட்கும் நம்பிக்கைக்கும்
நடுவின் நின்ற அம்
மாலைப் பொழுதில்,
பாலியாற்றின் மணல் மீதுனது
சுவடுகள் பதித்தனை ஆறி மக்கமோட்டோ.
மனசில் குளிர்நிழல் விழுத்தும்
எழிலார்
வன்னிக்காட்டுப் பாதையில் நடக்கையில்
ஒரு மலர் பறித்தோ பறவையை எழுப்பியோ
உனை மகிழ்விக்கக்
கைகள் முந்திய கணங்களில் எல்லாம்
நிறுத்தெனத் தடுத்தனை.
“பூக்கள் போலவும் பறவைகள் போலவும்
நிலவுமில் வியற்கையின் அங்கமே நானும்.
இங்கிருந் தெதையும் அகற்றிட நாம் யார்?”
ஆறி!
நான் உணர்கிறேன்.
புற்கள் காடுகள் பூக்கள் பறவைகள்

நாம் என நிலவும் பூமியின் இயற்கை.
 இப்படி இப்படிச் சிறு சிறு புள்ளியாய்த்
 தொகுத்தது அன்றோ.
 பிரபஞ்ச மென்னும் கோள்களின் குப்பை.
 எத்தனை இனிது இயற்கையின் நிலவுகை.
 சிறுவன் ஊதும் சவுக்காரக் குமிழிபோல்
 எத்தனை அழகு எங்களின் இருப்பு.
 முகரவே வாடும்
 'சியோக்சா' புல்லின் மென் பூக்களுக்காய்
 ஐப்பானியப் பனிப்புயல் இரவில்
 வருந்திடும் உனது மனசின் மென்மையே
 நமது சந்திப்பை அர்த்தம் செய்தது.
 பூமிப்பந்துள் தொலைந்து போகுமோ அன்புடை நெஞ்சுகள்.
 பிரபஞ்ச மென்னும் பெருவெளியினிலும்
 அன்புடை நெஞ்சுக்கு
 எட்டாத ஓர் இடமும் உண்டோ?
 போலிபட்ட நட்புடையாரை
 சிறு கட்டிலிலே
 புணர்ச்சிப் பொழுதிலும் எட்டுதல் கூடுமோ?
 இட்டதற்காகக் கூழ்முட்டைகளை
 அடைகாத்திடுமோ பறவையும்?
 கட்டிலை நீத்தேன். புத்தன் அல்ல.
 உன் உடனிருப்பில் வாழ்வின் அர்த்தம் மேலும் புரிந்தது.
 இயற்கையின் அங்கமாய்
 சுதந்திரமாகக் காட்டுப் புறத்தில்
 கனிகள் தேடும் புறாக்களைப் போலவும்
 கடற்கரை மணலில்
 சிப்பிகள் தேடும் குழந்தைகள் போலவும்
 காலம் கழித்தலே வாழ்வு.
 நன்னிலம் விழும் நல்வித்தினைப் போல
 வாழ்வு ஆனது -
 சிறு பொழுதெனினும்
 உனது உடனிருப்பு.

- 1983

அம்மாவுக்கு மகள் எழுதிய கடிதம்

நீ சிந்தும் கண்ணீருக்கு வலிமையில்லை அம்மா;
 ஏனெனில்
 எனது தோழர்கள் சிந்துவது இரத்தம்.
 உனது அழகைக்கு ஒலி இல்லை அம்மா;
 ஏனெனில்
 எனது அயலெல்லாம் மரண ஓலம்.
 உனது வாக்குறுதிக்குப் பெறுமதி இல்லை அம்மா;
 ஏனெனில் கொழுத்த சீதனம், பேனா மட்டும் ஏந்தும் மாப்பிளை,
 கரி படிந்த பரம்பரை அகப்பை
 எனது உயிரைக் காக்குமோ?
 இன்று வேண்டுவதெல்லாம் ஊரின் தோழமை
 இன்று வேண்டுவதெல்லாம் எனக்கோர் ஆயுதம்
 போலிக் கிடுகு வேலிகள் யாவும்
 என்றோ சரிந்தன.
 அவற்றின் கீழே
 நரைத்த தலையும் பரம்பரைப் பெருமையுமாக
 செல்விகளாக எத்தனை பெண்கள் நசிந்துபோய்,
 இப்படி நானும் வீழ்வேனென்று
 நினைந்தனையோ?
 பொன்முலாமிட்ட தமிழரின் கவுரவமெல்லாம்
 கறுத்துப் போனது அம்மா.
 ஒவ்வோர் வீட்டு ரொட்டித்துண்டிலும்
 பெண்களின் வியர்வை;
 தோட்ட நிலங்களில் நமது வியர்வை;
 தொழிலகங்களிலே நமது வியர்வை;
 தடைகளை உடைத்துப் போர்க்கோலத்துடன்
 ஊர்வலம் போகும் கொதிப்பில் எல்லாம்
 பாதிக்கு மேலே பெண்கள் அம்மா.
 ஊரெல்லாம் கொடியவர் எரியிடும் காலம்

ஓலைக் குடிசையுள் பதுங்கக் கூடுமோ?
எதிரியிடத்தே நாம் எதனைக் கேட்டோம்?
ஒன்றுமேயில்லை.

“கைது செய்த எம் தோழனை விடுக.

ஊருக்குத் திரும்புக” என்றோம்.

வீட்டிலும் வெளியிலும் இன்று நாங்கள்

வீதியில் எப்படி

வெறி பிடித்த எதிரியைக் குந்தியிருக்க விடுவது?

இன்று வேண்டுவதெல்லாம் ஊரின் தோழமை,

இன்று வேண்டுவதெல்லாம் போரிட ஆயுதம்.

அண்ணன் ஜெர்மனி சென்றதும்

நான் பல்கலைக்கழகம் செல்வதும்

பொய்யென உனக்குத் தெரியுமா அம்மா?

இன்று நாமெல்லாம்

விரிவுரை எடுக்கும் காலம்.

உன்னால் எம்மைக் காட்டிக் கொடுப்பது

இயலுமா அம்மா?

உன் கண்ணீரைவிடவும் தடித்தது அம்மா

தோழரின் இரத்தம்.

- 1983

உயிர்த்தெழுந்த நாட்கள்

அமைதிபோல் தோற்றம் காட்டின எல்லாம்
துயின்று கொண்டிருக்கும் எரிமலைபோல
மீண்டும் காற்றில் மண் வாங்கி
மாரி மழைநீர் உண்டு
பறவைகள் சேர்த்த செடிகொடி வித்துகள்
பூவேலைப்பாட்டுடன் நெய்த
பச்சைக் கம்பளப் பசுமைகள் போர்த்து
துயின்று கொண்டிருக்கும் எரிமலை போல
அமைதியாய்த் தோற்றியது கொழும்பு மாநகரம்.
சித்தன் போக்காய் தென்பாரதத்தில்
திரிதலை விடுத்து மீண்ட என்னை
“ஆய்போவன்” என வணங்கி
ஆங்கிலத்தில் தம் உள்ளக்கிளர்ச்சியை
மொழி பெயர்த்தனர் சிங்கள நண்பர்கள்.
கொதிக்கும் தேநீர் ஆறும் வரைக்கும்
உணவகங்களிலும்
பஸ்தரிப்புகளில் காத்திரு பொழுதிலும்
வழி தெருக்களிலே
கையை அசைக்கும் சிறு சுணக்கடியிலும்
திருமலைதனிலே படுகொலை யுண்ணும்
தமிழருக்காகப் பரிந்து பேசுதலும்
பிரிவினைக் கெதிராய்த் தீர்மானம் மொழிதலும்
இன ஒற்றுமைக்கு
பிரேரணைகளும் ஆமோதிப்பும்
இவையே நயத்தகு நாகரிகமாய்
ஒழுகினர் எனது சிங்கள நண்பர்கள்.
வழக்கம்போல வழக்கம்போல
அமைதியாய் நிகழ்ந்தது கொழும்பு மாநகரம்.
கொழும்பை நீங்கி

இருபது கி.மீ. அப்பால் அகன்று
 கற்கண்டை மொய்த்த எறும்புகள் போன்று
 ஆற்றோரத்து மகுதிகள் தம்மை
 வீடுகள் மொய்த்த
 மல்வானை என்ற சிறுகிராமத்தில்
 களனி கங்கைக் கரையில் அமர்ந்து
 பிரவாகத்தில் என் வாழ்வின் பொழுதை
 கற்கள் கற்கள் கற்களாய் வீசி
 ஆற்றோரத்து மூங்கிற் புதரில்
 மனக் குரங்குகளை இளைப்பாறவிட்டு
 அந்த நாட்களின் அமைதியில் திளைத்தேன்.
 தனித் தனியாகத் துயில் நீங்கியவர்
 கிராமமாய் எழுந்து
 'இந்நாளைத் தொடங்குவோம் வருக' என
 பகலவன் தன்னை எதிர் கொண்டிடுதல்
 ஏனோ இன்னும் சுணக்கம் கண்டது.
 கருங்கல் மலைகளின் 'டைனமைற்' வெடிகள்
 பாதாள லோகமும் வேற்றுந்தாட
 இன்னமும் ஏற்றப் பட்டிடவில்லை;
 இன்னமும் அந்தக் கடமுடா கடமுடா
 'கல்நொருக்கி' யந்திரஓட்டம் தொடங்கிடவில்லை;
 பஸ்தரிப்புகளில்
 'றம்புட்டான்' பழம் அழகுறக்குவிந்த
 தென்னோலைக் கூடைகள் குந்திடவில்லை,
 நதியினில் மட்டும்
 இரவு பகலை இழந்தவர் போலவும்,
 இல்லாமையின் கைப் பாவைகள் போலவும்
 பழுப்புமணல் குழித்துப் படகில் சேர்க்கும்
 யந்திர கதியுடைச் சிலபேர் இருந்தனர்.
 எனினும் சூழலில் மனுப்பாதிப்பு
 இவர்களால் இல்லை.

தூர மிதக்கும் ஏதோ ஒரு திண்மம்
 நினைவைச் சொறியும்.
 இரு கரைகளிலும் மக்களைக் கூட்டி
 எழுபத்தொன்று ஏப்பிரல் மாதம்
 நதியில் ஊர்வலம் சென்றன பிணங்கள்;

இளமைமாறாத சிங்களப் பிணங்கள்.
எழுபத்தேழின் கறுத்த ஆகஸ்டில்
குடும்பம் குடும்பமாய் மிதந்து
புலம் பெயர்ந்தவைகள் செந்தமிழ்ப் பிணங்கள்;
(அதன் பின்னர்கூட இது நிகழ்ந்துள்ளதாம்)
இப்படி இப்படி எத்தனை புதினம்
நேற்றுஎன் முஸ்லீம் நண்பர்கள் கூறினர்.
வாய்மொழி இழந்த பிணங்களில் கூட
தமிழன் சிங்களன் தடயங்கள் உண்டோ!

கும்பி மணலுடன் கரையை நோக்கிப்
படகு ஒன்று தள்ளப்பட்டது.
எதிர்ப்புறமாக மரமேடையிலும் ஆற்றங்கரையிலும்
குளிப்பும் துவைப்புமாய்
முஸ்லீம் பெண்களின் தீந்தமிழ் ஒலித்தது.
பின்புற வீதியில்
வெண்தொப்பி படுதா மாணவமணிகளின்
இனிய மழலைத் தமிழ்கள் கடந்தன.
காலைத் தொழுகை முடிந்தும் முடியாதும்
மகுதியிலிருந்து இறங்கிய மனிதர்கள்
என்னை அழைத்தனர்,
“கலவரம்” என்று கலவரப்பட்டனர்.
இலங்கையில் கலவரம் என்பதன் அர்த்தம்
நிராயுதபாணித் தமிழ்க் குடும்பங்களை
சிங்களக் காடையும் படையும் தாக்குதல்.
சிலசில வேளை முஸ்லீம்களுக்கும்
இது நிகழ்ந்திடலாம்.
தமிழரின் உடைமை எரியும் தீயில்
தமிழரைப் பிளந்து விறகாய் வீசும்
அணுயுகக் காட்டு மிராண்டிகள் செய்யும்
கொடுமைகள் தன்னை எடுத்துச் சொல்லினர்.
பருந்தின் கொடுநிழல் தோய்ந்திடும் கணத்தில்
தாயின் அண்மையைத்
தேடிடும் கோழிக் குஞ்சாய்த் தவித்தேன்.
தமிழ் வழங்குமென் தாய்த் திருப்பூமியின்
‘தூர இருப்பே’ சுட்டதென் நெஞ்சில்
தப்பிச் செல்லும் தந்திரம் அறியா

மனம் பதைபதைத்தது.

தென்இலங்கை என் மனஅரங்கில்
போர்த்தெடுத்த ஓர் அந்நியநாடாய்
ஒரு கணப்பொழுதில் சிதைந்து போனது.

ஒருமைப்பாடு என்பது என்ன
அடிமைப்படுதலா?

இந்தநாடு எங்கள் சார்பாய்
இரண்டுபட்டது என்பதை உணர்ந்தேன்.
நாம் வாழவே பிறந்தோம்.
மரண தேவதை இயற்கையாய் வந்து
வருக என்னும் வரைக்குமில் வலகில்
இஷ்டப்படிக்கு
பெண்டு பிள்ளைகள் தோழர்கள் என்று
தனித்தும் கூடியும் உலகவாழ்வில்
எங்களின் குரலைத் தொனித்து
மூக்கும் முழியுமாய் வாழவே பிறந்தோம்.

எமது இருப்பை
உயர்ந்தபட்சம் உறுதி செய்யும்
சமூக புனியியல் தொகுதியே தேசம்.
எங்கள் இருப்பை உறுதி செய்திடும்
அடிப்படை அவாவே தேசப்பற்று:
நாடுகள் என்று இணைதலும் பிரிதலும்
சுதந்திரமாக,
மானிட இருப்பை உறுதிசெய் திடவே.

இதோ எம் இருப்பு வழமைபோலவே
இன அடிப் படையில்
இந்த வருடமும் நிச்சயமிழந்தது.
நான் நீ என்பது ஒன்றுமே இல்லை:
யார்தான் யாரின் முகங்களைப் பார்த்தார்?
நாவில் தமிழ் வழங்கியதாயின்
தீயில் வீசுவார்.
பிரிவினை கோரிப் போராடும் தமிழர்
ஒருமைப்பாட்டிற்கு உழைக்கும் தமிழர்
இராமன் ஆளினும் இராவணன் ஆளினும்
நமக்கென்ன என்று ஒதுங்கிய தமிழர்

தமிழ்ப் பேரறிஞர், தமிழ்ப் பேதையர்
 ஆண் பெண் தமிழர்கள்
 முகத்தை யார் பார்த்தார்?
 களை பிடுங்குதல் போல
 தெரிவு இங்கும் இலகுவாய்ப் போனது.
 'சிங்கள பௌத்தர்' அல்லாதவர்கள்
 என்பதே இங்கு தெரிவு.
 கத்தோலிக்க சிங்களர் தம்மை
 கழுத்தறுக்கும் கடைசி நிலைவரை
 இணைத்துக் கொள்க;
 தற்போதைக்கு முஸ்லீம் மக்களைத்
 தவிர்க்க என்பதே அடிப்படைத் தந்திரம்.
 மகுதியைத் விட்டுத் தொழுகையின் நடுவே
 இறங்கி வந்த மனிதர்கள் என்னை
 எடுத்துச் சென்றனர்;
 ஒளித்து வைத்தனர்.
 என்ன குற்றம் இழைத்தனன் ஐயா?
 தமிழைப் பேசினேன் என்பதைத் தவிர்த்து
 என்ன குற்றம் இழைத்தனன் ஐயா?
 தமிழைப் பேசினேன் என்பதைத் தவிர்த்து
 அவர்க்கும் எனக்கும் வேறுபாடேது?

நேற்றுப் பெளர்ணமி.
 முட்டை உடைப்பதே பெளணர்மி நாளில்
 அதர்மமென் றுரைக்கும்
 பௌத்த சிங்கள மனிதா சொல்க!
 முட்டையை விடவும் தமிழ் மானிடர்கள்
 அற்பமாய்ப் போனதன் நியாய மென்ன?
 இரத்தம் தெறித்தும் சாம்பர் படிந்தும்
 கோலம் கெட்ட காவி அங்கியுள்
 ஒழுங்காய் மழித்த தலையுடன் நடப்பவரே
 இதுவோ தர்மம்?
 ஏட்டை அவிழ்க்காதே
 இதயத்தைத் திறந்து சொல்,
 முட்டையை விடவும் தமிழ் மானிடர்கள்
 அற்பமாய்ப் போனதன் நியாயமென்ன?
 வன வாசத்தில்

இல்லாதது போன்ற இருப்பில்
 கொதிப்புடன் சில நாட் கழிந்தது.
 எங்கே எங்கே எமது தேசம்?
 எமது இருப்பைத் தனித்தனியாகவும்
 எமது இருப்பை அமைப்புகளாகவும்
 உறுதிப்படுத்தும் புவிப்பரப்பேது?
 இலங்கை அரச வானொலி சொன்னது
 "அகதிகள் முகாம்களில் பாதுகாப்பாக
 பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் உள்ளனர்."
 அகதிகள் முகாமே எங்கள் தேசமாய்
 அமைதல் கூடுமோ?
 இலங்கை அரசின் வானொலி சொன்னது
 "அகதிகளான தமிழர்கள் தம்மை
 பாதுகாப்புக்காய்
 வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் நோக்கி
 அனுப்பும் முயற்சிகள் ஆரம்ப மென்று."
 கப்பல்கள் ரயில்கள் பஸ் வண்டிகளில்
 வடக்குக் கிழக்காய்ப் புலம் பெயர்கின்றோம்.
 எங்கே எங்கே எம்தாய் நாடு?
 எங்கே எங்கே,
 நானும் நிமிர்ந்து நிற்கவோர் பிடிமண்?
 நாடுகளாக இணைதலும் பிரிதலும்
 சுதந்திரமாக நம் சமூக இருப்பை
 உயர்ந்தபட்சம் உறுதி செய்திடவே.
 இங்கு இப்பொழுதில்,
 நான் நீ என்பது ஒன்றுமேயில்லை
 பிரிவினை வாதிகள்
 ஒருமைப்பாட்டையே உரத்துப் பேசுவோர்
 காட்டிக் கொடுப்பவர்
 அரசின் ஆட்கள்
 கம்யூனிஸ்டுகள் பூர்சுவாக்கள்
 யார்தான் முகத்தைப் பார்த்தாரிங்கு.
 எமது நிலவுகை இப்படியானதே,
 எங்கெம் நாடு எங்கெம் அரசு?
 எங்கு எம்மைக் காத்திடப் படைகள்?
 உண்டா இவைகள் உண்டெனில் எங்கே?
 இல்லையாயின் ஏன் இவை இல்லை?

மசூதிகளாலே இறங்கி வந்து
 என்னை எடுத்துச் சென்ற மனிதர்கள்
 பொறுத்திரு என்றனர்.
 விகாரைப் புறமாய் நடந்துவந்த
 காட்டுமிராண்டிகள்
 இன்னும் களைத்துப் போகவில்லையால்
 அஞ்சி அஞ்சித்
 தலைமறைந் திருந்தலே தற்போது சாத்தியம்.
 இதுவே தமிழன் வாழ்வாய்ப் போகும்மோ?
 அப்படியாயின்
 இதைவிட அதிகம் வாழ்வுண்டே சாவில்!
 நிலவரம் இதுவெனில்
 நாங்கள் எங்கள் தாய்நாட்டில் இல்லை;
 அல்லதெம் தாய்நாடு எம்மிடமில்லை.
 சாத்தியமான வாழ்வை விடவும்
 அதிகம் வாழ்வு சாவினில் என்றால்
 எங்கள் இளைஞர் எதனைத் தெரிவார்?

முஸ்லீம்போல தொப்பி யணிந்து
 விடுதலை வீரனைக் கடத்தி வருதல்போல்
 கொழும்புக் கென்னைக் கொண்டு வந்தனர்.
 விடுதலை வீரனைப் போல்வதை விடவும்
 விடுதலை வீரனாய் வாழ்வதே மேலாம்.

கொழும்பில் தொடர்ந்ததன் வன வாசம்
 கொடிது கொங்கிரீட் வனம் என்பதனால்,
 அமெரிக்க நண்பன் ஒருவனின் வீட்டில்
 என்னைப் பதுக்கி வைத்தனராயின்
 சொல்க யார்நான் இந்த நாட்டில்?
 அந்நியன்கூட இல்லை போலும்!
 அந்நியனாகவும்,
 ஏதுமோர் நாட்டின மாதல் வேண்டுமே!
 அமெரிக்க நண்பரும் ஜப்பான் தோழியும்
 இஷ்டம் போல அளந்தனர் கொழும்பை
 காட்டு மிராண்டிக் கைவரிசைகளின்
 பாதகக் கணங்களைப்
 புகைப்படச் சுருளில் பதித்துக் கொண்டனர்.
 அங்கு என் வாழ்வின் பெரியபகுதி
 பூனைகளோடும், பறவைகளோடும்!

வானொலி எனக்கு ஆறுதலானது
 பாரதத்தின் கண்களாக
 தமிழகம் விழித்து
 உலகை உசுப்பும் ஓசையைக் கேட்டேன்.
 சுரங்கமொன்றுள் மூடுபட்டவர்
 தலைக்குமேலே நிலம் திறபடும்
 துளைப்பு ஓசை செவிமடுத்தது போல்
 புத்துயிர் பெற்றேன்.
 உலகம் உள்ளது, உலகம் உள்ளது.
 உலகின் வலிய மனச்சாட்சியினை
 வியட்னாம் போரின் பின்னர் உணர்ந்தேன்.
 காட்டு மிராண்டிகள் திடுக்குற
 எழுந்தது எங்கும் உலகநாகரீகம்;
 இந்த நாட்டில் எனக்கிடமில்லை;
 இந்த உலகில் எனதிடமுள்ளது.
 ஆயின்,
 எங்கென் நாடு? எங்கென் நாடு?

வானொலிப் பெட்டியை வழமைபோல் திறந்தேன்
 வழமை போலவே
 ஒப்பாரிவைத்தது தமிழ் அலைவரிசை.
 இனவெறிப் பாடலும் குதூகலஇசையும்
 சிங்கள அலையில் தறிகெட எழுந்தது.
 இதுவே இந்த நாட்டின் யதார்த்தம்
 சிறைச் சாலையிலே கைதிகளான
 எங்கள் நம்பிக்கை ஞாயிற்றின் விதைகள்
 படுகொலைப்பட்ட செய்தி வந்தது
 கிளாரினட் இசையின் முத்தாய்ப்போடு.
 யாரோ எவரோ அவரோ இவரோ
 அவஸ்தையில் இலட்சம் தலைகள் சுழன்ற
 அந்தநாட்கள் எதிரிக்கும் வேண்டாம்;
 பாண்டியன் வாயிலில் கண்ணகியானது
 சன்னதம் கொண்ட எனது ஆத்மா.
 மறுநாட் காலை அரசு நடத்தும்
 'தினச்செய்தி' என்னும்
 காட்டு மிராண்டிகளின் குரலாம் தினசரி
 'பயங்கர வாதிகள் கொலை' எனஎழுதி

எமது புண்ணில் ஈட்டி பாய்ச்சியது.

குற்றம் என்ன செய்தோம் சொல்க!

தமிழைப் பேசினோம்.

இரண்டாம் தடவையும் காட்டுமிராண்டிகள்

சிறையுட் புகுந்தனர் கொலைகள் விழுந்தன;

கிளாரினட் இசையுடன் செய்தியும் வந்தது.

உத்தமனார்,

காட்டுமிராண்டித் தனங்களைத் தொகுத்து

உத்தியோக தோரணையோடு

“சிங்கள மக்களின் எழுச்சி” என்றார்;

தென்னைமரத்தில் புல்லுப் புடுங்கவே

அரசும் படையும் ஏறிய தென்றார்.

உலகம் உண்மையை உணர்ந்துகொண்டது.

துப்பாக்கிச் சன்னமாய் எனது ஆத்மாவை

ஊடுருவியது,

விமலதாசனின் படுகொலைச் செய்தி.

ஒடுக்குதற் கெதிராய்ப் போர்க்களம் தன்னில்

பஞ்சமர்க்காகவும்,

தமிழைப் பேசும் மக்களுக்காகவும்,

உழைப்பவர்க்காகவும்

“ஒருநல்ல கிறிஸ்தவனாய் இறப்பேன்” என்பாய்

இப்படி நிறைந்ததுன் தீர்க்க தரிசனம்.

விடுதலைப் போரின் மூலைக்கல்லாய்

உன்னை நடுகையில்,

ஒருபிடி மண்ணை அள்ளிப் போடுமென்

கடமை தவறினேன் நண்ப,

ஆயிரமாய் நீ உயிர்த்தே எழுக!

“அடக்கினேன்

எழுபத்தொன்றில் கிளர்ச்சியை நானும்

பிரிவினைப் போரை வேரறுத்திடுதல்

ஏன் இவ்வரசுக்கு இயலவில்லை?”

சிறிமா அம்மையார் திருவாய் மலர்ந்தார்.

‘நரபலியாகத் தமிழ் இளைஞரை

வீடுவீடேறிக் கொன்று குவிப்பீர்’

மறைபொருள் இதுவே -

மீண்டும் இளைஞரின் இரத்தம் குடிக்க
மனம் கொண்டாரோ,
காறி உமிழ்ந்தேன்.

வீட்டினுள் ஜன்னலால் புகுந்த றைபிள்
கலா பரமேஸ்வரனைக் காவு கொண்டதாம்!
'அப்பாவி' என்று
முகத்தில் எழுதி ஒட்டிவைத்திருக்குமே! -
முகத்தை யார் பார்த்தார்....
இப்படியாக ஐம்பது தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் -
முத்தமிட்டனர், செம்மண் பூமியை.

பஸ்தரிப்புகளில் தேநீர்ச்சாலையில்
வழி தெருக்களில்
ஒருமைப்பாட்டை உரத்துப் பேசிய,
சிங்கள நண்பரை எதிர்பார்த்திருந்தேன்:
முற்போக்கான கோஷங் களோடு
கொழும்பு நகர வீதியை நிறைத்த
சிவப்புச் சட்டைச் சிங்களத் தோழரின்
முகங்களைத் தேடிய படிக்கு,
வீதிப்பக்கமாய் மொட்டை மாடியில்
கால்கடுக்க நெடுநாள் நின்றேன்.
எங்கே மறைந்தன ஆயிரம் செங்கொடி?
எங்கே மறைந்த ஆயிரம் குரல்கள்?
கொடிகள் மட்டுமே சிவப்பாய் இருந்ததா?
குரலில் மட்டுமே தோழமை இருந்ததா?
நான் உயிர்பிழைத்தது தற்செயலானது! -
முகத்தை யார் பார்த்தார்?
பரிதாபமாக என்முன் நிற்கும்
சிங்களத்தோழர் சிறுகுழுவே கலங்கிடல் வேண்டாம்.
உங்கள் நட்பின் செம்மைச் செழிப்பில்
சந்தேகம் நான் கொண்டிடவில்லை;
தற்போ துமது வல்லமை தன்னில்
நம்பிக்கை கொள்ள ஞாயமும் இல்லை.

எம்முயிர் வாழ்க்கை சீர்குலைந்திட்ட
இந்தநாளின் பயங்கரத்துக்கு
ஏதுமோர் சவாலாய் இல்லையே நீங்கள்!

சென்று வருக,
எனது உயிர் தப்பும் மார்க்கத்தில்
நின்று கதைக்க ஏதுபொழுது? என்றாலும்,
பின்னொருகால் சந்திப்போம்
தத்துவங்கள் பேச...

தமிழர் உடைமையில்
கொள்ளை போனதும் எரிந்ததும் தவிர்த்து
எஞ்சிய நிலத்தில் எரிந்த சுவரில்
அரசுடைமை எனும் அறிக்கை கிடந்தது.

இப்படியாக, உயிர் பிழைத்தவர்கள்
பின்புற மண்ணையும் தட்டியபடிக்கு
எழுந்தோம்,
வெறுங்கைகளோடு
உடைந்த கப்பலை விட்டு அகன்ற
ரொபின்சன் குருசோவைப் போல,
குலைந்த கூட்டை விட்டு அகன்ற
காட்டுப் பறவையைப் போல.

நாம் வாழவே எழுந்தோம்
சாவை உதைத்து.
மண்ணிலெம் காலை ஆழப்பதித்து
மரண தேவதை இயற்கையாய் வந்து
வருக என்னும் இறுதிக் கணம்வரை,
மூக்கும் முழியுமாய்
வாழவே எழுந்தோம்!

- 1983

பூதம் விழுந்து கிடக்கும் மலை

உயிர்ப் பிச்சை கேட்கும் கொடியவன் போல்

தளர்ந்து போனதால்,

குளிர் இவ்வேளை

நாடியைத் தடவி உச்சி முகரும்.

வெண் பூந்துகிலால் முகத் திரையிட்ட

மணமகளாக -

பனியில் அடங்காப் பசும் பேரழகை

மலைமகள் சிந்தும் வைகறைப் பொழுது.

எங்கோ பாடும் ஏதோ ஒரு பறவையும்

எங்கோ பூத்த எதோ ஒரு புஸ்பமும்

தங்கள் இருப்பின் சுதந்திரம் மகிழும்.

புகைபடிந்த ஓவியம் போன்ற

காட்சிப் புலத்தில்

சூரியக் குழந்தை சிறுகை அளாவும்.

யாழ்பாணத்துக் கூரைப் பதிவினுள்

கூனிப்போன எனது ஆத்மா

முகில் பாய் விரிக்கும் ஹற்றன் மலைகளில்

நெஞ்சை நிமிர்த்தும்.

குடாவைத் தாண்டியும் உலகம் விரிவதை

அலட்சியப்படுத்தி

பைத்தியம் போலப் பழம் பெருமைக் கந்தலைத்

தேகம் முழுவதும் சூடி

முள் முடிகளையும் விலங்குகளையும்

அணியெனத் தாங்கும் யாழ்ப்பாணத்தை

வலிமை பொருந்திய இளைய கரத்தால்

குடாவின் வெளியே இழுத்து வாருங்கள்

ஹற்றன் மலைகளில் நிமிர விடுங்கள்.

அரைத் தூக்கத்தில் தேயிலை நிரல்களுள்

கத்திகள் வீசியும் கூடைகள் நகர்த்தியும்

விழுந்து கிடக்கும் பெரும் பூதத்தை
விழிக்கா தென்ற குருட்டுத் துணிவுடன்
எட்டி உதைக்கும் சின்ன மனிதருள்
விலங்குகள் சுமக்கும் நாங்களும் இருந்தோம்.

சிவனொளி பாத மலையும் நடுங்கி
இந்து சமுத்திரக் குழிகளில் பதுங்க
ஒரு நாள் இங்கு மானிடம் விழிக்கும்.
எல்லோர் கைகளின் விலங்கும் தகரும்.
பறவைகள் போலவும் பூக்களைப் போலவும்
எல்லோர் இருப்பும் சுதந்திரம் எய்தும்.

- 1982

மீன்பாடும் தேன்நாடு

வங்கக்கடலுக்கோ வெண்பட்டு மணல்விரிப்பு
மலையகத்து அருவிகட்கோ பச்சை வயல்விரிப்பு
பாடும்மீன் தாலாட்டும் பெளர்ணமி நிலாவுக்கு
ஒயிலாக முகம்பார்க்க ஓய்யாரமாய்த் தூங்க
மட்டு நகரில் வாவியிலே நீர்விரிப்பு.
எங்கிருந்தோ வந்தவர்கள் எல்லாம் அனுபவிக்க
சொந்தங்கள் இங்கே துயரம் சுமக்கிறது.

காலமெல்லாம் இங்கே
கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும்
தெம்மாங்குபாட திசைகாணும் தாய் எருமை.
திசைதோறும் புற்கள் முலைதொட்ட பூமியிலே
கன்றை நினைந்து கழிந்தபால் கோலமிடும்.

காடெல்லாம் முல்லை கமழும் வசந்தத்தில்
வயல்புறங்கள் தோறும் வட்டக்களரி எழும்.
வட்டக்களரியிலே வடமோடிக் கூத்தாடும்
இளவட்டக்கண்கள்
தென்றல் வந்து மச்சியின் தாவணியை இழுப்பதிலே
தடுமாறும், கால்கள் தாளம் பிசகாது.

குதிரையிலே தாவி கொதிப்போடு இளவரசன்
போருக்குப்போவான்
கொடும்பகையில் வென்றிடுவான்.

எட்டாக வட்டமிட்டு இறுமாப்பாய்த் தலைநிமிர்ந்து
செட்டாகப்பாடிச் செழிப்பார்கள் போர்வீரர்
அண்ணாவிதட்டும் மத்தளத்தின்
தாளத்தின் சொற்படிக்கு
எல்லாமே வட்டக் களரியிலே மட்டும்தான்,
படிக்கட்டில்
பொல்லாவறுமை பசியோடு இவனுடைய
கைகோர்த்துச் செல்லக் காத்திருக்கும் வேதனைகள்.

போடியாரின் மாளிகையில் போரடித்த நெல்குவித்து
 நாடோடிப்பாடல் மகிழ்ந்து பசிமறக்கும்.
 ஊரின்புறத்தே ஒருநாள் நடக்கின்றேன்,
 எல்லைப்புற வயலும் எழுவான் கடற்கரையும்
 செல்வங்கள் எல்லாம் சொத்தாய்ப் பிறர்கொள்ள
 பொட்டல்வெளியில்
 கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும்
 சிண்டைப்பிடித்துக் கிடக்கின்றார், என் சொல்வேன்!

ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாணத்தின் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்கிடையில்
 தூண்டிவிடப்பட்ட மோதல்கள் தந்த துயருடன் எழுதியது. போடியார் - கிழக்கு
 மாகாணத்து பெருநிலக்கிழார்.

1982

மகனுக்குச் சொன்ன தாத்தாவின் கதை

துக்கமென் முகத்தில் இருண்டு கிடக்கும்
கதையைச் சொல்வேன் கேள் மகனே
சோகத்தின் படர்தாமரை எனது
முகத்தில் அரிக்கும் கதை சொல்வேன்.
கோடிப் புறத்தில் ஆந்தைகள் அலற
வெளவால் எச்சம் குவிந்துபோய் நாறிப்
பாழடைந்து கிடக்குமீவ் வீட்டில்
முன்னம் எங்கள் தாத்தா இருந்தார்.
அதோ அந்தத் தாழ்வாரத்தில்
ஓட்டைக் கதிரை உடைசல் கட்டில்,
எங்கள் தாத்தாவின் உலகம் அங்கே
ஊர்ந்தன நாட்கள்.

இப்படியே நான் உன்னைப் போலவே
துள்ளலும் துடிப்புமாய் மிகுந்த அந்நாட்களில்
எங்கள் தாத்தா
தினம் தினம் தங்கைக்குத் தாலாட்டுப் பாடுவார்.
மாதா மாதம் ஓய்வூதியத்துக்குப்
பெருமிதத்தோடு கையொப்பமிடுவார்.
மகிழ்ச்சியாய் இருக்கையில் எங்களை அணைத்து
மாலை பொழுதில் கதைகள் சொல்வார்.

ஐந்து வீடா இதுவொரு கேடா
துரியோதனனின் ஏளனச் சிரிப்பும்
திரௌபதையின் துகிலுரிகையிலே
சங்கற்பங்கள் சபையில் முழங்கிய
வீமன்கூடப் பொறுத்துக் கிடந்ததும்
பாரதக் கண்ணன் கீதை உரைத்ததும்
பாண்டவர் சார்பில் தேரோட்டியதும்

குருச்சேத்திரத்து வெற்றியும் இப்படி,
 மகிழ்ச்சியாய் இருக்கையில் தாத்தா எமக்கு
 மாலைப் பொழுதில் கதைகள் சொல்லுவார்.
 எங்கள் குடும்ப நெடுஞ்சாலையிலே
 ரயில்வேக் கடவைப் போன்றவர் தாத்தா.
 நாங்கள் அவரைச் சபிப்பதும் உண்டு.
 எங்கள் வீட்டுப் பின்புறமாகக்
 கருங் குளவிகள் கூடுகட்டுவதாய்த்
 தாத்தாவிடத்தில் கூறப்பட்டது.
 "எல்லோருக்கும் வசதியாய் ஒருநாள்
 கூட்டைக் கொளுத்த ஏற்பாடு செய்வோம்"
 தாத்தா தனது தீர்ப்பை வழங்கினார்.
 அப்பாவுக்கு வயல் இருந்தது.
 அம்மாவுக்கு அடுக்களை இருந்தது.
 தாத்தாவுக்கும் வயல் வரப்புகளில்
 பாடித் திரிந்த இளமையை மீட்கத்
 தொட்டிலுக்குள்ளே தங்கை இருந்தாள்.
 எங்களுக்கும் எத்தனை சோலிகள்.
 வீட்டைச் சுற்றி ஒளித்துப் பிடிப்பது
 கிணற்றுக்குள்ளே கல்லை வீசுதல்
 தோட்டப் புறத்தில் தக்காளி திருடுதல்
 கருகரு விழிகள் துருதுருக்கின்ற
 கூவைக்கட்டு நோய்வாய்ப்பட்ட
 குழந்தையின் முகம்போல்
 குளவிக் கூடு பெருத்து வந்தது.
 அப்பாவுக்கு வயல் இருந்தது.
 அம்மாவுக்கு அடுக்களை.
 தாத்தாவுக்கும் தங்கை இருந்தாள்.
 எங்கள் வீட்டுப் பின்புறங்களிலே
 எட்டிப் பார்க்கவே நாங்க அஞ்சினோம்.
 விறகு சேர்க்கப் போன என் அம்மா
 குளவி குத்திப் படுக்கையில் வீழ்ந்தாள்.
 யாவரும் சேர்ந்து
 முன் ஏற்பாடாய்க் கூட்டைக் கொளுத்தும்
 திட்டங்கள் ஒன்றும் செயற்படவில்லை.
 தாத்தாவுக்காக, தங்கைக்காக,
 படுக்கையில் வீழ்ந்த அம்மாவுக்காக

எங்கள் கவலை எல்லை மீறியது.
 வீர தீர சூரராய் நாங்கள்
 கல்லெறிந்து குளவிக் கூட்டைக்
 குலைத்துப் போட கொள்கை வகுத்தோம்.
 அப்பா வீட்டில் இல்லாத நாளை
 தாக்குதலுக்காய் நாங்கள் தெரிந்தோம்
 தப்பி ஓட வாசலை எல்லாம்
 அகல அகலத் திறந்து வைத்தோம்.
 நெருக்கடி மிகுந்தால்
 தங்கையோடு தாத்தா அம்மா
 எழுந்தோடி எம்முடன் வருவார்.
 இது எம் நினைப்பு எல்லாம் இரகசியம்.
 பயங்கரமான அம்மாவின் கூச்சலும்
 பரிதாபமான தங்கையின் கதறலும்
 அடங்கிப் போன தாத்தாவின் முன்கலும்
 இன்றும் எந்தன் காதினுள் சுணைக்கும்.
 இன்றும் எந்தன் கண்கள் பனிக்கும்.
 பக்கத்து வீட்டார் எட்டிப் பார்க்கையில்
 தங்கையை அணைத்த தாத்தாவின் சடலம்
 படிக்கட்டு வரைதான் முன்னேறிக் கிடந்தது.

அதன்பின் எமக்குக் குடும்பமுமில்லை
 அதன்பின் எமக்குக் குதூகலமுமில்லை
 துக்கமென் முகத்தில் இருண்டு கிடக்கும்
 கதையைச் சொன்னேன் என் மகனே

- 1982

அமெரிக்க நண்பனுக்கு

காற்றுச் செம்மை செய்த மணிமண்டபத்தில்
ஒலி பரப்பியும் பயபக்தியுடன்
பதித்த இசையை மெல்லிதாய் இளக்கும்.
வண்ண முக்காட்டுள் மின்னொளி துவளும்.

வெளியே

வான் குளித்த இருளில் விண்மீன்களும்
இருள் குளித்த கடலுள் வெண்ணுரைகளும்,
பிரபஞ்சம் இழந்தது தொடுவானத்தை.

இத் தக்காளிப்பழக் கூழின் வாசனையை
வெள்ளிக் கரண்டியால் கொள்ளுதல் கூடுமோ?
இது என் நாட்டிலோர் விடுதியே எனினும்
எனக்கிது எட்டா விதியே அறிவேன்.
செல்வமும் செருக்கும் செட்டும் செழிக்கும்மின்
மாலை உண்டி அழைப்புக்கு நன்றி.

எனினும் நண்பனே போதும் போதுமுன்
வாழ்வில் மேம்படும் விஞ்ஞானத்தில்
விரிவுரை வகுப்புகள்.
வேறெதும் பேசுவோம்.

மகிழ்ச்சி இல்லாத வாழ்வுதான் எனது.
சரி சரி எனினும்
உனது மகிழ்வில் வாழ்வு இல்லையே.

தங்கையின் சீதனம் திரட்டும் மாய்ச்சலில்
அலுவலகத்துச் சிவப்பு நாடாவுள்
மாலைப்பொழுதையும் தளை செய்கிறவன்,
வயோதிகத் தாயின் பராமரிப்பினையும்

முதன்மைப்படுத்தியே துணை தேடுபவன்,
கற்கும் பிள்ளையை மனைவி சேவிக்க
தொலை நகரங்களில் கிழடு பற்றுபவன்
இத்தியாதிகள் என்னுள்ளும் உண்டு.

வாழ்வு என்பது சமூகப் பிராணியாய்
அமைந்து போவதன் இழப்பீடன்றோ?
உன் மனம் தளையெனக் கொள்வதையெல்லாம்
உதறி நீ மேம்படல் தளையெனக் கொண்டாய்.
என்னும் நகைத்திட இல்லையே எதுவும்.
நாளை நீ வயோதிக விடுதி ஒன்றில்
(உண்மைதான், குளிர்காற்று உறுதிசெய்த
அதி நவீன வயோதிக விடுதியில்)
சாவிற்காக வரிசை ஒழுங்கில்
நேர்த்தியாகக் காத்திருக்கையிலே
பேரனுடன் நான் தேவதைக் கதைகளும்
கிராமியப் பாடலும் களிப்பேனல்லவா?
(உண்மைதான் உண்மைதான்,
சிற்றில் திண்ணையில் பற்றாக்குறையுடன்)
நண்பனே வாழ்வின் திசைகள் இதுவெனும்
ஞானோபதேசம் தயவுடன் தவிர்ப்பாய்.

- 1982

சாக்கடை ஓரம் தாமரை அரும்பெனக்
 குந்தியிருந்து புற்களைப் பிடுங்கவும்,
 கொழும்பு மாநகரின் சிற்றுண்டிச் சாலையில்
 எச்சில் தட்டு மேசைகள் துடைக்கவும்,
 சீமாட்டிகளின் வசவும் புகையும்
 திணறடிக்கும் சமையல் அறைகளில்
 தேநீருக்கு வெந்நீர் காய்ச்சவும்
 இதற்கோ உனக்கு இரண்டு கைகள்?
 கிழட்டுப் பிரம்மச்சாரி விரக்தியாய்
 இளம் காதலரைப் பார்ப்பது போல,
 உன் பிராயத்துப்
 பள்ளி செல்லும் பிள்ளைகள் தம்மை நீ
 பார்த்திடல் விதியெனில்,
 நொறுக்கப்படுதலே தகுமிந்த நாட்டுக்கு.

திண்ணியனாக
 சிவனொளிபாத மலை முகடேறி
 வடக்கிலிருந்து தெற்குவரைக்கும்,
 வாழ்பவர் செவிப்பறை அதிர்ந்திட இடிபோல்
 முழங்குக உனது விழிப்பை.

அதோ
 தேயிலையாலே தாவணி போட்டு,
 முகில்களைப் பறித்து முடிமயிர் கட்டி,
 கண்முன் விரியுமுன் அற்றன் மேடு.
 இதுவே இதுவே வரலாறுனக்கு
 வாக்களித்த தாய்த் திருநாடு.
 அலட்சியப்படுத்தி உன்னை ஒடுக்குவோர்
 இருளில் மறைந்த மலைமுகடுகளில்
 தாழ்ப் பறக்குமோர் விமானியைப் போல,
 திடீரெனத் தமது அழிவையே காண்பர்.
 இதுவரை நீண்டது உன் வனவாசம்.
 எழில்முடி புனைக இது உன் தேசம்!

போராளிகள் முன்னே
 தரையில் பரப்பிவைத்த வரைபடம்போல்
 என் முன்னே பள்ளத்தாக்கில்
 ஏரியாய் வீதிகளாய்
 இறைந்துள்ள கட்டிடமாய்
 நீட்டி நிமிர்ந்து கிடக்கின்ற கண்டிநகர்
 மெல்லத் துலங்கும்.
 வெளிக்காத தூரத்து மலைமுகட்டில்
 தேயிலைக் காட்டுக்குள்
 நடமாடும் கண்ணி வெடிகளைப்போல்
 கூடைகள் தாங்கிக்
 கொழுந்தெடுப்பர் இளம்பெண்கள்.
 புல்லால் இலையரும்பால்
 பூக்களால் துணி நெய்யும்
 மாரி முடங்கியதால்
 இந்த வசந்தத்தில்கூட
 கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களைப்போல்
 கந்தற் பசும் சேலை கட்டியுள்ளாள் மலைமகளும்.
 முகிழ்க்கும் இளம் மேதைமையை
 முற்றாய் விழுங்கிவிட்ட நினைப்போடு
 மனம் நிறையும் கலாநிதிகள் சிலர் போன்ற
 மூடுபனித்திரை
 சிதறி
 தலைநிமிரும் மலைமுகடு.
 வாழ்த்தும் ஒரு குயில்.

- 1981

கார்காலத்து இரவு

மாரி மழையில் சமிக்ஞை செவிமடுத்து
மண்ணின் சிறை தகர்த்த
பச்சைப் பசம்புல் விரிப்பு.
இருள் தூங்கும்.

காதல் இழந்த கவிஞனது புன்னகைபோல்
கார்கால வானத்தில்
இருளோடு தூங்கும் நிலவு.
மெல்லென்று நடப்பவள்தான் இளவாடை.
பின்னாடி ஓடுமந்தக் குறும்புப் பயலோ குளிராகும்.
தொடுவானை முட்டாது
எல்லைக் கடலில் மிதப்பவைகள் விண்மீனோ?
இராமேஸ்வரத்துப் படகுகள் இறால் தேடும்.
இது சொர்க்கமல்ல என்பதுபோல்
நெடுந்தீவுக் காட்டுக் குதிரை கணைக்கும்.
ஆம் என்று உறுதிப்படுத்தும் ஆட்காட்டி.

சொக்கிப்போய் இருந்தேன்.
எந்தை பிறந்த பூமியிது சொர்க்கந்தான்.
இரவெல்லாம் இவள் மடியில் சாய்தல் சுகமாகும்.
அது எந்தன் பிறப்புரிமை.
கிராமியப் பாடல் புனைந்து
மதி இரவில் எந்தன் ஏழேழு தலைமுறையும்
பருகிக் கிடந்த அழகன்றோ!

இருஇரு என்று அந்தராத்மமா சொல்லும்.
அறிக தமிழன் நீ.
ஆதலினால் இளம் மனைவி
பயங்கரங்கள் நூறு நினைத்துப் பரிதவிப்பாள்.
போவென்று தள்ளும் பிடரியிலே ஏதோ ஒன்று.
என்னுடைய பூமி இது என்றாலும்
ஆணை சிரம் கொண்ட அலாவுதீனின்
பூத அடிமைபோல் எழுகின்றேன்
இருளில் சந்தடிகள் செய்யாது
காலம் நழுவும்.

- 1981

மாலைப் பொழுதும் கீழை வானமும்

வண்ண வண்ணச் சாந்துகளை
மதலை கொட்டி அளைந்து வைத்த
மேலைத் தொடுவானில்
இன்னும் ஒளி துலங்கும்.

பின்னேரம் சாகவில்லை
பிறை முளைத்த போதும்.
முன் இரவு இன்னும்
முழுதாய்ப் பிறக்கவில்லை.

தோல்வியுற்ற எனது காதலின் இளவரசி
அந்தப் பம்மாத்துக் கள்ளி
மெல்ல மெல்ல
என்மார்பில் முகம் புதைத்துக்
கைகளினைத்
தோள்களிலே பரப்புதல்போல்
மெதுவாகப் பனிவாடை
மேனிதனை ஸ்பரிசிக்கும்.

எல்லாம் இழந்து
போர்க்களத்தில் தனித்தவரை
மேலும் முன்னோக்கென்று
முடுக்கிவிடும் கீழ்வானம்.

இந்த
வையத்துச் செழுமையினை நுகர்ந்து
மதமதர்த்தேன்.
இந்த மேகம் இனிது.

வாடை ஒரு சஞ்சீவி.
இந்த உலகம்
என்றும் இளமையுடன்
நம்பிக்கை வாழ்ந்து
வளருகின்ற அசோகவனம்.
அங்கொன்று இங்கொன்றாய்ச்
சீதை சிறையிருப்பாள்.
அணியிழந்து இராமர்கள் தவிப்பார்.
என்றாலும்... என்றாலும்
ஆறுதலாய் திரிசடைகள்
ஒளடதமாய் சஞ்சீவி மலைகள்
காவிவர அனுமன்கள்
என்றும் இருப்பார்.

ஆயிரம் தோல்விகளினூடும்
இந்த உலகம் இனிதாகும்.

- 1981

சீமான் வீட்டுச் செல்வங்கள் நகைக்க
 உதையைத் தின்னும்
 வேலைக்காரச் சிறுமியைப் போல,
 பொன்னாய் விரிந்த அச்செந்நெல் பரப்பின்
 கீழைப் புறமாய்த்
 தமிழரின் வயல்கள் கருகிக் கிடந்தன.
 அந்தக் கொடிய மாலைப் பொழுதில்
 '*வெல்லா வெளி'யிலோர் குடிசையில் இருந்தேன்..
 ''முன்னை மாதிரி இல்லவே இல்லை
 இந்தக்கால இளம் யாழ்பாணிகள்
 நம்மிட பிள்ளைகள்''
 எரிந்து கிடந்த பக்கத்து வீட்டில்
 ஊர்க்காவல் இருந்த ஒருத்தரின் விவாதம்
 சுட்ட மரவள்ளிக் கிழங்குக் கரிபடிந்த
 விரல்களைத் துப்பாக்கிக் குழலில் துடைத்தேன்.
 நேற்று இந்நேரம் இந்தக் குடிலில்
 'பிள்ளையான் தம்பி' **எம்முடன் இருந்தான்.
 இன்று அந்த வாய்க்கால் கரையை
 விழுப்புண்களுடன் தழுவிக்கிடந்தான்.
 இன்றைய இரவு எப்படிக்கூழியுமோ?
 நாளைய இரவுகள் எப்படித் தொடருமோ?

- 1981

* கிழக்கு மாகாணத்தில் ஒரு எல்லைப்புற கிராமம்
 ** கல்லோயா நவக்கிரி ஆறு விவசாயத் திட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்கள
 விவசாயிகள், 1981 கோடை வறட்சியின்போது தமிழருக்குத் தண்ணீர்
 தரப்படுவதைத் தடுத்தனர். தமிழரது எதிர்ப்பை ஒடுக்கினக் கலவரம் கட்டவிழ்த்து
 விடப்பட்டது. 'பிள்ளையான் தம்பி' தன்னைப் பலி தந்து ஊரைப்பாதுகாத்தான்.

வசந்த காலம் 1971

காடுகள் பூத்தன.
குயில்கள் பாடின.
எந்த வசந்தமும் போலவே இனிதாய்
எழுபத் தொன்றிலும் வசந்தம் வந்தது.

இராமன் ஆளினும் இராவணன் ஆளினும்
ஊர் ஊராக என்றும் போலவே
எந்த ஓர் பெரிய சவால்களுமின்றி
அதேஅதே பெரிய குடும்ப ஆதிக்கம்
அந்த வசந்த நாளிலும் தொடர்ந்தது.
சேற்றில் உழல்வதை இயல்பாய்க் கொள்ளும்
எருமைகள் போலச் சொரணைகள் செத்த
'விதியே' என்னும் கிராமியப் பண்பை
அந்த வசந்த நாட்களில் புதிதாய்
எந்த ஓர் விசயமும் உலுப்பிடவில்லை.
எந்த வசந்த நாட்களும் போலவே
அந்த வசந்த நாட்களும் நடந்தன.

எனினும் எனினும் இலங்கைத் தீவில்
சிங்களக் கிராமப் புறங்களில் மட்டும்
இளைஞர்கள் சிலபேர் ஒருவரை ஒருவர்
இரகசியமாகத் தட்டி எழுப்பினர்.
நீண்ட நீண்ட இரவுகள் விழித்து
இருளில் தூங்கும் மக்களுக்காக
மலைகளை அகற்றும்
பரம ரகசியம் பேசிக் கொண்டனர்.
திடீரென அந்த வசந்த நாட்களில்
தெருக்கள் தோறும் துப்பாக்கிச் சன்னதம்
குடியானவரைத் திடுக்கிட வைத்தது.
வீதி மருங்கெலாம் இரத்தப் பூக்கள்,

இருண்ட அந்தக் கிராமங்கள் தோறும்
எத்தனை எத்தனை இள ஞாயிறுகள்
கரிசல் மண்ணுள் புதைக்கப்பட்டன.

குயில்கள் பாட
திருமண ஊர்வலம் போல வந்த
எழுபத் தொன்றின் வசந்த காலம்
ஆந்தைகள் அலற
மரண ஊர்வலமாகக் கழிந்தது.

எங்கள் கிராமங்கள் மண்வளம் மிகுந்தவை
எதைப் புதைத்தாலும் தோப்பாய் நிறையும்.

ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்கிடையில்
தூண்டிவிடப்பட்ட மோதல்கள் தந்த துயருடன் எழுதியது.

- 1980

லெனின்கிராட் நகரமும் யாழ்ப்பாணத்துச் செம்மண் தெருவும்

காலைத் தொழுகை அழைப்பைப் பாடும்
பள்ளிவாசல் கோபுரம் போல
உலக உழைப்பவர் எழுச்சியைப் பாடும்
வரலாறான லெனின்கிராட் நகரே!
கோடி தழும்பும் கோடா கோடி
வீரப் பதக்கமும் போர்த்த உன் மகிமையில்
மாகவி ஒருவன் காதலாகினான்.

ஹிட்லரின் கோலியாத் படைகளின் குவிப்பை
சிறு தாவீதாய் நீயெதிர் கொள்கையில்
சிரித்தன உலகின் சில தலைநகர்கள்.

சிரித்தவை எல்லாம் எதிரும் புதிருமாய்
விமானம் இத்தனை டாங்கி இத்தனை
துப்பாக்கி ஏந்தும் உருப்படி இத்தனை
என்றே போரின் வெற்றி தோல்வியை
கணிதச் சமன்பாடாக்கினர் போலும்.

விடுதலைக்காக விண்ணையும் பிளக்கும்
மானிடன் வலிமை மறந்தனர் போலும்.

பெட்ரோல் நிரப்பிய போத்தலை வீசியே
டாங்கிகள் வேட்டை ஆடிய உனது
விடுதலை வீரன் சமன் ஒரு ஹிட்லரின்
ஒடுக்கும் ராணுவ உருப்படி என்றே
கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தனர் போலும்!
லெனின் நகரே இரண்டரை வருட முற்றுகைத் தீயில்
புடமிடப்பட்ட புரட்சியின் தொட்டிலே
இருள் கவிந்த யாழ்ப்பாணத்துச்
செம்மண் தெருக்களில்
விரக்தி விளிம்பில் தடுமாறுகையில்,
உந்தன் நினைப்பு
'மானிடர்கள்' நாமென்ற
மாட்சிதனைப் புலப்படுத்தும்.

-1980

சிறுபிராயத்துச் சிங்கள நண்பனுக்கு

ஒரு பகலாயின கால் நூற்றாண்டுகள்;
நேற்றுப் போல இருக்கிற தெல்லாம்.
'மத்துகாமத்து' மலைச்சாரல்களில்
வசந்த காலப் பட்டாம் பூச்சிநாம்;
அருவி நீரில் பொன்மீன் குஞ்சுகள்,
ரப்பர் காட்டில் தாவும் மந்திகள்,
நேற்றுப் போல இருக்கிறதெல்லாம்.

எனது பால்ய சிங்களத் தோழா!
மீண்டும் உன்னை எதிர் கொள்கையிலே
படபடவென்று
கிளர்ச்சி அடைந்த மாடப் புறாக்களாய்
ஆயிரம் நினைவுகள் இறகை விரித்தன;
'பியர்' மதுக் கிண்ணமாய் நுரைத்தது நெஞ்சம்.

தோழமை என்ற பேரின்பத்தில்
திளைத்திருக்கையில்
இதயத்தில் முள்ளாய் ஏதோ நெருடும்.

அந்த நாட்களில்
ஒவ்வோர் இனிய மாலைப் பொழுதிலும்
பட்டங்கள் பெற்று தலையும் நரைத்த எனது மாமா
பூப்பந்தாடும் நண்பரை விலகிக்
குதூ கலத்தைச் சாகக் கொடுத்து,
அவமானத்தால் கூனிக் குறுகி,
யார் யாரையோ இரந்து பிடித்து
சிங்களம் படித்தது நினைவிருக்கிறதா?

கூழுக்காகச் சிறுமைப் படுதலை
மிண்டி விழுங்கிய மாமாவிடத்து
எத்தனை பேர்கள் கிண்டல்கள் செய்வார்?
இதுவே எங்கள் வரலாறானது.

கைகளைப் பற்றி, கண்கள் பனிக்க
பிரியா விடையில் வஞ்சனை யின்று
இன ஒடுக்குதலைக் கண்டனம் செய்தனை
நன்றி நண்பா!
எனினும் இதுவுமேயார், கால் நூற்றாண்டுகள்
கேட்டுப் புளித்த வார்த்தைகள் எமக்கு.
அனுதாபிகளின் பட்டியல் நீண்டது:
அதிகரித்தது சுமைகளும் நண்பா
எங்களின் தளைகளை எரித்திட இறுதியாய்
வேள்வித் தீயுள் புகுந்திடத் துணிந்தோம்!

இதோ இதோ எமது தோழனின் திருவுடல்.
இவனையே எமது சுதந்திரக் கோட்டையின்
முலைக் கல்லாய்ப் புதைப்போம் எழுக.

மத்தாப்பாக வானில் ஒளிர்ந்து
பம்மாத்துக் காட்டும் பதர்களை விலக்கி
இவனையே எமது துறைமுக வாசலில்
கலங்கரை விளக்கமாய்க் கொளுத்துவோம் வருக.

போர்க்களந்தன்னில் வாளை எறிந்து
சரசங்களாடி சதுரங்கம் மகிழ்ந்து
தோழர்கள் மீது சேற்றை இறைத்துக்
கோமாளிக் கூத்தவன் ஆடியதில்லை.
சேற்றிலும் மணலிலும் துயரிலும் இருளிலும்
காட்டிலும் எமது துணைவந்தவனின்
காலடிச் சுவட்டைப் பேணுவோம் வாரீர்.

திரேத யுகத்தின் கீதை முழங்கிய
கண்ணன் சங்கு மண்ணில் விழுந்தது.
காண்டபத்தை விஜயரே எடுப்பீர்.
சங்கற்பங்கள் வீரரே எடுப்பீர்.

கள்ளுக் குடிக்க
மொட்டைப் பனைக்குத்
தண்ணீர் இறைப்பவர் கேலிகள் சிரிக்க
*வடலி வளர்த்தவன் எமது தோழன்.
சருகுகள் குவிந்த எமது பூமியில்
புதிய காற்று புயலாய் வீசும்;
புயல் கடந்த பாதைகள் தோறும்,
உனது காலடிச் சுவடுகள் துலங்கும்.

- 1980

*குட்டிப்பனை

கே.சி.நித்தியானந்தாவின் மரண ஊர்வலத்தில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை. இவர் இலங்கைத் தொழிற் சங்கங்களின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒருவர். பின்னர், தமிழ் அகதிகளின் - குறிப்பாக மலையகத் தமிழர்களின் - புனர் வாழ்வுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர். 'கிழட்டுப்புலி' என சந்தேகிக்கப்பட்டவர்.

சோமபாலாவுக்கு அஞ்சலி

எழுபத்தேழில்

மரண பயத்தால் உயிரைக் காக்க
சாவின் வாசலில் பதுங்கியிருந்தோம்.
வென்புறாக் குஞ்சாய் எங்கள் பிள்ளைகள்
வெப்பக் காற்றில் வாடிய முல்லைகள்.
வானொலி எங்களைப் போருக்கழைத்தது.
யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் கூட
எங்கள் ரத்தம் சுவைக்கப்பட்டதாம்.

நெடுநாள் கழிந்து என்பதாம் ஆண்டில்
நீதிகேட்டு நீங்களும் எழுந்தீர்.
வானொலி மீண்டும் பாழ்வாய் திறந்தது.
வயிற்றில் அடிக்க வேண்டாமென்ற
சோமபாலாவின் மனைவி மக்களின்
வயிற்றிலும் நிரந்தர அடி விழுந்தது.
வட்டிக் கடையில் பொற்சங்கிலியை
இழந்த பெண்களுக்குச் சைக்கிள் சங்கிலி.
இதுதான் இந்தக் கலியுக தர்மம்.
இதுதான் சாத்தான் ஒதும் வேதம்.
எங்களை மிதித்த அதே சப்பாத்துகள்.
எங்களை விளாசிய அதே சங்கிலிகள்
முகவாய் இரத்தம் துடைக்கும்போது
அடையாளத்தைக் கண்டு கொள்வீர்.

போர்ச் சன்னதங்கள் மெளனமான
 *சோமபாலாவின் சமாதியில்
 கண்ணீர்மாலை சூடினோம் நாங்கள்.
 எங்கள் இளைஞரின் ஆறாத சாம்பரை
 உங்கள் கண்ணீர் ஆற்றிடுமானால்
 கிருதயுகத்து அசுரன் தோன்றுவான்;
 மலைகளைப் பிடுங்கி மடுவில் வீசுவான்.
 உதைக்கும் அந்தச் சப்பாத்துகளையும்
 அடிக்கும் அந்தச் சங்கிலிகளையும்
 நரக லோக மூலையில் புதைப்பான்.
 விருந்துகள் உண்டு சதுரங்கமாடும்
 இந்த நாட்களின் துட்டகைமுனுவை**
 இந்த நாட்களின் எல்லாளனோடு
 பாதாளத்துள் தூக்கி வீசுவான்.

பீனிக்ஸ் பறவைபோல்
 எங்கள் இளைஞரின் சாம்பர் உயிர்க்கும்.
 சோமபாலாவின் சமாதி திறக்கும்.

- 1980

* சோமபாலா, 1980 ஜூலைப் பொதுவேலை நிறுத்தத்தின் போது காதையர்களால் கொல்லப்பட்ட சிங்களத் தொழிலாளி.

** துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள மன்னன், எல்லாளன் என்ற தமிழ் மன்னனை கிமு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுப் போரில் கொன்றான். இவன் சிங்கள தேசிய வாதிகளின் ஆதர்ச புருசன்.

பிராங்போட் நகரத்து இரவு

சூல்கொண்ட பன்றியின் கருவறை போன்ற
'பிராங்போட்' நகரச் சந்தில் ஓர் அறை.
போர்வையில் சுருண்ட
யாழ்ப்பாணத்து நடைப்பிணம் சிலது
எகிப்திய மம்மியாய் அடுக்கிக் கிடக்கும்.

தோட்டி வேலைக் குறிக்கோளோடு
நாயாய் அலையும் பகல் பொழுதுகளும்
அடித்த பாம்பாய்ப் படுக்கையில் புரளும்
இரவுமாக நாட்கள் நகரும்.

வெப்பமானியில் பூச்சியத்தின் கீழ்
பாதரசத்தின் வெண் நிரல் குறுகும்
இந்த இரவில் யாரோ விம்மும்.
கனவுகளோடும் கற்பனையோடும்
எதிர்பார்த்திருக்கும் தங்கைமார்கள்,
ஊர்ப்பெரும் குடும்ப இரும்புப் பெட்டியில்
மாட்டிய ஆடாய்க் காணி நிலங்கள்,
சொந்த நாட்டில் அநாதையாகவும்
சர்வதேசத்தில் அகதிகளாகவும்
புயல் கடந்த மட்டகளப்பாய்ச்
சிதைந்து போகும்
ஒடுக்கப்பட்ட
இளமை வாழ்வு,
இவற்றில் ஏதோ
அதனது நெஞ்சப் புண்ணில்
முள்ளாய் நெருடும் போலும்.

கல் மாட்டினிலே
தனிக்குடித்தனம் நடத்த வாங்கிய
'சோஸ்பான்' சிலது இடறும்.
கைகளுக்குள்ளே
முகூர்த்த நாளை முந்திக்கொண்ட
விவாகம் குழம்பிய சேதி கசங்கும்.
கொசுவுக்கு அஞ்சி வீட்டைத் துறந்தவன்
பனித்துகள் சொரியும் அந்த இரவுடன்
மௌனமாக விம்மி அழுகிறான்.

- 1979 டிசம்பர்

கண் அளக்க முடியாத
 கிராமத்து வயற்பரப்பில்
 பொன் அளந்து
 நெல்மணிகள் சரிகின்ற ஓரத்தில்,
 தெம்மாங்குத் தேன்சிந்தும்
 'தலைக்கறுப்பு' சில பெயரும்.
 ஆகாசக் கொள்ளைக்கு
 அலை அலையாய் நுழைகின்ற
 பறவைத் தொகுதிகளை விலக்குகையில்
 கைவளைகள் பாடும்.
 நடை வரப்பின் ஓரத்தில்
 மலர்கின்ற வயலாம்பல்
 எழுகின்ற பகலவனின் கொடுமைகட்கு
 முகங்கொடுத்துச் சிரிக்கும்.
 பொத்துகின்ற வெயில் கரத்தின் விரலிடையால்
 தப்புகின்ற காலைப் பனியின்
 புகார்த் திரையுள்
 சேலைகள் தூக்கி
 செவ்வாழைக் கால் துலங்கும்.
 வயிற்றில் பசியும்
 மனதிலே தோல்வியுமாய்த் துவண்டாலும்
 வாழ்வென்னும் நம்பிக்கைக் கொடிக்காலில்
 நிமிர்கின்ற பூங்கொடிகள்
 கையில் அரிவாளும்
 கால்நடையில் அணிவகுப்பும்
 மெய்யில் வியர்வையும்
 விழிச்சுடரில் நிதானமுமாய்
 எங்கள் கிராமம்
 எழுந்து வருகிறது!

- 1979

பரிசோதனைக் குழாய்ப் பறவை

சோதனைக் குழாயுள் தேங்கி
மெல்லப் பரவுகிற
வண்ணப் 'புறோமின்' ஆவியாய்
வழுவுகின்ற பட்டினுள்ளே
செவ்விளநீர் மேனி பொதிந்து
நடை பயிலும் தேவதையே!
காலைப் பனி தோய்ந்து
புத்துணர்வு பொலிகின்ற
பொன் நொச்சிப்பூவே!
இன்னும் சில நொடிகள்....
இன்னும் சில அடிகள்....
விஞ்ஞான ஆய்வகம்,
உன்னை விழுங்கி விடும்.

நில் அங்கே.
கவிஞன் நான் ஆதலினால்,
உன்னுடைய
கவின் இளமை நலன் இனிமை
தம்மில் சிறிது, லயித்தல் அறமாகும்.

இதயத்துள் 'ஈதராய்'
தெறிக்குமுன் கண்வீச்சை
நல்ல தமிழில் சிருஷ்டிப்பேன்.
நடந்த தென்ன இப்போ
'துருசுக்' கரைசலில்
சிதையும் இரும்பில் செப்பாக,
நாணம்
உன் கஸ்தூரி மஞ்சள் கன்னத்தில் படருவதேன்?
நீ வடிவுடைய நாயகியாள்.
நல்ல கிராமத்து பெண் பாவை.
விரிவுரை மண்டபங்கள்
விஞ்ஞான ஆய்வகங்கள்
இவைகள் மட்டுமல்ல
பல்கலைக்கழகம்.
அப்பாலும் ஓர் உலகம் பரந்துள்ளது.

-1979

கள்ளிப் பலகையும் கண்ணீர்த் துளிகளும்

'முரட்டு மேதை' என்பர் மேலோர்
'இங்கிதம் அறியான் அறியான்' என்பர்
கபடம் நிறைந்த இளம் சீமாட்டிகள்.

ஓயாது துரத்தும் சவக்குழி விழுங்குமுன்
ஒரே ஒரு முறையே வாழுவில் வாழ்வில்
கையாலாகாத கோழையைப் போல
கொடுமையும் சூதும் நிறைந்த உலகைச்
சகித்தும்

ரசிக்கும் பாவனை செய்தும்
சான்றோன் என்று மாலைகள் சூட
நானும் எனது நண்பரும் விரும்போம்.

வீணையோடும் 'ஸ்டெதஸ்கோப்' அரிவாள்
சம்மட்டி போன்றவை பழகிப்போன
கைகளை உயர்த்தி நெஞ்சுகள் நிமிர்த்தி
எனது தோழர் புடைகுழ்வார்கள்.

பொன்னாய் அழகு பொலியினும் விலங்கை
அப்பியமலமாய் அருவருத் துதறுவோம்.
வெடிமருந்து தோய்ந்த எம் நாவு
ஓய்ந்திருக்காது.

தடைகள் சீனப் பெருமதிலாயினும்
தகர்க்கும் பணியைப் பேனைக்குச்சியால்
அங்குரார்ப்பணம் செய்வேன்.
தடைகளை தகர்த்தும் விலகியும் தொடர்ந்து
அதிமானிடராய் முன் சென்றிடுவோம்.
விழுமிடத் தெமக்கோர் நடுகல் நிமிர்த்தி
எமது பிள்ளைகள் பெண்டுகள் தொடர்வார்.

கடலின் மணலை எண்ணித் தீர்ப்பினும்
மானிடர் எமது வம்சக் கொடியை
சவக்குழி விழுங்கித் தீர்த்திடல் முடியுமோ?
விலங்கும் சிறையும் வளைத்திடல் கூடுமோ?

விடுதலை பெற்ற தோழியரோடு
கட்டாந்தரையின் வாழ்வே உவப்பு.
பெரிய இடத்துச் சீமைநாய்களாய்
கார்ப்பவனி வரும் இல்லறக் கனவில்
எமது தோழர் தோழியர் தேயார்.

'கொடிய உலகம் சான்றோன் என்னவும்
இளம் சீமாட்டிகள் இனியவன் என்னவும்,
குனிந்து நடக்கும் கூழங்கையர்கள்'
பெறுமதி கூடிய பாதணி இலங்கும்
கால்களை தேடியே முத்தம் கொடுப்பார்.
பொன்முலாமிட்ட சவப்பெட்டிப் பரிசால்
உலகம் அவர்களை கௌரவம் செய்க.

வெளிப்பூச்சற்ற கள்ளிப் பலகையும்
வெம்மை நிறைந்த கண்ணீர்த் துளிகளும்,
எங்களுக்காக இருக்கவே செய்யும்.

-1979

பிரியை மெய்டி ரொஸ்வற்றிக்கு

இரு மருங்கிலும்
ஏவு கணைகளாய்க் கொங்கிறீட் எழுந்து
முகில்களுக்கு முதுகு சொறியும்
நியூயோர்க் நகர வீதிகளிலே
நீ
முகக் கணிப்பின்றி
சிறுத்துப் போய்
தனித்துப் போனதோர் மாலைப் பொழுதில்
அர்த்தமற்ற அவசரத்தோடு
அறுந்த பட்டமாய்
திசை ஏதுமின்றி இடம் பெயர்கையிலே
பிரியை உன் மனசு
என்னை நினைக்கலாம்.

நியூயோர்க் நகர 'சுப்பர் மாக்கட்டில்'
வாழ்வின் அர்த்தங்கள் கொள்வதற்குண்டென
நீ நம்பியதும் -
கீழைத் தேச வயல்புறங்களிலே
சேற்றில்
பூத்தவை சிரிக்குமென்று
பிடிவாதமாய் நான் விவாதம்புரிந்ததும்
இப்போ நினைக்கையில்
எத்தனை சிரிப்பு.

உடன்பாடின்றி ஆளையாள் விட்டு
வழுவினோம் எனினும் உன்னை நான் நினைப்பேன்.
அறுவை வைத்திய அரங்கினுள்ளே
மனோவசியத்தால் மயக்கிய ஒருத்தி மேல்
கத்தியை ஊன்றும் வைத்தியனாக
அச்சம் நாணம் மடம் பயிர்ப்பென்ற

மரபுகள் நிறைந்து தான் இல்லாத
கீழைத் தேய மனைவியை அணையும்
நாளையில்
நானும் உன்னை நினைப்பேன் அன்பே.

அந்தச் சித்திரா பெளர்ணமி இரவில்
ஆலமரத்தின் தோகைக்குள் நாம்
படுத்திருந்த கரும் நிழல்விரிப்பில்
விரல்களை ஓட்டி நிலவுத்தேவதை
வெள்ளிச் சருகைக் கோல மிழைக்க,
இந்து சமுத்திரம் சாமரை வீச,
கூதல் பனிக்கு ஒருவரை ஒருவர்
போர்வையாய் மூட இழுத்துக் கொண்டது
நினைவு மாலையில் இரத்தினப் பதிவு.
வடபூம்பாதியின் அமெரிக்க மங்கை நீ;
தென்பாதி வாழும் ஈழவன் நான்.
இதுவே நிஜத்தை எதிர்கொள்ளல் என்பது.
இருவரும் தப்பி ஓடுவதற்கு
'யூட்டோப்பியா' எனும் கோட்பாட்டு உலகம்
இங்கும் இல்லை. அங்கும் இல்லை.

பிழைபடக் கோர்க்கப்பட்ட நம் உலகைக்
குலைத்து மீளக் கோர்ப்பதே நம் முன்
எஞ்சியுள்ளதோர் சவாலாகும்.
நிலவுப் பயணம்போல்
எதிர்கொள இது
ஒரு பெரும் சவாலே.

- 1979

கடற்புறம்

காலமகள் மணலெடுத்துக்
கோலமிட்ட கடற்புறத்தில்
ஏழை மகள் ஒருத்தி.
முன்னே கடல் விரியும்
முது கடலின் பின்னாடி
விண்ணோ தொடரும்
விண்ணுக்கும் அப்பாலே
விழி தொடர நிற்கின்றாள்.

தாழை மர வேலி,
தள்ளி ஒரு சிறு குடிசை;
சிறு குடிசைக்குள்ளே
தூங்கும் சிறு குழந்தை
ஆழக்கடலில்
ஆடுகின்ற தோணியிலே
தாழம்பூ வாசம்
தரைக் காற்றுச் சுமந்து வரும்.
காற்றுப் பெருங்காற்று
காற்றோடு கும்மிருட்டு.
கும்மிருட்டே குலைநடுங்க
கோஷமிட்ட கடற்பெருக்கு.
கல்லு வைத்த கோவிலெல்லாம்
கைகூப்பி வரம் இரந்த
அந்த இரவு
அதற்குள் மறக்காது.

திரைகடலை வென்று வந்தும்
திரவியங்கள் கொண்டு வந்தும்

இந்தச் சிறுகுடிசை,
இரண்டு பிடி சோறு,
தோணி உடையான்
தரும் பிச்சை என்கின்ற
கோணல் நினைப்பு,
பெருமூச்சு.

தானாய் விடிவெள்ளி
தோன்றுகின்ற சங்கதிகள்
வானத்தில் மட்டும் தான்.
வாழ்வில் இருள் தொடரும்.

- 1979

வைகறைப் பூக்கள்

நெடுநாளின் பின் சன்னலைத் திறந்தேன்.
இனிய வசந்த இளைய ஞாயிறின்
புத்தொளி தன்னை எதிர்கொள்வதற்காய்
துன்பச்சிலந்தி வலைகள் சிதைய
தூசிகள் கனக்கும் சன்னலைத் திறந்தேன்.
எங்கும் எங்கும் மலர்கள் சிரித்தன.
எங்கும் எங்கும் பரவி நிறைந்த
வசந்த நாளின் வைகறைச் செக்கல்
இருளின் தீட்டைப் புனிதம் செய்தது.
மனிதனை விடவுமோர் மகத்துவம் உண்டோ.
வாழ்வை மிஞ்சுமோர் இழப்பும் உண்டோ.
நினைவின் விரல்கள் ஓயாதுருட்டும்
விரக்தி மணிகளின் செபமாலையினை
பாதாளத்துள் வீசி எறிந்தேன்.
நொறுங்கிப்போன ஊர்களின் நடுவில்
நொடித்துப் போக மறுத்து நிமிர்ந்த,
மட்டக்களப்பு* மானிடன் போல
என்னையும் உணர்ந்து குதூகலமடைந்தேன்.
புத்துணர்வோடு தென்றலை நுகர்ந்தேன்.
எங்கே அந்த வானம்பாடி
அடைத்துக் கிடந்தஎன் அறையின் வெளியே
பள்ளியெழுச்சி பாடிய பறவையே
இதோ இதோ, எனது கதவுகள் திறந்தன -
ஈடன் பூங்கா நடுவில் அமர்ந்து
விலக்கப்பட்ட கனிகளைச் சுவைப்போம்.
எமது வைகறை ஒளியைத் தடுத்தால்
கைலயங்கிரியின் மருப்பையும் தகர்ப்போம்.

- 1979

*மட்டக்களப்பை புயல் அழித்த வருடம் 1979.

ஒரு கிராமத்தின் கதை

மிருசுவில் கிராம வயல் வரப்புகளில்
செம்மண் தோய்ந்து மண்புழுக்களைப் போல்
இழிசனர் சிலபேர் தரிசனம் தந்தனர்.
கிழடுகள் இளசுகள் சின்னஞ் சிறுசுகள்
நூறு நூறு வருடத்தியல்புபோல்
களை பிடுங்குவதற்காய்க் காலையில் நடந்தனர்.

நிலாமண் மீது மானிடன் மிதித்து
தசாப்தம் ஒன்று கழிந்ததன் பின்னும்
யாழ்ப்பாணத்துப்
பள்ளிக்கூட வாசலை மிதிக்காப்
பச்சைக் கன்றுகள் முன்னே துள்ளும்.
மாரி வெள்ளம் தேங்கிய பள்ளம்
சவாலைப் போல முன்னே கிடக்க
சிறிசு ஒன்று கல்லை விட்டெறியும்.

“சாதி வெள்ளாளர் குளிக்கும் குளமடா”
“குளித்ததற்காக உங்கள் மாமனைத்
தென்னை மரத்துடன் வெட்டி வீழ்த்தி
சென்ற வருடம் கொன்றனர் பாவிசுகள்.”
நீர்விளையாட துருதுருத்தவனின்
முதுகில் ஒங்கி ஒங்கி அறைந்து
கிழடு ஒன்று ஒப்பாரியாகும்.
இளசுகள் எல்லாம் வெம்மி வெடிக்கும்.

“நாங்கள் வளருவோம் நாங்கள் நிமிருவோம்
அந்த மரத்தின் இலைகளைத் தொடுவோம்.
நாங்கள் இந்தக் குளத்தில் குளிப்போம்...”
சிறுவன் மீண்டுமோர் கல்லை விட்டெறிவான்.
மாரி வெள்ளத்தேக்கம் கண்டு
கிழடுகள் அஞ்சும். இளசுகள் விம்மும்.
மாவிட்ட புரத்துக் கோவில் வாசல்
தடைகளைத் தகர்த்தவர் சந்ததி நாங்கள்
என்பது போலச் சிறுசுகள் மட்டும்
முன்னே விரியும் வயல்வெளியினிலே,
கற்களைத் தேடிக்கண்களை எறியும்.

- 1977

வேலிகள் போட்ட எங்கள் கிராமம்

கோடை நாட்களில் புடமிடப்பட்ட
புவிமுற்றத்தின் நாலாபுறத்தும்
புதிய ஒளியும் புதிய ஓசையும்

காந்தர்வ லோக எல்லையின் கீழே
வான்முடி முதலாய் மண்அடி வரைக்கும்
பறவைகள் இன்னிசை பயிலும்;
நறுமணம் தோய்ந்த முந்தானைகளைப்
பாதைகள்தோறும் நழுவவிட்டு
வண்டோடி மலர்கள் சிரிக்கும்;
வானே ஆயினும் மண்ணே ஆயினும்
கடலே ஆயினும் சித்திரை நாட்களில்
ஆத்மாவுக்குப் புத்துணர் வாகும்.

எங்கள் ஊரில் புழுக்கம் தீர
பழைய கணக்கு ஏட்டின் தூசி
முகங்களில் படிந்த பெரிய மனிதர்கள்
ஆலமரத்தின் கீழே கூடுவர்.

தாங்கள் போட்ட கிடுகு வேலியின்
உயரம் பற்றியும்
அந்த வேலியின் பின்னே நரைகளைச் சூடும்
தங்கள் பெண்களின் கற்பைப் பற்றியும்,
அவர்களுக்காக,
மலை முகடுகளில் தங்க மலர்களைத்
தாங்கள் தேடும் சாதனை பற்றியும்
எத்தனை பெருமை பேசிக்கொள்ளுவர்!

சமையலறையின் வேலியைப் பிரித்தால்
சமவெளி எங்கும் குறிஞ்சி மலர்கள்

-1977

தாய்மை தளரித்த
 இளம்பெண்ணின் பூவுடல்போல்
 பொலியும் திருக்கொன்றை
 நிழலை வளர்த்தி வைத்த வளைவு.
 நெடுநேரம்,
 வாயாடிப் பெண்கள்
 வாலிபர் கண் மந்தைகட்கு
 ஆவுறிஞ்சிக் கற்களாய்
 அமைவதிலே,
 மனோரம்மியச் சூழல் நிலவும்.

எங்களது பல்கலைக்
 கழகத்தின் உயிர்த்துடிப்பாய்ப்
 பல்மொழி இனிமைகளும்
 கலகலக்கும்.
 விரக்தி இல்லை,
 புறங்கூறல் இல்லை,
 எதிர்காலம் அஞ்சுகிற
 கோழைமையும் அங்கில்லை.
 பூவையரின் கண்களிலே
 புத்துணர்வே சுடராகும்.

நெருக்கடிகள் கோடி
 வாழ்வின் சுமை கோடி
 சிலவயிற்றில் பசி கனலும்
 சேதிகளும் நானறிவேன்.

ஆனாலும் அவர்கள்
 முகை வெடித்து -
 காலை இளம்பனியில்
 பூப்பு நீராடிச்
 சிரிக்கும் புது மலர்கள்.
 புன்மை தகர்க்கும்,
 புதுயுகத்தின் தேவதைகள்.

புல்வெளிப் பூக்கள்

காட்டுத் தீ அஞ்சாது
மழைத்துளி வீழ்ந்ததும் பசுமையாய்ப் படரும்.
புல்வெளி போன்ற வியட்நாம் கிராமம்
குதூகலம் மிக்க சிறுவரின் பிஞ்சுக்
கால்களின் கீழே
ஒவ்வொரு
மண்ணின் பருக்கையும்
உயிர் பெறும்.

கைவிடப்பட்ட அமெரிக்க டாங்கியின்
தோளிலும் தலையிலும்
மண்ணின் புதல்வர்கள்.
“எங்கள் டாங்கி
இரும்பு யானை
வானத்தைத் துழாவுகின்ற தும்பிக்கை
துவளாது எப்போதும்”
பாட்டுக் கட்டிவிட்டார்கள் பாலகர்கள்.

வயல்சேறு கமகமக்கும்
எருமைக்கடா ஒன்றில்
இளவரசன் ஒருவன் எதிர்ப்படுவான்.
“விலகு, ஓரம் போ,
எங்கள் இரும்பு யானையில்
மலர் வளையமுடன் அவசரமாக
ஹோ மாமாவின் சமாதி சொல்கிறோம்
குறுக்கே வராதே...”
தன்னம்பிக்கை ஒலிப்பூ சிதறும்.

சின்னஞ் சிறுசுகள் சிரிப்பே இந்தப்
 பிரபஞ்சத்தின் ஜீவ வித்துகள்.
 போர்க்குணத்தில்
 எருமைக்கடாவோ மண்ணை வகிறும்
 கும்மாளத்தில்
 சிறுவனின் குரலோ தீர்க்கமாய் ஓங்கும்.
 "நில், திரும்பிச் செல்!
 ஹோ மாமா மனம் உவக்கும்
 குறிஞ்சி மலர் வளையமெது?
 ஆக்கப் பணியன்றோ?
 திரும்பிச் செல்! திரும்பிச் செல்!"
 மீண்டும் சிரிப்பின் மலையருவி கொப்பளிக்கும்!

மீண்டும் சிரிப்பு
 நேபாம் குண்டுகளே
 நாணிடும் சிரிப்பு.
 போராட்டத்தை அர்த்தப்படுத்தும்
 புழுதி தோய்ந்த புதல்வரின் சிரிப்பு.

ஆயிரம் காட்டுத்தீயும்
 அணைந்தே போகும்.
 முகங்கொடுக்கும் புல்வெளிகளோ
 பூத்துக் குலுங்கும்.

- 1975

கவிதாஞ்சலி

செங்குருதி பொருக்கு வெடித்துச்
சிலுவைக் காடாய்க் கிடக்கும்
சிலி மணித்திருநாட்டில்
உன்னுடைய கல்லறையை
எங்கே நான் தேடுவேன்.
இலங்கை எங்கும் போராடும்
உழைப்பவர்கள் சார்பாக
மலர் வளையங்களைக்
கண்ணீர் மணி மாலைகளை
எங்கே நான் சூட்டுவேன்.
எங்கும் சிலுவைகள் காடாய் விரிகிறதே.

எங்கோ வெகுதொலைவில்
எழுச்சி தரும் பாடலொன்றின்
ரீங்காரம் கேட்கிறது.
பாவமெதும் செய்யாத
பாட்டாளித் தோழர்களின் கொலைக்களத்தில்
குற்றமற்ற ஆத்மாக்கள்
விம்மி அழுகின்ற வேதனையின்
'சிறு நெருஞ்சிக் காட்டினிலே'
பாவாணன் நெருடாவை
வாயை அடைத்து, வாழவிட்டு
அணுவணுவாய் வதைக்காமல்
அடியோடு கொன்றவரே,
எரிமலையின் வாய்மீது
கொற்றம் அமைத்துக்
கொலுவிருக்கும் பாதகரே,
பொன்னார் சிலியின்
புதுயுகத்தின் வித்தான
எங்கள் கவிஞனை எங்கே நடவு செய்தீர்?

உயர்ந்த மலைச் சரிவுகளில்
ஊர்புறத்துக் காடுகளில்
தேசபக்தர் ஓயாது
துப்பாக்கி வேட்டுகளால்
செலுத்துகிறார் அஞ்சலியை.

ஸ்பெயினின் பாசிச இராக்கதரை
வர்ணத்தால் பழி கொண்டான்
மாகலைஞன் பிக்காசோ,
நானும் நெஞ்சக் கொதிப்போடு நிற்கின்றேன்.

புதுயுகத்தின் வித்தான
எங்கள் கவிஞனை எங்கே நடவு செய்தீர்?

- 1974

புதிய பாலஸ்தீனம்

காய்ந்த பாலை மணல் வெளியில்
கனிகின்றன
நேர வெடி குண்டுகள்.
காலம் மெல்ல மெல்லக் கழியும்.

யோர்தான் நதிப்படுகையில்
காற்றும் சுடுமணலும் புரளும்.
நாணற் புதற்களிடே
மீன்கொத்திப் பறவைகள்
நம்பிக்கையுடன் பாடும்.
கந்தல் கூடாரங்களை
புயல் அலைக்கும் போதெல்லாம்
சம்மட்டிகள்
உறுதியுடன் தொடர்ந்தொலிக்கும்.
முளைக்கட்டைகள்
மேலும் மேலும் மண்ணுக்குள் ஊடுருவும்.

யூத்பாலஸ்தீன
உழைப்பவர்கள் சகவாழ்வின்
புதியகொடி
திராட்சைக் குலைகளைப்போல்
எங்கும் சிரிக்கும்.

நாளை மலரவுள்ள லீலிகளின் மறைவில்
இரைதேடும்,
காட்டுப்புறாக்கள் பாடும் :
“கானல் நீர் லீலிப் புதர்களையும்
தங்க ஆறுகள் வரலாறுகளையும்
அடித்து அள்ளிச் செல்வதில்லை.”

- 1971

இளவேனிலும் உழவனும்

காட்டை வகிடு பிரிக்கும்
காலச் சுவடான
ஒற்றையடிப்பாதை.
வீடு திரும்ப
விழைகின்ற காளைகளை
ஏழை ஒருவன்
தோளில்
கலப்பை சுமந்து
தொடர்கிறான்.

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக
தேவதையின் வரம் பெற்ற
மாலை வெய்யில்
மஞ்சள்பொன் சரிகையிட்ட
நிலப்பாவாடை
நீள விரிக்கிறது.

இதயத்தைக் கொள்ளையிட
வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
வழிமறிக்கும்.
பொற்குருவி ஒன்று
மரக்கிளையின் நுனிக்கு வந்து அதட்டும்.
அங்குமிங்கும்
காட்டு மல்லிகைகள்
காற்றையே தூதனுப்பிக்
கண் சிமிட்டும்.
அழகில்
கால்கள் தரிக்கும்.
முன்நடக்கும் எருதுகளோ,
தரிக்கா.

ஏழையவன்
ஏகும்வழி நெடுந்தூரம்.

- 1970

நம்பிக்கை

துணை பிரிந்த குயில் ஒன்றின்
சோகம் போல
மெல்ல மெல்லக் கசிகிறது
ஆற்று வெள்ளம்.
காற்றாடும் நாணலிடை
மூச்சுத் திணறி
முக்குளிக்கும் வரால் மீன்கள்.
ஒரு கோடை காலத்து மாலைப் பொழுது அது.
என்னருகே
வெம்மணலில்
ஆலம் பழக்கோதும்
ஐந்தாறு சிறு வித்தும்
காய்ந்து கிடக்கக் காண்கின்றேன்.
என்றாலும்
எங்கோ வெகு தொலைவில்
இனிய குரலெடுத்து
மாரிதனைப் பாடுகின்றான்
வன்னிச் சிறான் ஒருவன்.

- 1968

பாலி ஆறு நகர்கிறது

அங்கும் இங்குமாய்
இடையிடையே வயல் வெளியில்
உழவு நடக்கிறது.
இயந்திரங்கள் ஆங்காங்கு
இயங்குகின்ற ஓசை
இருந்தாலும்
எங்கும் ஒரே அமைதி.

ஏதுமொரு ஆர்ப்பாட்டம்
இல்லாமல் முன் நோக்கிப்
பாலி ஆறு நகர்கிறது.
ஆங்காங்கே நாணல்
அடங்காமல் காற்றோடு
இரகசியம் பேசி
ஏதேதோ சலசலக்கும்.
எண்ணற்ற வன்கப் பறவை
எழுப்பும் சங்கீதங்கள்.
துள்ளி விழுந்து
'துழும்' என்னும் வரால் மீன்கள்.

என்றாலும் அமைதியை
ஏதோ பராமரிக்கும்.
அந்த வளைவை அடுத்து
கருங்கல் மறைப்பில்,
அடர்ந்துள்ள நாணல் அருகே,
மணற் கரையில் இரு மருங்கும்
ஓங்கி முகடு கட்டி
ஒளி வடிக்கும்
மருத மர நிழலில்,
எங்கள் கிராமத்து
எழில் மிகுந்த சிறு பெண்கள்
அக்குவேறு ஆணிவேறாய்
ஊரின் புதினங்கள்

ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து
 சிரித்துக் கேலி செய்து
 சினந்து
 வாய்ச் சண்டையிட்டு
 துவைத்து
 நீராடிக் களிக்கின்றார்.
 ஆனாலும் அமைதியாய்ப்
 பாலி ஆறு நகர்கிறது.

அந்நாளில்,
 பண்டார வன்னியனின்*
 படை நடந்த அடிச்சுவடு
 இந்நாளும் இம்மணலில்
 இருக்கவே செய்யும்.
 அவன்
 தங்கி இளைப்பாறித்
 தானைத் தலைவருடன்
 தாக்குதலைத் திட்டமிட்டுப்
 புழுதி படிந்திருந்த
 கால்கள் கழுவி
 கைகளினால் நீரருந்தி
 வெள்ளையர்கள் பின் வாங்கும்
 வெற்றிகளின் நிம்மதியில்
 சற்றே கண்ணயர்ந்த
 தரை மீது அதே மருது
 இன்றும் நிழல் பரப்பும்.
 அந்த வளைவுக்கு அப்பால்
 அதே மறைப்பில்
 இன்றும் குளிக்கின்றார்
 எங்களது ஊர்ப் பெண்கள்.
 ஏதுமொரு
 ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல்
 பாலி ஆறு நகர்கிறது.

- 1968

* ஈழத்தின் கடைசித் தமிழ்க் குறுநில மன்னன். 1803இல் கற்சிலை மடுப்போரில் வெள்ளையரால் கொல்லப்பட்டான்.

பாடல்கள்

1

பூபாளம்

இளவேனில் மலரோடு ஆடும்
இருள் நீங்கும் அதிகாலை குயில் ஒன்று பாடும்
பூபாள ராகம் முழங்க
புதிதான யுகம் ஒன்று இருளில் துலங்க

அன்னை மண்மீது தீயிட்ட
அந்நியன் நாண ஒளிரும் வசந்தம்
பொன்மலர் ஆயிரம் சூடி
பூமி சிரிக்க மானுடம் வெல்லும்

எங்கள் கடல்களில் மண்ணில்
ஏழுதிசைகளும் திரிகின்ற காற்றே
உங்களைப்போல் தளை நீங்கி
எழுகின்றோம் சுதந்திரப் பாதகைகள் தாங்கி

2

சஹானா

ஆதி

பல்லவி

எவரிடம் போயுரைப்போம் எங்கள் - உள்ளங்கள்
புண்ணென நொந்திடும் சேதியை

(எவரிடம்)

அனுபல்லவி

பொன்னொத்த மேனியராம் எங்கள் புதல்வியர்
வாய்விட்டுக் கதறினர் ஐயையோ

(எவரிடம்)

சரணம்

வெண்புறா பாவனையில் வேட்டைக் கழுகுகள்
தின்ற நம் பிள்ளைகள் சிந்திய சுடு சாம்பல்
மண்ணில் கிடந்தலறும் நீதிவழங்கென்று
வானத்துத் தேவரைக் கேட்டதோ (எவரிடம்)
இந்துக் கடல் குமுறும் இங்கோர் அசடனின்
ஆணவம் அழிப்பதோ மனிதரை
வெந்து பெருமூச்சாய் தென்றல் மேதினியில்
அறம் செத்ததோ என்றறையும் (எவரிடம்)

3

தேஷ்

புலரும்வேளையில் ஜன்னல் ஓரமாய்
கவிதை பாடுகின்ற தாரோ
பூக்கள் சிந்திடும் முல்லைப் பந்தரில்
பாக்கள் குடுகின்றதாரோ - குயிலே

துயரம் தீயெனச் சுட்டபோதிலும்
சுடரும் பொன்னுந்தன் வாழ்வு
பொழுது புலர்ந்ததும் எழுக கவிஞனே
என்று பாடுகின்றதாரோ - குயிலே

வசந்தம் உன்னிடம் சொன்ன சேதிகள்
எனக்குச் சொல்லலாகாதா
கசந்த போர்க்களம் நாண மானிடம்
சேர்ந்து பாடக் கூடாதா - குயிலே

செய்தல் ரதாபிஷேகம்

செய்தல்

செய்தல்

4

ஆபேரி
திஸ்ரநடை

செந்தளிர் மாவிலை தீரத்தில் முத்தென
திரளும் பனித் துளியில்
தொட்டிடும் வைகறைப் பேரொளியோ - உந்தன்
சின்ன விழிகளில் பேசுதடி

மண்ணின் செடிகள் இவ்வாழ்வின் துயரங்கள்
பட்டுவிடாதபடி உயர்த்தும்
வண்ண மலரென உன்னை என் கைகளில்
ஏந்திட நெஞ்சு துடிக்குதடி

பூமியின் செல்வச் சுரங்கங்கள் யாவையும்
சுற்றி வளைத்து முள்வேலியிட
பாதகர் தூவிடும் பகைமை விதைகளின்
பாவப் புதர்கள் நம்மைச் சூழ்மடி

மானிடர் நாமென்ற மாண்பினையே - உந்தன்
மனதில் விதைத்திடப் பாடுகிறேன்
தேன்மலர் ஆடிடும் வண்ணத்துப் பூச்சிக் - கென்
வாழ்வின் கனவுகள் சூடுகிறேன்

5

மலையமாருதம்

ஆதி
பல்லவி

மலையமாருதம் வீசிடும் சாரல்நாடன்
மரகதத் தேயிலை மலைகளில் உதித்திடும்
செஞ்சுடர் போன்ற தோழருள் ஒருவன்

பல்லவி

மார்கழி வெண்பனி துகிலினை நீக்கி
மலைமகளோடும் சூரியன் புணர
மணிவிரல் தேயிலை மேய்ந்திட நடந்திடும்
மாதர்கள் சுமந்த துயர்ப்பனி உருகும்

நீழ்துயில் ராவினில் விடியலைப் பாடும்
நெடுந்தொலைச் சேவலாய் புத்துணர்வூட்டும்
நினைவினில் வாழ்கிறேன் மலைகளின் மகனே
நோகும்மென் தனிமைப் பிணி உருகாதோ

6

சாமா

ஆதி

பல்லவி

அன்புடை நெஞ்சமே அருட் சுடர் விழியே
ஆதரவான அன்னையின் கரமே

அனுபல்லவி

மானிட நேசமாம் வடிவமே சாமா

சரணம்

நீயெனை நீங்கி நெடுந்தொலையாயினும்
நினைவெனும் தேரிலுன் நிழலடைவேன்
யானுனைச் சேர்வேன் மழை முகில் போல
மானுட வாழ்வே பயனுறவே

மோகனம்

ஆதி

பல்லவி

பொன்னாய் உருகும் மாலையிலே - முடி
புனைந்து அரசோச்சும் சூரியனே

அனுபல்லவி

தென்றல் காற்றின் மோகனமாய் - ஒரு
சிறுகுயில் அழைப்பது கேட்கலையோ

சரணம்

வானவில் கிண்ணத்தில் மது ஏந்தும் - இள
வாசமலர்களின் கனவுகளோ
வண்ணங்களாலே விண்திரையில் - நீ
வார்க்கின்றதெல்லாம் கவிதைகளோ

பாடல்

ஆற்றிலே நீரலைகள்
அழகு காட்டும் வெண்நிலவு
நெஞ்சிலே நினைவலைகள்
நினைவில் உந்தன் முகமம்மா

உடைந்துபோன ஒரு படகைப்போல நான்
எங்கோ தொலைவில் அலைகின்றேன்
தொலைந்துபோன என் ஆன்மாவை உன்
நினைவில்தானே அடைகின்றேன்
இழப்பின் நடுவினிலும் உயிர்க்கும் உளத்துடிப்பை
எனக்குள் நிறைத்துவைத்த அம்மா

என்ன எதற்கு என்னும் சின்ன வயதுகளில்
 மண்ணை அறிமுகம் செய்தாயே
 சொன்ன கதைகள் அன்று சுவைத்த பாடல்களில்
 என்னுள் கவிதைகள் வளர்த்தாயே
 கண்ணில் நீர் துடைத்து காதல் மொழி உரைத்து
 காலம் வெல்லும் என்று சொல்வாயே

அன்னை மண்ணில் செம்புமுதிதோய நான்
 ஆடித்திரிந்த அந்த நாட்கள்
 பின்னர் தோழருடன் மண்ணை மாற்றவென்று
 வண்ணக் கனவு கண்ட நாட்கள்
 விண்ணில் சிறகசைக்கும் எண்ணம் நிறைந்த என்னை
 மண்ணில் நிறுத்தி வைத்த அம்மா

9

பாடல்

பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் தோழர்களே
 பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் தோழியரே

வெண்பனி மீது பொன்மலர் சூடும்
 செங்கதிரோனை வாழ்த்துகிறோம்
 கண்பனி சூடி எம் நினைவோடு
 ஏங்குமெம் தேசத்தை வாழ்த்துகிறோம்

பனைநிழல் வீழும் முற்றத்தில் நின்று
 பாசத்தில் வாடும் நெஞ்சங்களே
 பனியையும் மீறி பசுமையில் நிமிரும்
 பைன்மரம் போன்ற சிங்கங்களே

பூமியில் என்றும் அகதிகள் என்று
 புழுதிமண்போல சுழலுவதோ
 தாயகம் மீண்டு துயர்களை வென்று
 தலைநிமிர்ந்தே நாம் வாழுவதோ

.....ஜெயபாலன் கவிதைகள் 241

கண்ணம்மா இந்த
பனி கொட்டும் இரவிலிலே
இலையற்ற தனிமரமாய்
உன்னையே நினைத்திருந்தேன்

என்று உன் பூவிரல்கள்
தீண்டிடுமோ என்று
ஏங்கிடும் வீணையைப் போல்
துயருறுதே நெஞ்சம்

பூத்திடும் கனவினில் கானகங்கள் - எங்கும்
புலர்ந்திடும் வசந்தத்தின் கற்பனைகள்
தேற்றுமுன் காதலில் பாரதியின்
சிந்துகள் பாடிடும் ராத்திரிகள்

காலத்தால் மறைந்திடுமோ - அம்மா
பாலமுதூட்டிட நீ காட்டிய வெண்ணிலவு

பாட்டில் கதைகளில் நீ
பாங்குடன் ஊட்டிய சோற்றினிலே
நாற்றில் பயிரெனவே
நல்லறிவோடு நான் செழித்துவிட்டேன்

எத்தனை கற்பனைகள் - அங்கே
எத்தனை சுடர்கின்ற நம்பிக்கைகள்
முத்தென நெஞ்சில் வைத்தாய்
என் முழுமையின் வேரென மறைந்து நின்றாய்

**ஈழத்து மண்ணும்
எங்கள் முகங்களும்**
(குறங்காவியம்)

ஒன்று

பாலி ஆற்றின் கரையில் இருந்தேன்.
மணல் மேடுகளில்
உயிர் வற்றும் நாணல்கள்
காற்றில் பெருமூச்சைக் கலக்கும்.
இரு மருங்கிலும்
பருத்து முறுகித் தொந்தி வைத்த
கிழட்டு மருத மரங்கள்
கீழே புதியவை.

கூனிக் குறுகிக் கூசிக் கூசி
ஏழ்மைப் பட்டதோர் நிலக்கிழான் தனது
குலத்தெரு வீதியில் நடை மெலிதல்போல்
கோடை தின்ற ஆறு நடந்தது.
நாணற் புதர்களை நக்கி நனைத்தது.
அல்லிக் கொடிகளின் கிழங்குகளுக்கு
நம்பிக்கை தந்தது.
தூற்றி அகலும் பறவையைப் பார்த்து
மீண்டும் மாரியில் வருக என்றது.
மண்ணுள் புதுங்கி இரு என
புல் பூண்டுகளின் விதைகளுக்குரைத்தது.

ஓப்பாரி வைக்கும் மீன்களை அதட்டி
முட்டைகள் தம்மை மணலுள் புதைத்து-
சேற்றுள் தலைமறைவாகி
வாழ்வுக்காகப் போரிடச் சொன்னது.

நீட்டி நிமிர்ந்து
முதிய மருத மரத்தின் வேர்களில்
சாய்ந்து கிடந்து வாளை நோக்கினேன்
மருத மரத்தின் இலைகள் வேய்ந்த
முகட்டின் ஊடே
வெண் நெருப்பாக எரிந்தது வானம்.
பெருமூச் செறிந்தேன்.
தொடர்ந்தன பற்பல பெருமூச் சொலிகள்.
துணுக்குற்றுப் போனேன்.
எதிரொலிப்புகளா?
இல்லை... இல்லை
பிரபஞ்சத்தின் குரலா?
பிரமையா?
மீண்டும் ஒருபெருமூச்சோடு
விம்மித் தணியும் காடு.

அச்சமடைந்தேன்.

பாட்டி கதைகளில் வருவது போல
நிசமாய் மரங்கள் பேசுதல் கூடுமோ?

ஊழியின் முன்னே

சாபம் பெற்று மரங்களாய்ச் சமைந்த

மானிடம் போல் நின்றன மரங்கள்.

“வேர் ஊன்றாத கீழ்ப் பிறப்புள்ளே

பறவையை நம்பினும்

மனிதனை நம்பாதே” என்னுமோர் முதிரை மரம்.

சிறிது நிசப்தம்.

மீண்டும் பெருமூச்சு...

என்மீது குற்றம் சுமத்துதல் போல

மருத மரங்கள் கொம்பரை சிலுப்பும்.

மருத மரங்களே மருத மரங்களே

தீதெது செய்தேன் செப்புக என்றேன்.

மீண்டும் மீண்டும் பெருமூச்சு செறிந்தன

மருத மரங்கள்.

நூறு நூறாண்டுகள் இதே இதே கரைகளில்

வேரும் விழுதுமாய் வாழ்பவர் நாங்கள்

நூறு நூறாண்டாய் உன் வரலாறு

நமக்குத் தெரியும்.

“மீன் கொத்திப் பேச்சு மாரியோடு போச்சு

மனிதனின் பேச்சு விறகொடித்ததும் போச்சு

என்பது முதுமொழி” என்றதும் ஒரு மரம்.

‘உஸ்’ என அவற்றை அட்டடி அடக்கி

‘மகனே’ என்றது

கோடையில் நலிந்த பாலி ஆறு.

அம்மா என்றேன்.

எழுந்திடு மகனே!

உனக்குக் கீழோர் பெண் துயில்கின்றாள்.

மருத மரங்களின் சினேகிதியாகவும்

நாணல் புதர்களின் தோழியாகவும்

சிறு பிராயத்தே பரிச்சயமாகி

எமது கண்முன்னே இளமை அடைந்தவள்.

கோடை நதியையும் மிஞ்சும் துயரினள்

வாலைக் கவியையும் மிஞ்சும் கனவினள்

எழுந்திடு மகனே!

பதறிப் போனேன்.

எனக்குக் கீழோர் பெண் துயில்கிறதா?

மயிர்க் கூச்செரியத் துள்ளி எழுந்தேன்.

தாகம்...தாகம் என்றொரு இளம்பெண்
முனகிடக் கேட்டேன்.

“தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் தராத
வேரிலா முண்டம்” என்றெனை விழித்து
வசவுகள் பாடிய மருத மரங்களை
மீண்டும் அதட்டும் பாலி ஆறு.

“தாகம்...தாகம்...”

நான் படுத்திருந்த மணல் மேட்டுள்ளே
இளம் பெண் முனகல்
மீண்டும் காடுகள் என்னைத் திட்டி
சுலோகம் பாடும்.

ஆற்றில் இறங்கினேன்.
அல்லி இலையில் தண்ணீர் மொண்டு
மணல் மேட்டின் மேல் அள்ளி இறைத்தேன்.
‘நன்றி’ என்றது மீண்டும் பெண் குரல்.
மண்ணைப் பிளந்தொரு தேவதை போல
ஈரலித்த மணலை உதறி
எழுந்தனள் கிராமத்து அழகி ஒருத்தி.
அவளது உடலில் ஐந்து காயங்கள்.

“அடிமை விலங்கைச் சமந்திடும் எனது
மக்களுக்கு மருந்தும் விருந்துமாய்
குருதியும் தசையும் தந்தேன்”
என முறுவலித்தால்.
மெல்ல நடந்து ஆற்றில் இறங்கி
நாணல் புதர்களின் பின்புறமாக
வழமையாக அயல் கிராமத்து
பெண்கள் குளிக்கும் பகுதியில் மறைந்தாள்.
மயிர்க் கூச்செறிந்து மரமென நின்றேன்.
“வேரும் விழுதும் அற்றவன் எனினும்
நல்லதோர் காரியம் செய்தனன்” என்று
ஆலமரம் ஒன்று
முனிவர் போல் உரைக்கும்.

சூரிய ஒளியில் கண் சிமிட்டியது
பாலி ஆறு.
மீண்டும் சிறு நிசப்தம்
நிசப்தத்தின் எல்லையாய்
ஒங்கும் ஒரு கீதம்.

அகால மரணமாம் பேரரட்கள்
ஆயுத பாணியாய் வருகின்றான்
மானிட மகனே விழித்தெழு

வாழ்வெனும் மந்திர வாளை எடு
 மண்ணாய் விண்ணாய் சமுத்திரமாய்
 மாண்புறும் அன்னை மண் அறைகூவும்
 ஆயிரம் மைந்தரின் இருதயங்கள்
 அன்னை மண்ணுள் துடிதுடிக்கும்
 ஆயிரம் ஆயிரம் இதயங்களும்
 விடுதலைப் போருக்கு எமை அழைக்கும்.

கீதம் கேட்டு,
 பாலியாற்றின் இரு கரைகளிலும்
 மேடிட்டிருந்த பூமியுள் இருந்து
 "விடுதலைப் போருக்கு எழுந்திடுவீர்
 வெற்றியால் எமக்கு உயிர் தருவீர்"
 என்கிற முழக்கம்
 சுப்பிரபாத சுலோகம் போன்ற
 விடுதலை முழக்கம்.
 திடீரென வெடிப்பொலி
 திடுக்குறும் மனவெளி....
 மிக மிக அண்மையில்
 துப்பாக்கி சன்னதம்.
 ஆற்றினைத் தாண்டி
 காட்டினுள் பாய்ந்து
 ஓரடிப் பாதையில் ஓடி மறைந்தேன்.

இரண்டு

ஒரு சில நாட்களின் பின்னர் மீண்டுமோர்
 நடுப்பகல் வேளை ஆற்றுக்கு வந்தேன்.
 திகிலும் அதிர்ச்சியும் வடிந்து போயிருந்தும்
 ரகசியம் சுமந்த
 இளைப்பும் களைப்பும்
 நெஞ்சில் நிறைந்தது.

முன்னர் இங்கு நாள் இருந்த நடுப்பகல்
 அயல் கிராமத்தில்
 சிங்கள இராணுவப் படைகள் பாய்ந்தன.
 கோலியாத்தினை சிறு கவண் தாங்கி
 தாவீதாக
 எதிர் கொண்டெழுந்தனர் எனது தோழர்கள்.

நெடுநேரத்து எதிர்ப்போர் முறிந்து
 பின்வாங்கிய என் தோழர்கள் தம்மை
 ஏதோ ஒரு சக்தி நிலில் என நிறுத்தும்.

பாலியாற்றைக் கடந்த போது

“விடுதலை விடுதலை

மீண்டும் உயிர்ப்” பென

மண்ணுள் இருந்து குரல்கள் எழுந்ததாம்.

மீண்டும் எதிர்த்துத் தாக்கும் முடிவு என்

தோழர்களிடத்தே தொற்றிக் கொண்டதாம்.

ஐந்து காயங்கள் கொண்ட ஒரு பெண்

மருத மரங்களடிப் பணித்ததும்

மருத மரங்களின் கொம்பர்கள் வளைந்தெம்

தோழரைத் தூக்கி ஒளித்து வைத்ததும்

ஆற்றில் இறங்கிய இராணுவ வண்டிகள்

மணலிலும் சேற்றிலும் மாட்டிக் கொண்டதும்

எனது தோழரின் எறி குண்டுகளுக்கும்

துப்பாக்கி வேட்டுக் கணைகளுக்கும்

தப்பி ஓடிய எதிர்ப்படைகளை

வெள்ளைக் குதிரை மீதமர்ந் தொருவன்

துரத்திச் சென்றதும்

இப்படி இப்படி எத்தனை புதுமைகள்

என்னரும் தோழர் எடுத்துரைத்திருந்தனர்.

“விடுதலைப் போரில்

நாம் தனித்திடல் என்ற பேச்சே இல்லை.

வீழ்ந்த எம் தோழர் உயிர்த்தெழுவார்கள்.

எம்தாய் மண்ணும் எமது கடலும்

எம் வரலாறும்

துணை வரும்” என்கிற தீர்க்க தரிசனம்

அன்றைய பொழுதில்

இப்படியாக நிறைவு பெற்றது.

யார் அத் தோழி?

யாரோ அந்த வெண் குதிரையின் வீரத் தோழன்?

ஊர் தெரு வீடெலாம்

இது ஒரே கேள்வி.

காட்டுள் விழுந்த

சிறுதீ போன்ற

இரகசியத்தை என் நெஞ்சில் பொதிந்து

சுமையாய்ச் சுமந்ததில்

இளைத்திருந்தேன் நான்.

அச்சத்தோடும்

பயபக்தியோடும்

தாமரை இலையில் தண்ணீர் மொண்டு

கிழட்டு மருத மரத்தடி யிருந்த

மண் மேட்டுக்குத்

தண்ணீர் ஊட்டினேன்.

மீண்டும் அவ்வதிசயம் நிகழ்ந்தது.

மீண்டுமென் கண்கள் அகல

உடல் புல்லரிக்க

ஐந்து காய அழகி எழுந்தாள்...

உடலில் படிந்த மணல் துடைத்தபடி

ஆற்றுள் இறங்கி

நாணல் புதர்களின் பின்னே மறைந்தாள்.

காலம் நகர்ந்தது.

மூச்சடைத்திருந்தன மரங்களும் செடிகளும்,

வானில் இருந்து தேனின் மழையெனப்

பாடல் பெய்தது....

கோடை முகிலிலோர் கந்தர்வன் அமர்ந்து

கின்னரம் மீட்டும் காட்சி தெரிந்தது.

நெட்டை நெடு மரங்கள் - தமது

நீண்ட இலைக் கரத்தால்

கட்டிய கூரைதனைப் பிரித்து - ஆற்றில்

கனகம் மணி வைரம்

கொட்டிடும் சூரியனின் மகளோ - இந்த

சுதந்திரப் பூங்குயிலாள்.

அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பென

ஆதியில் பூட்டி வைத்த

ஐனம் விலங்கொடித்தாள் - பெண்ணும்

மானிடம் என்றுரைத்தாள்.

பெண்கள் விடுதலையும் எங்கள் தாய்

மண்ணின் விடுதலையும் - இரு

கண்கள் என வாழ்ந்தாள் நமது

காலத்தை வென்று விட்டாள்.

சற்றைக்கெல்லாம் நாணலை விலக்கி

ஆற்றை அகன்று

வெண் மணல்மீது கால்களைப் பதித்த அத்த

தேவதை முன்னே திகைப்புடன் நின்றேன்.

துணிவை வருவித்து யார் என வினவினேன்.

'ரதி' யெனப் புன்னகை பூத்தனள் தேவி?

யார்... யார்... அந்தப் புராணத்து ரதியா?

நீங்கள் திருமதி மன்மதனா என

ஒரு கணம் திகைத்தேன்.

கலகல சிரிப்புடன் தரையில் அமர்ந்தாள்.

பக்கத் தமர்ந்து செவிகளைத் தந்தேன்.

சென்ற வருடம்

மல்லாவி என்கிற அயல் கிராமத்தை

சிங்கள அரசின் படைகள் தாக்கிய

சேதி தெரியுமா கவிஞனே உனக்கு....

அன்று அந்தக் கிராமத் தெருக்களில்
தொலைந்த தமிழ்ப் பெண் நான்தான் என்றாள் .

யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழக தேநீர்ச் சாலையில்
தோழன் ஒருவன்
மல்லாவிடக் குளத்திலே ராணுவம் புகுந்ததும்
ரதியெனும் தாமரை சிதைந்ததும் உரைத்த
ஞாபகம் மின்னும் .

'ரதி' என நெஞ்சத்து ஆழத்திருந்து
வாஞ்சை தொனிக்கவோர்
வார்த்தை உரைத்தேன்.
எம்மவள் ஒருத்தி இவள் எனும் நெருக்கம்
மகிழ்ச்சி தருவது.
உயிர்த் துடிப்புள்ளது.
ரதி உனக்கென்ன நடந்தது தோழி?
அனுதாபத்தைக் கண்களில் தேக்கி
அவளது பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தேன் .

எதனைச் சொல்வேன்
எனைச் சிறைப்பிடித்த ராணுவ மிருகத்தை
மருத மரங்கள் வேர்களால் இடறி
வீழ்த்திய கதையையா?
ஆற்றில் பாய்ந்த என்னை நோக்கி
அரக்கரின் றைபிள்கள்
கனலும் ஈயமும் எய்த கதையையா?
பாலிஆறு என்னும் பெருந்தாய்
புதுப்புனலால் எனை ஏந்திய கதையையா?
வெண் குதிரையிலோர் வீரன் வந்தெனை
வெண்மணல் மேட்டுள் மறைத்த கதையையா?
எதனைச் சொல்வேன்?
மீண்டும் என் ரதி மௌனத் தழங்கினாள் .

"ரதி...
அக்கொடியவர் உன்னைக் கற்பழித்தனரா?"
உறுத்தலோடும் மனப் பதைப்போடும் கேட்டேன்.
"போடா
சராசரித் தமிழ்ப் பயலே"
காறி உமிழ்ந்தாள்...
உருத்திர தாண்டவமாடின மரங்கள்.
துளனக் காற்றில் நீர்சிந்தியது
பாலிஆறு.

ஒன்றும் புரிந்திலேன் .
எங்கோ எங்கோ தவறொன்றுள்ளது
என்பது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது.

"நிலையில்லாத மனித விலங்கினுள்
 ஆண்பால் இழிந்தது" என்றது காடு.
 "பார் பார் போராட்டத்தில்
 ஆண் வதைப்பட்டால்
 தியாகம் என்பதும்
 பெண் வதைப்பட்டால்
 கற்பிழப் பெண்பதும்
 ஆண் தலைப்பட்ட சமூக நியாயம்"
 தூஎனத் துடிப்பும் தாய்மை பொய்யாப் பாலி ஆறு.
 முகத்தில் சிதறிய ஆற்று நீர் துடைத்து
 திகைப்புடன் நின்றேன்.

தவறொன்றுள்ளது...
 காட்டுக் கறுப்பு சங்கிலி வைரவன்
 போன்ற தவறு
 காலம் காலமாய்
 ஆண்கள் எம்மிடம் உள்ளது என்கிற
 உண்மை உறைத்தது.

மன்னித்திடுக ரதிஎனப் பணிந்தேன்.
 கண்ணீர் மல்கிடக் கால்களில் விழுந்தேன்.
 "கைதியான மானிடம் மீது
 ஆணெணில் உடல்வதை
 பெண்ணெணில் பால் வதை
 இரண்டுமே
 ஒடுக்கப்படுகிற மானிடம் மீது
 ஒடுக்கும் காக்கி ஓநாய் புரியும்
 வதையென அறிக..."
 கோபம் தணிந்து ஞானம் உரைத்தனள்
 ரதி எனும் தேவதை.

மன்னித்திடுக.
 காலம் காலமாய்
 பாட்டன் தந்தை நான் எனது நண்பர்கள்...
 பெண்களுக்கு ஆண்கள் இழைத்த
 பொல்லாப்புகளின் புராணம் அறிந்தேன்.
 எலும்பு கூச்செறியும்.
 சரியடா விடு எனத்
 தோளில் தட்டிச் சிரித்தனள் ரதியாள்.

பல்கலைக்கழகத் தேநீர்ச் சாலையில்
 பெண்களோடு சிகரட் புகைத்து
 மாதர் விடுதலை மகத்துவம் பேசிய
 நாட்களை நினைத்தேன்.

தவறொன்றுள்ளது...

சிகரட் பிடித்து

நுனி நாக்கில் ஆங்கிலம் பேசி

கரண்டியாலே சோற்றினைப் பிசைந்து

தத்துவம் பேசிடும் பெண்க ளோடமர்ந்து

பெண்கள் விடுதலைக் கோட்பாடமைத்த

மேதைமை எல்லாம் மண்ணில் சரிந்தது.

தவறொன்றுள்ளது...

சரி சரி விடு என

தோளில் தட்டிச் சிரித்தனள் தேவி.

எச்சிலை மென்று விழுங்கிய படிக்கு

இராணுவப் பிசாசுகள் வதைத்தனரா உனை?

உறுத்தலோடும் மனப் பதைப்போடும்

மீண்டும் கேட்டேன். அசடே என்று

ஏளனச் சிரிப்பைக் காறி உமிழ்ந்தாள்.

காலம் காலமாய்

இப்படி யாயிற்று எங்களின் பார்வை

தவறொன்றுள்ளது நிச்சயமாயிற்று.

தேவி உன் வாழ்வைக் கற்றுக் கொள்ளவும்

கவிதை செய்யவும்

மனப் பட்டேன் என மௌனம் கலைந்தேன்.

பாலெனச் சுரந்தது மானிட நேசம்.

தாயெனக் கனிந்தாள்

காயம் பட்ட மார்பகத் திருந்து

மானிட நேயம் பாலெனச் சுரந்தது.

கதை எனச் சொல்லி வாயை மூடுமுன்

மனம் நெகிழ்ந்தன மருத மரங்கள்.

பாலி ஆறும்

நாணல் புதர்களும்

மீன் இனங்களும்

யாதும் ஆர்வமாய்

செவியைத் துலக்கிட

துள்ளி எட்டிப் பார்த்த ஓர் வரால் மீன்

சொல்க உன் கதையைத் தோழி என்றது.

மரங்களுக்கு ஏது கதை

வேரினால் கட்டிப் போட்ட

சாபம் நிறைந்த அசடுகள்.

சுதந்திரமான நமக்கு அல்லவா

கதையும் வாழ்வும்.

வரால் மீன் மீண்டும் துள்ளும்.

வரால் மீனுக் குள்ளோர்

வன்மம் இருந்தது.

'வேரில்லாத கீழ் சாதிக்கு
 வாய்க் கொழுப்பு' என்று தொடங்கிய முதிரையை
 'உஸ்' என விளித்து
 ரதியையும் என்னையும் சைகையால் காட்டி.
 மெளனிக்க வைக்கும் ஆலமரங்கள்.
 "யாரின் கிளைகளிலாவது ஒரே ஒரு
 மீன் கொத்திப் பறவை மிஞ்சி உள்ளதா?
 உள்ளதாயின் நம் பலம் தெரியும்"
 என்றதோர் மருதம்.
 "பார்க்கலாம் உன் பலம்" காற்றில் அசைந்த
 நாணல் புதர்கள்
 வரால் மீனுக்குப் புகலிடம் தந்தன.
 மீண்டும் சகலதும் அமைதியுள் ஆழ்ந்தன.
 கதையைக் கேட்கும் ஆவலில் மிதந்தன.
 "கதையைக் கேட்கும் கவிஞனே வாழி...
 எனது கதையை ஒரு கவிஞனுக் குரைக்கவே
 வீரசுவர்க்கப்போகும் துறந்து
 அன்னை மண்ணுள் அமுங்கிக் கிடந்தேன்.
 வாழிய கவிஞ....
 எனினும் ஒரு சிக்கல்..."
 கேள்விக்குறியுடன் மரங்கள் வளைந்தன.
 'எது' என வினவினேன்.
 "பெண் எழுத்தாளரே
 ஆடை குறைத்து
 விரகமும் பால் வெறி தாபமும் நிறைத்து
 பெண்களின் வாழ்வைக் கொச்சைப் படுத்துகையில்
 ஆண் மகனல்லவா நீ" என மொழிந்தாள்.
 அதிர்ந்து போனேன்.
 உங்கள் பார்வையில் நாங்கள் அனைவரும்
 நடமாடுகின்ற யோனிகள் தானே
 கை கால் முளைத்த முலைகள் தானே
 எம்முடைய மனிதம்
 எம்முடைய ஆளுமை
 சுடரும் எம்அறிவு சுந்தரக் கனவுகள்
 ஒளிரு மெம் கற்பனை
 உரக்கு மெம் வல்லமை
 செழிக்கும் எம் வளங்கள் சிறப்புகள் எதுவுமும்
 கண்களில் படாதே
 உங்களுக்குத் தோன்றும் போது
 அவிழ்த்துப் போடச் சேலை கட்டிய
 முக்கோணமொன்றும் கூம்புகளிரண்டும்
 அல்லவோ நாங்கள்...

என்னடா கவிஞா...?

ரதி தேவிக்கு மூச்சு வாங்கியது....

வரலாறு தொட்டே வனிதையர் சமந்த
'பாழ்' தனை இறக்கி வைத்தவள் போல
என்னைப் பார்த்தாள்.

"இல்லை, தோழி

நாங்கள் மானிடவர்

ஆண் பெண் என்பது தற்செயலானது

பிறப்பின் விபத்து..."

என்றென் நெஞ்சு கிளர்ந்து பேசியது.

காற்று நகைத்தது.

காற்றே இக் கவிஞன் சொல்வது

உண்மையா என்று மரங்கள் கேட்டன.

யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகத்

தேநீர் சாலையில்

பெண்களோடமர்ந்தவன் பேசிய யாவும்

கபட மற்றவை.

வாழ்வில் இவனால் கண்ணீர் வடித்த

பெண்களின் தொகையும் துயரமும் குறைவு.

காலமும்

ஆளுமை உள்ள பெண்களின் நட்பும்

இவனையோர் மானிடனாகச் செதுக்கும்

பண்பினை அறிவேன்....

காற்றின் தீர்ப்பைத் தொடர்ந்த தேவி

புன்னகை பூத்தாள்.

பாராட்டுக்கும் கிண்டலுக்கும்

நடுவில் எங்கோ நெளிந்த புன்னகை.

கவிஞனே உனக்கென் கதையை உரைப்பேன்

மானிடத்துக் கெள்வாழ்வைச் சொல்வேன்.

சுற்றும் முற்றும் நோக்கினாள் ரதியாள்

மருத மரங்களும் காற்றில் சுழன்றன.

நாணல் புதர்களை விலக்கி

வெள்ளைக் குதிரையில்

வாள் தரித்தவோர் மன்னவன் தோன்றினான்.

ஆற்றங் கரையில் குதிரையை நிறுத்தி

மணலில் குதித்தான்.

ஆதரவாகக் குதிரையைத் தட்டிச் சேணம் அவிழ்த்தான்.

"தாங்கு பண்டார வன்னியன்" என்றது

வெள்ளைக் குதிரை.

மணலில் குதித்த பண்டார வன்னியன்
வாள் கைப்பற்றி
சுற்று முற்றும் நோட்டம் விட்டு
எச்சரிக்கையோடு எம்மிடம் வந்தான்.

வருக வன்னியனே
யாழ்ப்பாண அரசு வீழ்ந்த பின்னரும்
சிங்களக் கோட்டை தோற்ற பின்னரும்
இரு நூறாண்டுகள்
காடுகள் சூழ்ந்த எம்மரும் வன்னியின்
சுதந்திர வாழ்வின் சிற்பிகளான
வன்னித் தலைவருள் முதல்வனே வருக!
ஆயிரத்து எண்ணூற்று மூன்றில்
கற்சிலைமடுப் போர்க் களத்தில் உறுதியாய்
வெள்ளையர் தம்மை வேறுத்தவனே.

வீரத்தால் நிமிர்ந்தும்
இங்கிலாந்தின் தொழிற் புரட்சிச்
சக்கரத்துள்ளே நசிந்து வீழ்ந்தவனே
கற்சிலை மடுவில் கற்சிலை யாகிய
மன்னனே வருக...

பண்டார வன்னியன் மௌனமாய் அமர்ந்தான்.
"அதர் சைட் ஒப் தறிவர் இஸ் சோ கிறீன்
மே ஐக் கோ தெயர்"
வெள்ளையன் குதிரை மெல்லக் கனைத்து.
"இக்கரைக் குதிரைக்கு அக்கரை பச்சை"
போ என மொழிந்து வன்னியன் சிரித்தான்.
பின்னர் எனது தோள்களில் தட்டி
பொன் முடிச் சொன்றைப்
பரிசாய்த் தந்தான்.
"வறுமையால் வாடினும் இந்தக் கவிஞன்
விடுதலைக்காக விண்ணையும் பிளப்பான்"
என்றபடிக்கு என்னை அணைத்தான்.

இவனது பெண்கள் விடுதலைப் பார்வையில்
வளர்ச்சிக் கின்னமும் வாய்ப்புகள் உளது.
அன்னை மண்ணின் விடுதலைக்காக
அன்னியன் கால்களை ஒடிக்கத் துடிப்பதில்
என்னை ஒத்தவன்
இவனிடம் உனது கதையைத் தருக...
உனது அனுபவ வாழ்வை
போரிடும் எமது மானிடனுக்குத்
தருக தேவி என்றவன் உரைத்தான்.
"தேவி எனக்குக் காவல் உள்ளது"
என்றபடிக்கு எழுந்தான் மன்னவன்.

அவனது கையில் சுடர்ந்த மணி வாளில்
வெள்ளையன் சின்னம்

சிரித்தபடிக்கு

''விடுதலைக்காகப் போரிட எழுந்தால்

விடுதலைப் பாதையின்

தத்துவார்த்தமும் திசையும் அறிந்தால்

எதிரிகள் போர்வளம் நம் வசமாகும்.''

என்கிற படிக்கு மன்னவன் நடந்தான்.

எங்கோ குதிரையின் குளம்பொலி தேய்ந்தது

ரதிதேவி தன் திருவாய் மலர்ந்தாள்.

இன்று போலுள்ளது

காற்றில் மூல்லையின் நறுமணம் கமழ

வழி மருங்கெலாம்

காடுகள் அடர்ந்து ஈரலித்திருந்த

அந்த நாட்கள்...

கோடையில் கூடப் பாலி ஆற்றில்

முழங்காலளவு புதுப்புனல் பாய்ந்த

அந்த நாட்கள் இன்று போலுள்ளது.

காடும் ஆறும் குளமும் வயலும்

புல்வெளிப் பரப்பும்

எங்கள் வாழ்வின் களனாய் இருந்தது.

வன்னியர் நாம் எம் சிறு கிராமங்களில்

அமைதியாய் வாழ்ந்தோம்.

இயற்கையோடு இயற்கையாய் இருந்தோம்.

காடுகள் கழனிகள்

எங்கும் கிராமியப் பாடல்கள் இசைத்து

இயற்கையில் மகிழ்ந்து

எருமை மேய்த்தும் தேன் சேகரித்தும்

பாலை பழுக்கும் வசந்த காலத்தில்

நெய்ப் பிடிப்பாகிக் கொழுத்த பன்றிகளை

வேட்டையாடியும்

வறட்சியும் நோயும் பூச்சியும் நாண

பொற்கதிர் சூடும்

பண்டைய நெற்களை எம் வயல்களில் விதைத்தும்

கோவில் பண்டிகை கூத்துகள் நடாத்தியும்

ஆணாய் - பெண்ணாய்

தனித்தும் சுற்றம் கிளைகளாகவும்

விடுதலையாகி நாங்கள் வாழ்ந்தோம்.

காடுகள் நடுவே

மானிடக் காடாய்ச் செழித்திருந்தோம் நாம்.....

யாழ்ப்பாண அரசின் மேலாதிக்கப்

போக்கினை வாளால் நிராகரித்தும்

பின்னை நமது பிணி என வந்த
 வெள்ளை அரக்கரின் வேர்களை அறுத்தும்
 சுதந்திரத்தை நாம் கண்களாய்ப் பேணினோம்.
 இன்று மென்ன அதே வெள்ளையரின்
 ஒடுக்குத லரசின் தொடர்ச்சியாய் நாட்டில்
 சிங்கள அரசின் சீர்கேடுள்ளது!
 எனது பாட்டியின் நாட்களில் கூட
 ஒருவாறெங்கள் சுதந்திரம் இருந்தது.
 அந்த நாட்களில்
 மூன்று முறிப்பு என்கிற கிராமத்தில்
 கண்ணகை அம்மன் திருவிழா நடந்தது.
 எனது பாட்டனார் குஞ்சுத் தம்பி
 கிராமத் தலைவர் -
 அவரே கோவில் பூசகர் ஆவார்.
 முதல் மனையாளைப் பறிகொடுத்து
 இரண்டாம் மனைவிக்குக் குழந்தைகள் இல்லா
 நிலை நொந்திருந்தவர்.
 அந்த நாட்களின் பொருளியல் வாழ்வில்
 மாடு செல்வம்
 பிள்ளைகள் செல்வம்
 பிள்ளைகள் பல பெறும் பெண்ணும் செல்வம்.

“வேட்டை யாடவும்
 உழவு நடத்தவும்
 ஆடு மாடுகள் பராமரித்திடவும்
 ஊருக்குள்ளே பலமாய் இருக்கவும்
 எத்தனை நாட்கள் அண்ணன் தம்பியை
 நம்பியிருப்பேன் கண்ணகைத் தாயே”
 என் மனம் நோவார் குஞ்சுத் தம்பியார்.

கோவில் சென்றால்
 கண்ணகைத் தாயே கண்களைத் திறவாய்
 பத்துப் பிள்ளைகளேனும் அருளாய்
 என்கிற இரத்தலே இவரது பூசை.

கண்ணகி அம்மன் பொங்கல் வந்தது.
 குஞ்சுத் தம்பி பூசாரியாருக்கு
 ஆழ்ந்த யோசனை பற்றிக் கொண்டது.
 அயலூர்ப் பிரமுகர் வன்னிய சிங்களின்
 பரம்பரை பால் மரம்...
 குறைவில்லாத பிள்ளைச் செல்வக்
 கொடைகள் நிறைந்தவர் அவனூர்ப் பெண்கள்
 குஞ்சுத் தம்பி பூசாரியாருக்கு
 ஆழ்ந்த சிந்தனை.
 கண்ணகை அம்மன் வாலாயத்தால்

குஞ்சுத் தம்பியின் குணத்தில் மாற்றம்
பொங்கலில் இம்முறை இவன் வெறியாடி
சொல்லும் குறிகள் சித்திக்கு மென்று
எட்டுத் திக்கும் எழுந்த வதந்தியால்
கண்ணகி அம்மன் கோவில் பொங்கல்
களை கட்டியது.

அயலூர்ப் பிரமுகர் வன்னிய சிங்கனும்
தன் கிளையோடு கோயில் வந்திருந்தார்.
குஞ்சுத்தம்பி பூசாரி வீட்டில்
கள்ளும் மான்கறி விருந்துமாடி
வன்னிய சிங்கம் மகிழ்ச்சியோடிருந்தார்.

பொங்கல் ஒரு புறம்
ஆடுகள் வெட்டும் வேள்வி ஒரு புறம்
உடுக்கடித்துக் கிராமியக் கலைஞர்கள்
கூத்தாட்டரங்கில் சிறப்பது ஒரு புறம்
குழந்தைகள் பலபேர் கும்மாளம் அடிப்பதும்
வாலிபர்கள் கொடி எடுத்தும்
கிட்டிப்புள் அடித்தும் தாச்சி மறித்தும்
புதினம் பார்க்கும் சிறு பெண்களுக்கு
ஆண்மை காட்டுதலும்

வருடா வருடத்து வாமை போல
பெண்டிர் மாநாடு

இப்படியாக

குதூகலச் சுறுசுறுப்பு எங்கும் நிறைந்தது.
வழமை போல

இறால் போட்டு சுறாக்கள் பிடிக்கும்
யாழ்ப்பாணத்து வணிகர்கள் சிலபேர்
கடை விரித்திருந்தார்.

தேன், நெய், நெல்லு, மந்தைகள் என்றும்
இறைச்சி, வத்தல், காய்கனி என்றும்
ஒரு சேலைக்கு, துப்பாக்கி ரவைக்கு
கண்ணாடிக்கு, உப்புக்கு, செம்புக் காசுக்கு
வன்னி மனிதனின் தோட்டம் யாவும்
அள்ளிக் கொண்டனர் அந்த யாழ்ப்பாணிகள்.
இப்படியாகக் கண்ணகி கோவிலில்
வழமை போல வேள்வி நடந்தது.

எனது பாட்டனார் வெறி கொண்டாட
பக்திப் பரவசம்

கண்ணகைத் தாயே கண்ணகைத் தாயே
என்கிற கோசம் வாளைப் பிளக்கும்.

வெறி கொண்டாடிய பூசாரியாரிடம்
யாவரும் பணிந்தனர்.

மழை பெய்திடுமா? மாநிலம் செழிக்குமா?
 நெல் விளையுமா?
 எனது நோய் தீருமா?
 காட்டில் மறைந்த என் புதல்வன் திரும்புமா?
 இப்படியாகப் பலரும் தொழுதனர்.
 அயலூர்ப் பிரமுகர் வன்னிய சிங்கம்
 கூப்பிய கையுடன்
 'என் இளம் பெண்ணாள் செல்லமுத்துக்கு
 பண்டார வன்னியன் போலொரு மணாளன்
 கண்ணனை அருளால் கிட்டுமா?' என்று
 தலை பணிகின்றார்.

எனது பாட்டனின் 'கலை' முற்றியது.
 நல் மழை பெய்யும்
 நாநிலம் செழிக்கும்
 பால்வளம் சுரக்கும்
 காட்டில் மறைந்த புதல்வன் மீளுவான்
 கழனிகள் தோறும் பொன்னாய்க் குவியும்
 என்கிறவாறு நற்குறி உரைத்தார்.
 'வன்னிய சிங்கம்! வன்னிய சிங்கம்!
 இதோ உன் அழகிய செல்லமுத்துக்கு
 கண்ணகைத் தாயின் கருணை'' என்றவர்
 மின்னலாய்த் தனது வேட்டியுள் இருந்தொரு
 தாலியை எடுத்தவள் கழுத்தில் சூடினார்.
 உலகம் ஒருகணம் துணுக்குற்றுறைந்தது.
 இடிந்து போயினள்
 கனவுகள் மலிந்த
 சின்னம் சிறுபெண் செல்லமுத்து.
 முந்தானைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடி
 கண்களில் பொங்கிய வெந்நீர் துடைத்தாள்.
 தாலியைப் பிய்த்து எறிய முனைகையில்
 பொறு பொறு என்று
 தடுத்தனர் முதியோர்
 செயலிழந்தார் வன்னிய சிங்கம்.
 தேகம் பதறினர் அவரது மனிதர்.
 'ஊரழிவுக்கு இடம் கொடுக்காதீர்
 கண்ணகி சித்தம் இதுவா யிருக்கையில்
 மனிதர் மோதிக் கொள்வதோ நியாயம்?'
 என்றனர் எனது பாட்டனாரின்
 ஊர்ப் பெரு மனிதர்...
 செல்லமுத்துவை யாரும் நினைத்திலர்.
 இப்படியாக இருவரின் வாழ்வைக்
 கண்ணகை அம்மன் சித்தப்படிக்கு
 ஊர் முடிவெடுத்தது.

ஆண்டுகள் ஐந்து நடந்த போதும்
 பிள்ளைகள் இல்லை.
 வன்னிய சிங்கன் பரம்பரைப் பெண்கள்
 பால் மரங்கள் என்றதும் பொய்யோ?
 கண்ணகை அம்மன் சந்நிதானத்தில்
 குஞ்சுத் தம்பியார் கும்பிட்டமுதார்.
 ஒவ்வோர் கண்ணகைப் பொங்கலின் போதும்
 ஊர் குதூகலிக்க
 செல்லமுத்து தேம்பி யமுவாள்.
 இப்படி ஐந்து வருடம் நடந்தது.

பொற் கடலாகக் காற்றில் புரளும்
 நெல்வயல் மேட்டில்
 ஆயலோட்டும் வள்ளியைப் போல
 செல்லமுத்து நின்றதோர் மாலையில்
 தனியனாய் ஓர் இளைஞன் வந்தான்.
 கட்டுடல் மலிந்த காளை வயதினன்
 கள் இறக்கும் தொழில் தெரிந்திட்ட
 யாழ்ப்பாணத்துப் பள்ளர் வகுப்பினன்
 வேலன் என்பவன்.

குடுமி வெட்டி
 தோள் வரைக்கும் கேசம் சுருள
 வெற்றிலை சிவந்த சொண்டுகள் அகட்டி
 சிண்டை அவிழ்த்துச் செங்கால் மறைய
 புன்னகை புரிந்தான்.
 காட்டில் நிலவாய்க் காய்ந்த என் பாட்டியின்
 இளமை விழிக்க
 "நாச்சியாரே
 பூசாரி குஞ்சுத்தம்பியின் வீடெது"
 என்று பணிந்தான்.
 நளினம் குன்றா மிடுக்குடன் ஓயிலாய்
 காவல் பரணால் இறங்கி முன் நடந்தான்
 வீடு வந்தனர்.

இப்படியாகக் குஞ்சுத் தம்பியாரை
 ஐந்து வருடமாய்ச் சோதித்த பின்னர்
 கண்ணகை அம்மன் கண்களைத் திறந்தாள்.

வருடா வருடம் குழந்தைகள் பிறந்தது.
 செல்லமுத்து தோப்பாய் நிறைந்தாள்.
 வன்னியசிங்கன் வம்சத்துப் பெண்கள்
 பால்மரமென்ற தனது கணக்கு
 பிழைத்திட வில்லை என இறுமாந்தார்
 குஞ்சுத் தம்பியர்.

இப்படிப் பிறந்த ஏழு பிள்ளைகளில்
இளையவளான எழிலி தங்கம்மா
என்னுடைய அம்மா.

யாழ்ப்பாணத்து வேலனின் முயற்சியால்
அணிஞ்சியன் குளத்துப் பாடசாலையில்
ஆதியில் படித்த பெண் எனும் பெயரை
அம்மா அடைந்தாள்.

தினம் தினம் காலையில்
காட்டுப் பாதையில் என் அம்மாவைப்
பாடசாலைக்குத் தூக்கிச் செல்வதே
வேலனின் பணிகளுள்
முதன்மையாய்ப் போனது.

வெள்ளையன் ஆட்சியில்
அந்த நாட்களில் சுயாட்சி வந்தது.
அடுத்து இலங்கைக்கு சுதந்திரம் என்றனர்.
வெள்ளைக்காரனின் அரியணைப் பக்கமாய்
மந்திரிமாராய்ப் பெரிய இடத்துச் சிங்களர் அமரவும்
வெள்ளைக்காரனின் குதிரைகள் பலதில்
அதிகாரிகளாய்
கல்வியிற் சிறந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர் அமரவும்
அந்த நாட்களில் சுயாட்சி வந்ததாம்.

அந்த நாட்களில்
அம்மை மூன்றோ நாலோ படிக்கையில்
காற்சட்டை போட்ட தமிழர்களோடு
ஜிப்பா வேட்டி அணிந்த ஒரு தமிழர்
குதிரை வண்டியில் வந்திறங்கினார்.

பண்டைத் தமிழரின் பெருமைகள் பேசி
பாலி ஆற்றை மீண்டும் முடக்கி
வவுனிக் குளத்தை எழுப்புவோம் என்றார்.
மீண்டும் ஒரு பத்து ஆண்டுகள் நடந்தது.
மாறுதலின்றி.

எனது அம்மைக்கு
திருமணமான அந்த நாட்களில்
எமது நாட்டுக்கும் வந்ததாம் சுதந்திரம்.
இரண்டும் யாரோ எடுத்த முடிவுகள்
அவசரத் திருமணம் அம்மாவுக்கு
குடும்ப முடிவு.
இலங்கை மக்களை விடவும் என் அம்மா
துணிச்சல் மிக்கவள்.
கண் காணாதவன் தேவன் எனினும்
கழுத்தை நீட்டேன் என்று நிமிர்ந்தவள்.

“படிக்க வைத்ததால்
 குட்டிச் சுவராய்ப் போனான்” என்று
 இடிந்து போனது குடும்பம்...
 தனது திருமணத் தாற்பரியத்தை
 மறந்த செல்லமுத்துவும் திட்டினாள்.
 வேலன் மட்டுமே எந்தாய் சொல்வதில்
 உண்மையிருப்பதாய்
 உரத்துச் சொன்னவன்.

ஒருநாள் மதியம்
 நோய்வாய்ப்பட்ட பாட்டனைத் தவிர
 வீட்டிலெல்லோரும் வாயில் இருந்தார்.
 அறுவடை நாளில் அதுதான் வழக்கம்.
 பெரிய எழுத்துப் பாண்டவர் கதையை
 அம்மா படிக்க அயர்ந்தனர் பாட்டன்.
 சந்தடி இன்றியோர் இளைஞன் வந்தான்
 யாரது என்ற என்னரும் தாயாள்
 ‘கூப்பிடத் தெரியாதா’ என்று கொதித்தாள்
 உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை
 அன்னையைப் பார்த்தவன்
 “தேன் வாங்க வந்தேன்
 கிடைக்குமா” என்றவன்
 “ஐயனும் அம்மையும் அறுவடை வயலில்
 மாலையில் வா” என எழுந்த என் அன்னையின்
 கைகளைப் பற்றினான்.
 ‘பளார்’ என ஓர் அறை
 அந்த நேரத்தில்,
 “எப்படி மாப்பிளை எப்ப வந்தது
 தங்கம்.. தேநீர் போட்டி யிள்ளை”
 என்றபடிக்கு வந்தது வேலன்.
 இப்படியாக எனது தாயாரின்
 திருமணம்
 ஓர் அறுவடை நாளில் நிச்சயமானது.

அந்த நாளில் எம் தாய் நாட்டுக்குச்
 சுதந்திரம் வந்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டது.
 எமது மக்களை விடவும்
 எனது தாய் துணிந்தவள்.

நாங்கள் சிறுவராய் இருந்த ஒரு நாளில்
 பேரிரைச்சல்களும்
 சங்கின் ஊதலும்
 காற்றில் நிறைந்தது ஒரு நடுப்பகலில்
 வேடிக்கை பார்க்கக் கடைத் தெருவுக்கு
 மாப்பாணனோடு நானும் சென்றேன்.

இராட்சத இரும்பு வண்டிகள் நகர்ந்தன.
 திகில் வேடிக்கை நாங்கள் பார்த்தோம்.
 மஞ்சள் புல்டோசர்கள்
 கறுப்பு லாரி வண்டிகள்
 சிவப்பு உழவு யந்திரம் என்று
 சரியாய் வந்தன...
 மீண்டும் வவுனிக் குளத்தைக் கட்ட
 முடி வெடுத்தனராம் சுதந்திர அரசார்.
 சிங்களம் பேசும் அதிகாரிகளும்
 கூலியாட்களும் நிறைந்தனர் எமது
 காட்டுப் பகுதியில்
 யானை புகுந்த நெல் வயல்போல
 ஆனதெம் பூமி.
 கண்களை மூடிக் காட்டை அழித்தனர்.
 தரிகுகள் அகன்றது.
 எங்கும் எதிலும் செம்மண் புழுதி
 தெளிந்த பாலி ஆற்று நீரிலும்
 செம்மண் கலங்கல்.

அணைக் கட்டெழுந்தது.
 பாலி யாற்றின் படுக்கை வறளவும்
 பாலியாறு ஊட்டிய இயற்கை சாகவும்
 மாரி பொய்க்கவும்
 வளமிகும் எமது அன்னையர் பூமி
 காற்றிலும் நீரிலும் எடுப்புண்டு போகவும்
 ஒரு விதி நேர்ந்தது.
 புறநானூற்றுப் புலவர்கள் காலம் தொட்டே
 யானைக்கு நெல்லை அறுத்து வைப்பதா
 யானையை வயலுள் திறந்து விடுவதா
 என்பதே கேள்வி.
 அபிவிருத்தி முகமூடிகளுடன்
 பண்பலம் படைத்தோர்
 எம் பூமியில் நுழைந்தனர்.
 காடுகள் சிதைந்த மேட்டு நிலத்தில்
 வீடுகள் எழுந்தன.

மூன்று

காட்டைச் சோகம் பற்றிக் கொண்டது.
 மரங்கள் பெருமூச்செறிய
 பாலி ஆறு விம்மித் தணிய
 தென்றல் நடுங்க ஒருகணம் மெளனம்.

“வீடு என்பது என்ன?”
 மெதுவாய்க் கேட்டதோர்

மருதங் கன்று...

''மனிதன் வளர்க்கும்
பசுமையில்லாத கல்மரம் மகனே
சற்று நீ வளர்ந்து தலை எடுத்ததும்
அயல் கிராமத்து வீடுகள் காண்பாய்''
என்றதோர் மருது.
எவ்வளவுக்கு உயரத் துள்ளினும்
வரால் மீனுக்கும்
எவ்வளவுக்குக் கிழடாய்ப் போனபோதும்
நாணலுக்கும்
உலகம் தெரியாது,
அறியாமை தானே அவர்களின் வாழ்வு
என்றது முதிரை.

எரிக்கும் விறகாய் மரமும்
இழைக்கும் பாய்க்கு நாணலும்
சமைக்கும் கறிக்கு வராலும்
வீடு பேறடைவோம்.
மனிதன் என்கிற இயமன் கையில்
நம் விதி ஒன்றே -
எதற்கு எம்முள் கருத்து மோதல்?
சடாமுடி தரிந்த ஆல மரங்கள்
தத்துவம் சொன்னது.
மீண்டும் யாவும் மெளனித்திருந்தன
கதையினைக் கேட்க...

கறுப்புக் காரில்
வெள்ளை வேட்டி சட்டை அணிந்த
சிலபேர் ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்தனர்.
சுறுசுறுப்பாக அம்மா அன்று
விருந்து சமைத்தாள்.
ஊரார் எல்லாம் வீட்டில் கூடிக் காரைப் பார்த்தனர்.
இரவிரவாக இரகசியம் பேசினர்.
சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் மோதல் நடக்குதாம்
தமிழரை அழிக்க பண்டாரநாயக்கா
பற்பல திட்டம் வைத்துள்ளானாம்
வவுனிக்குளத்து வேலை முடிந்ததும்
தமிழரைத் துரத்தி
கூலியாய் வந்த சிங்களர் தம்மை
குடியமர்த்தச் சதி ஒன்றுள்ளதாம்.
இப்படிப் பலபல வார்த்தைகள் பேசினர்.
புரியா வயது
எங்களுக்கும் சிங்களர்க்கும் சண்டை என்பதாய்
புரிந்தது சிலது...
அது வரைக்கும் எமது வீட்டுக்கு வந்த

'சில்வா' மாமாவை
வெறுக்கத் தொடங்கினோம், காரணமின்றி.

அந்த இரவே
வேட்டிக்காரப் பெரிய மனிதரால்
ஊரவர் சிலர்க்கு
துப்பாக்கி ரவைகள் வழங்கப்பட்டன.
வவுனியாவில் இருந்து
ஜிப்பாவோடு வந்த மனிதர்
தமிழர் தலைவராம்.

1958 ல்

நான்கு வயதில்
கலவரம் எனது காட்டிலும் வெடித்தது.
அணைக்கட்டிருந்த
புல்டோசர்களும் லாரி வண்டிகளும்
ஊருள் வந்தன.
வெறி ஏற்றப்பட்ட சிங்களக் கூலிகள்
வீட்டைக் கொளுத்த
எங்கள் தந்தையார் துப்பாக்கி வெடிக்க
அமைதி நிலவிய நமது காடுகள்
மீண்டுமோர் போர்க்களமாகச் சிதைந்தது.

வெள்ளைக் குதிரையில் வீரவாள் தாங்கிய
இளைஞன் தோன்றி
போர் தொடுத்த சிங்களவர்களை
துரத்தி விட்டதாய்ச் சேதி வந்தது.
இதே கலவரம் தான்
என்னுடை வீட்டைச் சாம்பர் மேடாக்கி
என்னருந் தாயைக் காவு கொண்டது.
இப்படியாக என் இளமை வாழ்வு
சோகம்
சாவுகள் நிறைந்த சோகம் மலிந்தது.

நெடுநாளாக அம்மாவை நினைந்து
என்னுடை அப்பன் இடிந்து போயிருந்தார்.
கைம்மை நோற்றார்,
ஊர் வற்புறுத்தியும் உறவுகள் சொல்லியும்
மீண்டுமோர் திருமணம் ஒப்பிடவில்லை.
அதன்பின் எனது மாமியின் வீடே
எமக்குத் தாய் வீடாகிப் போனது.
மாமா பாவம்
வாய் பேசாது
வயலும் வீடும் மாமியும் மட்டுமே
அவரது உலகம்.
மாப்பாணனுக்கும் எனக்கும் மட்டும்

உலகம் விரிந்தது...

ஆண் பெண் வேறுபாட்டின் குறிகளைக்
கோடிப் புறத்தில் பார்த்து வியந்ததும்
எனது சித்தாடையை மாப்பாணன் அவிழ்த்ததும்
ஒரு நாள் தாமரை மொட்டைப் பறித்து
பரிசெனத் தந்த மாப்பாணனிடம்
உன்னைத்தான் கல்யாணம் செய்வேன்
என்று சொன்னதும்

இப்படியாக என் சிறுமிப் பருவம்

இனிதாய் நடந்தது.

சேற்றைக் கிளறி

வயலென உழுது

கற்பனை எருமைக் கடாக்களை ஒட்டி
களைப்புடன் மாப்பாணன் வீடு வருவதும்
மண்சோறு சமைத்து

காட்டு இலைகளில் கறிகள் சமைத்து

காத்து நான் இருப்பதும்

“ஏன் சுணக்கம்

ஊரார் சோலிகள் கூடிப் போச்சுதோ?”

என்று நான் அவனிடம் சண்டையிட்டதும்,

“என்னடி தெரியும் எங்கள் சிரமம்

நாளைக்கு நீயே வயலை உழுது பார்”

என்று மாப்பாணன் எரிந்து விழுவதும்

“ஏலுமென்றால்

வீட்டு வேலையை ஒருக்கால் செய்து பார்

நீ சமைத்தால் நாயும் தின்னாதே”

என்று நான் சபிப்பதும்

பின்னர் எமக்குள் சமாதானமாகி

இராச் சாப்பாடைப் பகிர்ந்து கொள்வதும்

சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு

எனக்கு அவனே ஊட்டி விடுவதும்

கால் வலி என்று மாப்பாணன் முனக

பிடித்து விடுவதும்

விளக்கை அணைத்துப் படுத்துக் கொள்வதும்

சற்றைக் கெல்லாம்

பிள்ளைகள் தூங்கியாயிற்றா என

மாப்பாணன் காதுள் முணுமுணுப்பதும்

“தூங்கியாயிற்று” என்றதும் அவனே

என்னை அணைத்துக் குறட்டை விடுவதும்

இப்படிக்க் கழிந்ததென் சிறுமிப் பருவம்.

மாப்பாணனுக்கும் எனக்கும் ஒரு நாள்

புத்தாடை புனைந்தனர்.

கல்யாணம் என்று ஊரார் சிரிக்க

கட்டை வண்டியில் தந்தையாரோடு
காட்டுப் பாதையில்
ஒரு காலையில் வந்தோம்.
தோரணங்களும் குதூகலங்களுமாய்
அணிஞ்சியன் குளம் பாடசாலைக்கு
அதிர்ஷ்டம் வந்த ஒரு காலைப் பொழுது அது.
இப்படியாக ஒரு சரஸ்வதி பூசையில்
எங்களுக்கு ஏடு தொடக்கினர்.

தினம் தினம் காட்டுப் பாதையில்
வண்ணத்துப் பூச்சிகள் துரத்தி
காட்டு முல்லைப் பூக்கள் பறித்து
விளம்பழம் தின்று
தேனீக்களுக்குப் புறமுதுகு காட்டி
பாடசாலைக்கும் வீட்டுக்கு மிடையே
நாள் தவறாமல் நாங்கள் பறந்தோம்.

வாத்தியார் சொல்லும் கதைகளில் வருகிற
சிறகு முளைத்த தேவதைக் குஞ்சை
காட்டுப் பாதை மருங்குகள் தோறும்
எத்தனை நாள் நாம் எதிர்பார்த்திருந்தோம்!
கையில் பட்ட குச்சியை எல்லாம்
எடுத்துச் சுழற்றி
மந்திரக் கோல் என்பது அறிய
பொன்னாக வேண்டிக் கல்லைத் தொடுவோம்
ஒரு சில மாரிமழை நாட்களிலே
முகிலோடு முகிலாய்
பறக்கும் கம்பளம் அகல்வதைக் கண்டோம்.
கோடையில் ஒரு சில நடுப்பகல்களிலே
கானல் ஆற்றில் நீச்சலடித்து
தேவதைகள் நீர் ஆடுதல் கண்டோம்
அயராது முயன்றும்
மந்திரக் கோல் எம் கைப்படவில்லை.
இப்படியாக நாங்கள் இருவரும்
பாடசாலையில் படிக்கத் தொடங்கினோம்.

எங்கள் கந்தசாமி வாத்தியார்
விக் கிரமதித்தன்.
காடாறுமாதம் எங்களோடு....
நாடாறு மாதம்
யாழ்ப்பாணத்தில் குடும்பத்தோடு...

இப்படியான தொல்லைகள் மத்தியில்
வன்னிப் பிள்ளைகள் நாங்களும் படித்தோம்.
மாட்டை எண்ணவும்

நெல் வயல் கணக்கை எழுதி வைக்கவும்
 கடிதம் படிக்கவும்
 கடன் பத்திரங்களில் கையொப்பமிடவும்
 கற்றுத் தந்த கந்தசாமி வாத்தியார்
 அதிகாரியாகவும் டாக்டராகவும்
 யாழ்ப்பாணத்தில்
 தனது மக்களைப் பயில வைத்தார்.

கந்தசாமி...
 யாழ்ப்பாணத்து சராசரி மனிதர்,
 பெண்கள் தொடர்பாய்
 சராசரி ஆண் மகன் பார்வை போன்றதே;
 வன்னிப் புறத்து மக்கள் தொடர்பாய்
 கந்தசாமிகள் கருத்தும் அறிக.
 ஈழத் தமிழர் ஒற்றுமை முழங்குவர்
 மாடு மேய்க்கும் வன்னிப் பயலுக்கு
 கல்வி எதற்கெனக் கிண்டலும் பண்ணுவர்.

பொழுது சாய்ந்து மேல் வானத்தில்
 இளம் பிறை முளைத்தது.
 சிறிது நேரம் மௌனமாய் இருந்தபின்
 ரதி தேவி என் தோள்களில் தட்டி
 போய்வா கவிஞ் என விடை புகன்றாள்.

அப்பாடா ...
 உடல் நெளிவெடுத்து
 மூச்சு விட்டன முதிரை மரங்கள்.
 சூரியனல்ல
 தானே பிரபஞ்சத்தின் மையமென் ரெண்ணும்
 யாழ்ப்பாணத்து மேல்குடி பற்றி
 நாணல் புதர்கள் கிசுகிசுத்தன.
 மெல்ல எழுந்தேன்
 ரதியை கண்டிலேன்
 இப்போ மருத மரத்தின் வேர்களுக்கருகில்
 மண் மேடிட்டிருந்தது.

நான்கு

பாலி ஆற்றையும்
 காட்டையும்
 மண்ணின் மங்கை ரதியையும் விடுத்து
 வீடு நோக்கி மெல்ல நடந்தேன்.
 வானில் எழுந்த நிலா ஒளியோடு
 மௌனம் என் மீது கொட்டிக் கிடந்தது.
 வழிமருங் கெல்லாம் பற்றைகள் மீது
 விண்மீன் முட்டையாய்

குவிந்த மின்மினிகள்
 குரங்குகள் எங்கோ சந்தடி செய்யும்
 நரிகள் எதற்கோ ஒப்பாரி வைக்கும்.
 முதல் மழைத் துளிகள் மண்ணைத் தொட்டதும்
 காலபோக உழவு நடத்த
 தயாரிப்பின்றி

தரிசாய்க் கிடந்தன பலநெல் வயல்கள்.
 வழியில் ஒருசில வயல்களில் மட்டுமே
 வெட்டப்பட்ட செடி கொடி உலரும்
 நறுமணம் காற்றுடன் மிதந்து வந்தது.
 செதுக்கப்பட்ட வரம்பிலிருந்து
 மண்ணின் வாசனை காற்றில் கலந்தது.

“எனது மக்களே எனது மக்களே
 இன்றோ நாளையோ முதல் மழை பெய்ததும்
 ஏது செய்வீர்கள்?

எமது வயல்வெளி அன்னை இப்படி
 வாழா வெட்டியாய்க் கிடப்பதோ சொல்க?
 கொடிய போரின் கால்களில் விழுந்து
 சரண் புகுந்தீரோ?

தோல்வியின் முள் முடிகளை நீங்களே
 சூடிக் கொண்டீரோ...?

வயல்களை நீங்கள் கைவிட்டு விட்டால்
 வரலாறெம்மைக் கைவிட்டு விடுமே...”

ஏர் நடக்காதே எங்கள் விடுதலைப்
 போர் நடக்காதே எனமனம் நொந்தேன்.
 மண்ணுக்கு முதல் மழை முத்தம் கொடுத்ததும்
 உழவுக்காக

கோவிலில் சுண்டல் வாங்க முந்திய
 சின்ன வயதின் ஆர்வத்தோடு
 கலப்பைகளோடு வயலில் குதிக்கும்
 மண்ணின் மைந்தர்களுக்கு என்ன நிகழ்ந்தது?

இரவும் பகலும் புதர்களைச் சரித்தும்
 கோடை வறுத்த புல் பூண்டுகளைத்
 தீக்குண வாக்கியும்

வரம்புகள் திருத்தியும்
 களைப்பறியாத உழைக்கும் மானிடம்
 எங்கே மறைந்தது?

எங்கே மறைந்தன வாழ்வின் சுவடுகள்?

சிறிது தூரம் நடந்த பின்னர் --
 வறண்டு கிடந்த வாய்க்கால் மதகில்
 நீட்டி நிமிர்ந்தோர் விவசாயி இருந்தார்
 வெற்றிலை சப்பித் துப்பிய படிக்கு.

'ஐயா' என்றேன்.

'யாரது தம்பியா' என்கிற குரலில்

முகத்தைக் கண்டேன்.

சோமசுந்தரத்தார்....

'எப்படி அப்பையா' என்று அன்புடன்

அண்மை அடைந்தேன்.

போராட்டங்களில்

வீட்டைத் துறந்து வீதிக்கு வந்த

அந்த நாட்களில் ஆதரவானவர்.

தனது கூரையைத் தனது சோற்றை

என்னுடன் பகிர்ந்த ஒரு விவசாயி

'கறுப்பி அக்கா சுகமா' என்றேன்!

"ஊரெலாம் சாவீடும் ஒப்பாரிப் பாட்டும்

கறுப்பிக்குக் கலியாண வீடும் தெம்மாங்குப் பாட்டுமா?

அடுக்களைக்குள்ளே உறியைப்போல அவளும் இருக்கிறாள்."

வழமை போல சோமசுந்தரத்தார்

கிராமியக் கவிதை வழக்கில் பேசினார்.

அத்திப் பூப்போல் எப்ப வந்தது

பட்டினத்தாலே....

யாழ்ப்பாணத்து அரசனைக் கண்டதும்

வன்னிப் புருசனை மறந்து போச்சுதா?

வீட்டுப் பக்கம் ஏன் வரவில்லை?

வழமையான வாய்விட்டுச் சிரிப்பு.

எங்கே மறைந்தது மானிடம்? என்றேன்

தம்பி நீ எந்த விடுதலைக் குழுவோ

தெரியாதெனக்கு...

விவசாயிக்கு ஒரு விரல் சுட்டினால்

உன்னை நாலு விரல்கள் சுட்டும்

என்பது தெரியும் என்றார் சோமர்.

விளைந்த பண்டத்துக்குச் சந்தை இல்லை

விளைவிப்பதற்கு இடுபொருளில்லை

டீசல் இல்லை மருந்துகளில்லை

பாலி ஆறுபோல் பணமும் வறண்டது

உழவு மாடுகள் பலரது வாழ்வில்

பாட்டி கதைகளில் மட்டுமே வாழும்...

ஒரு வழியாக இவற்றைத் தாண்டினால்

துப்பாக்கியோடு

வானிலும் தரையிலும் சிங்களம் பேசும் பிசாசுகள் நிற்கும்.

நெல் விளைந்தால் யானையும் பன்றியும்

போர்க்களத் தன்னில் வெறுங்கையுடன் நாங்கள்

யாரிதைக் கண்டார்....?

வான் பொய்த்தாலும்
 சாக்குகளோடு வந்து நிற்பீர்கள்
 வரி வசூலிக்க...
 துப்பாக்கிகளை ரவைகளை மட்டுமே
 அறிவீர் நீங்கள்...
 உங்கள் உலகம் உமது முகங்களாய்ச்
 சுருங்கிப் போனது.
 எதிரியை விடவும் உமது கண்களுக்குச்
 சக இயக்கத்தவர் சத்துருவானார்.

சோமசுந்தரத்தார் பெருமூச்செறிந்தார்.
 என் மனசாட்சிக்குச் சங்கடமானது
 மீண்டும் சோமரின் வாய்மடை திறந்தது.
 நாங்கள் மக்கள்
 எங்களுக்குத்தான் எதுவுமில்லையே
 இளைஞர்கள் நீங்கள் ஆயுதம் தரித்தீர்.
 வலது காலால்
 எங்கள் எதிரியை உதைத்தீர் என்பதனாலே
 இடது காலால்
 எங்களை மிதிக்க உரிமை தந்தது யார்?

இத்தனைக்குப் பின்னரும் நாமே
 உங்களுக்கும்
 உலகத்துக்கும் சோறு போடுகிறோம்.
 மீண்டும் எனக்குத் தரும சங்கடம்...
 அப்பையா சுகமாய் இருக்கிறீர்களா
 என்றென்றேதோ உளறத் தொடங்கினேன்...
 சிரித்தார் மனிதர்.
 மனிதர் சிரிப்புக்கு மாறுபாடாக
 இந்தச் சிரிப்பில் ஏதோ ஒன்றொலித்தது.
 உடல் வியர்க்கச் சோமரைப் பார்த்தேன்
 “வரம்பு செதுக்கி வயல் திருத்துகையில்
 கெலிக்காப்பர் சுட்டு
 சென்ற மாதம்தான் இறந்து போனேன் நான்”
 மனிதரை காணோம்...
 உடல் ஒரு கணம் சில்லிட்டுறைந்தது.
 மதகின்மீது சிகரட் புகைபோல் அசைந்தது காற்று.
 வீட்டுப் படலையைத் திறக்கிற பொழுது
 மனதைச் சோகம் அழுத்திப் பிடித்தது.
 எங்கள் பழைய வீட்டை நான் பார்த்தேன்.
 பத்து வருடமாய்
 எழுபது மைல்கள் எட்டியிருக்கும்
 யாழ்ப்பாணத்திலெம் வாழ்வு தொக்கியது.
 எப்போதோ நாம் இருந்த வீடிது
 எங்கும் எங்குமென் இளமையின் சுவடுகள்

எங்கும் எங்குமென் நினைவின் பதிவுகள்
நந்தவனமாய் இருந்த முற்றத்தில்
கணுக் காலளவு சருகு புரண்டது.

மீனாட்சி அம்மை முற்றம் வந்தாள்
தம்பி உன்னை யாழ்ப்பாணம் வரட்டாம்
மிக அவசரமாம்....

என்னவோ ஏதோ என்மனம் பதைத்தது.
யார் சொன்னார்கள் என்று நான் வியர்த்தேன்.
ஒன்றுமில்லை....
தமிழகத்திலிருந்து உனது தம்பி
வருகிற சேதிதான்...தில்லை வந்தவன்.

அமைதிப்பட்டது ஏழை மனசு.
அம்மா என்று
மீனாட்சி அம்மையை அணைத்துக் கொண்டேன்.
பத்து வருடமாய்
எமது வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்பவள்
எங்களுள் ஒருத்தியாய்ப் பக்குவப்பட்டவள்
இவளை நான் மதித்தேன்.

இவள்
மலையகத் தேயிலைத் தோட்ட வெளிகளில்
இளமை மிடுக்குடன் உலவிய தென்றல்.
கலைத்துவ முள்ளவள்.
மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின்
புரட்சிகள் தோறும் போர் முரசானவள்.
காவலர் கெடுபிடி கண்டு நகைத்தவள்.
சிறைகளில் வீழ்ந்தும் சினம் அணையாதவள்.
புயல் ஒரு தென்னையைப் பெயர்த்து வீசதல் போல்
இன வெறியர்களால்
மலையகத் திருந்து வீசப்பட்டவள்.

இது என் தேசம்
எனது இரத்தத்தால் எனது வியர்வையால்
நானே கட்டி எழுப்பிய தேசம்
என்கிற தனதிறுமாப்போடு
இந்தியா செல்லாமல் எம்மிடம் வந்தவள்.
'சாப்பிடு மகனே' என்ற மீனாட்சியின்
முகத்தை நிமிர்த்தி
'சாப்பிட வேண்டி' எனக்கொரு உதவி நீ
செய்திட வேண்டும் அம்மா' என்றேன்...
பாட்டுத்தானே வா...வா - என்று
வாஞ்சையுடன் எனது கைகளைப் பற்றினாள்.
என் வாய்க்கு உணவு படைத்தமையாது
செவிக்கும் படைத்தாள் சுந்தரத் தமிழால்....

வெண்மேகம் முத்தமீட
 பூப்படைந்த தேயிலையாம்
 தேயிலையின் கொழுந்தெடுக்கும்
 பூவிரலின் தேவதையாம்
 தேவதைகள் அழுத குரல்
 தேசமெங்கும் எதிரொலிக்கும்
 செந்தமிழர் எழுந்த ஒலி
 செகமெங்கும் முரசறையும்.

மங்கையிவள் கண்ணீரோ
 மாவலியில் பெருகி வரும்
 மாதவளின் வியர்வையிலே
 மாநிலங்கள் பசியாறும்
 பசியாறும் மாநிலமே
 பதில் சொல்ல நாம் பணித்தோம்
 பாவை இவள் கண் விழித்தாள்
 படையாக எழுந்துவிட்டாள்.

யாழ்ப்பாணச் செம்மண்ணில்
 புல்லெடுக்கும் மேனகையே
 வன்னியிலே காடழிந்து
 வயல் விதைக்கும் அருந்ததியே
 மீன்பாடும் தேன் நாட்டின்
 தெம்மாங்கு ஊர்வசியே
 வயற் சேற்றில் கவிதை நடும்
 பாத்திமா பேகங்களே
 மலையகத்து தேவதையின்
 பேரணியில் வாரீரோ
 மானிடத்தின் வெற்றிக்கு
 வழி ஒன்று காணீரோ....

காடுகள்
 காடாகிக் கிடந்த கிராமப் புறங்கள்
 இவற்றைக் கடந்தென்
 வடதிசைப் பயணம் ஆரம்பமானது.
 வழியில் என்போல் ஒருசிலர் கூடினர்.
 மறுநாள் இரவே கால் நடையாக
 யாழ்ப்பாணத்து ஏரியைக் கடந்தோம்
 துப்பாக்கியோடு
 இளைஞர்கள் சிலர் எமை எதிர்கொண்டனர்.
 அண்ணா என்று அன்பாய் அழைத்தனர்.
 அவர்களுடன் நாம் தேநீர் பருகினோம்.

இராணுவத்தினரின் நடமாட்டத்தின்
 இறுதிநிலையை எமக்கெடுத்து துரைத்தனர்.

வழமையான பாதையைத் தடுத்து
பாதுகாப்பான மார்க்கம் காட்டினர்.
சிறிது தூரம் போர்க்களச் சூமைகள்
அவர்களுக்காக
நாமே வலிந்து காவிச் சென்றோம்.
பின்னர் நாம் பிரிகையில்
எம் கண்கள் பனித்தன.
இந்தச் செக்கலில்
தமது அன்னையை அணைத்தபடிக்கு
தூங்கியிருக்கக் கூடிய சிறுவர்கள்
இந்தச் செக்கலில் தமதிளம் மனைவியர்
மார்பில் முகம் புதைத்து
கனவு கண்டிருக்கக் கூடிய இளைஞர்கள்
துப்பாக்கிக் காவி
எமது இருப்பை உறுதி செய்திட
மரணப் புதைமணல் வெளியில் நடக்கிறார்.
கண்கள் பனித்தது....
மழையில்லாது வறண்டு கிடந்த
மணல் பாதைகளில்
பனியில் மலர்ந்து சிரித்தன பூண்டுகள்.

வாழ்க்கையை எதிர்கொள் என்ற சேதியைப்
பறவைகள் பாட
துயில் எழுந்தான் எம் சூரியதேவன்.
கிழக்குத் திசையால்
அவனது மணித்தேர் நுகம் தலைகொடுத்து
ஏழு வர்ணக் குதிரைகள் பாய்ந்தன.

செக்கல் சிறகை விரித்தான்
செம்பொன் கதிரவன் பூமியில் மீது
அவன் எழுதிய கவிதைகள் பறவைகள் பாட
அவன் சிந்திய புண்ணைக் பூச்செடி சூட
தென்னங் கீற்றிலும் சீறிய புல் இதழிலும்
இருளெனும் பீடையை ஓட்டி
எதிர்ப்படும் மானீடர் விழித்திரி மீது
நம்பிக்கைச் சுடரீனை ஏற்றி
நடத்திடும் சூரிய தேவனை வாழ்த்து.

காடுகள் பாடும் கடலும் பாடும்
கழனிகள் பாடும் நதிகளும் பாடும்
மண்ணும் மலர்களும் காற்றும் பாடும்
வருக நம் வீதியில் என்று....

பொல பொலவென்று விடிகிற போது
பளைக்கு வந்தேன்.

கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரைக்கும்
கண்டி வீதி செத்துக் கிடந்தது.
கார் பஸ் என்ன காகமே இல்லாத
மரண அமைதி....

சாவின் திகில் என்னில் தொற்றிக் கொண்டது.
விடுதலைப் படைகள் பின்வாங்கியதோ?
எதிரிப் படைகள் முன்னேறியதோ?
வீதி ஏன் இப்படி வெறித்துக் கிடக்குது?
சனசந்தடி ஏன் செத்துப் போனது?
தூர ஒரு வான்...

விடுதலை இயக்கப் படையினர் போலும்.
ஓரோரு சமயம் எதிரிகள் கூட
விடுதலை இயக்க மாயத்தில் வந்திடும்
சேதிகள் அறிவேன்.

ஓடவா நிற்கவா என முடிவெடுக்குமுன்
என்முன் 'கிறீச்' சென நின்றது வண்டி.

'தோழர் கவிஞர் ஏறும் ஏறும்
எங்கே போகிறீர்? யாழ்ப்பாணத்துக்கா?
எங்கோ கேட்ட பழகிய குரல் இது.
வண்டியை அண்மினால் எனது நண்பன்
இப்போது ஒரு விடுதலை இயக்கத்தின்
படைக்குத் தளபதி.

'ஆம்' எனத் தலையை அசைத்துச் சொன்னேன்.
'கோப்பாய்ப் போகிறோம்
எனினும் உம்மை வீட்டில் இறக்கலாம்
ஏறுக' என்றான் என்னரும் நண்பன்.

நெடுநேரத்து மௌனம் உடைத்து
மீண்டும் வாயைத் திறந்தான் நண்பன்.
இன்று ஏன் ஹர்த்தால் தெரியுமா தோழரே
என்று கேட்டான் என் பக்கமாய்த் திரும்பி.
ஹர்த்தாலா இன்று... காரணம் என்ன?
அதுதான் வீதி வெறிச்சோடிக் கிடக்குதா?
பின்னர் சற்றுக் கொதிப்புடன் கேட்டேன்
மாற்றரசாக இயங்குவதற்கு

கடமைப் பட்டவர்கள் அல்லவோ நீங்கள்
அரசறு நிலைக்கேன் இட்டுச் செல்கிறீர்?
ஏட்டிக்குப் போட்டியாய் ஒவ்வோர் இயக்கமும்
வாரா வாரம் ஹர்த்தால் வைக்கிறீர்!
இருந்தால் ஹர்த்தால் எழும்பினால் ஹர்த்தால்
நடந்தால் ஹர்த்தால் ஒடினால் ஹர்த்தால்
எடுத்ததற் கெல்லாம் ஹர்த்தால் வைத்து
என் செயப் போகிறீர்? என் செயப் போகிறீர்?
எதிரிகள் சிதைக்கும் பொருளாதாரத்தின்

மிச்சம் மீதியை நீங்கள் ஏன் சிதைக்கிறீர்?
 அரசியல் என்பது துப்பாக்கி மட்டுமா?
 எதிரிக்கு எதிராய்த் துப்பாக்கி என்றும்
 மக்களுக்கும் சக இயக்கத்துக்கும்
 பலத்தைக் காட்ட ஹர்த்தால் என்றும்
 ஏன் முடிவெடுத்தீர்?
 எரிச்சல் மிகுந்து வெறுப்பாய்ச் சிரித்தேன்....
 ஹர்த்தால் என்பது மக்கள் செய்வது...
 ஈழ மண்ணில் ஹர்த்தால் என்பது
 ஏதோ ஓர் இயக்கம் பிரகடனம் செய்யும்
 ஊரடங்கு உத்தரவன்றோ?
 வெடிகுண்டெறிந்தும் துவக்கைக் காட்டியும்
 வீதியை விட்டு மக்களை விரட்டுவீர்
 வயல்களை விட்டு மக்களை விரட்டுவீர்
 கடைத்தெரு விருந்து மக்களை விரட்டுவீர்...
 கடலில் இருந்தும் மக்களை விரட்டுவீர்...
 எதிரியாலே சுருங்கிப் போன
 உற்பத்தி நேரத்தை உறுதிப் படுத்திடும்
 உமது கடமையை எப்படி மறந்தீர்?
 பண்டமும் சேவையும்
 உமது துப்பாக்கிக் குழலால் வருமோ?
 சிறிது நேர மெளனத்தின் பின்
 தளபதி கேட்டான்...
 இன்றைய ஹர்த்தால் ஏன் நடக்கிறது
 என்பது தெரியுமா தோழரே உமக்கு?
 தெரியாதென்றேன்.
 எமது படகை எதிரிகள் கடற்படை
 இரவு மூழ்கடித்தது என்றான் தளபதி.
 துயரம் தான் எந்தோழனே எனினும்
 நொடித்துப் போன நம் பொருளாதாரத்தின்
 கால்களை ஒடிக்கும் ஹர்த்தால் வேண்டாம்.
 மீண்டும் உறுதியாய் என் குரல் தொனித்தது.
 மீண்டும் அமைதி.
 இரகசியம் காப்பீர் என்றால் மட்டும்
 இரவு இறந்தவர் பட்டியல் பற்றி
 ஒன்று சொல்வேன் என்னருந் தோழரே!
 மீண்டும் மெளனம்...
 சொல்லும் என்றேன்..
 கையிலிருந்த ஏ.கே.றைபிளை
 மடியில் வைத்து
 பின்புறம் திரும்பி
 கண்ணாடியினை சரி செய்தபடிக்கு
 உனது தம்பியும் ஒருவன் என்றான்.

'கடவுளே' என்றேன்.

அதிர்ச்சி என்னெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது.

கண்மடை திறந்தது

விசயம் தெரிந்தால் வீட்டில் என் அம்மா

உயிர் விடுவாளோ, என் செய்வேன் நான்

என்று அரற்றினேன்.

கவலைப் படாதே

இறந்தவர் பட்டியல் ரகசியம் என்றான்.

போராடுகின்ற எங்கள் வாழ்வில்

மரணம் மட்டுமே நிச்சயமானது.

வடக்கிலிருந்து கிழக்கு வரைக்கும்

நீண்ட எம் ஈழ தேசத்து மண்ணில்

தினம் தினம் எம்முள் ஒருவனையேனும்

விடுதலைக்காகக் களப்பலி தருகிறோம்.

உனது தம்பி ஒருவனுமல்ல

ஒருவன் உனது தம்பியுமல்ல

நீயே அழுதால் நம்பிக்கைக்கு

யாரை நாம் கொள்வது கவிஞனே என்றான்.

அன்புடன் அவனது தோளைப் பற்றி

முதுகிலென் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன்.

வீட்டில் என் குரல் கேட்டதும்

காற்றில் நீச்சலடித்து வருவது போல

முதுமை முறித்துப் போட்ட என் அன்னை

வெளியில் வந்தாள்.

துயரச் சுமையால் அழுந்திடும் ஈழ

அன்னையர் எவரையும் போல என் அன்னையும்

முதுமைச் சரிவில் இடறி விழுந்தவள்.

துயரை நெஞ்சுள் அமுக்கிய படிக்கு

அவளை மார்புடன் அள்ளி அணைத்தேன்.

''அம்மா தினசரி விரதமும் கோவிலும்

பட்டினி கிடந்தே சாகப் போகிறா''

என்றாள் அக்கா.

துயர் என் நெஞ்சை

துரு சப்பித் தின்ற வாளால் அறுத்தது.

''தம்பி வருவதாய்க் கடிதம் போட்டான்

அவங்க இயக்கப் படகு ஒன்று

கடலில் மூழ்கியதாம் ஹர்த்தால் நடக்குது''

கண்கள் நீர் மல்கிய அன்னையை விழித்தேன்

அழாதே என்று அதட்டி அடக்கினேன்.

அவர்கள் இயக்கத் தளபதியுடன் தான்

காரில் வந்தேன்

இந்தப் படகில் தம்பி இல்லை

பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கப்
 பயிற்சிக்காக லெபனான் சென்றான்.
 துணிந்து பொய் சொன்னேன்.
 சாப்பிட வா எனச் சண்டைக்கு நின்றேன்.
 விரதப் பலன்தான் ராசா
 தம்பியும் நீயும் தப்பிக் கிடப்பது
 இன்று விரதம்.. இரவு தான் உணவு''
 எங்களுக்காகத் தன்னை ஒறுப்பதைத்
 தவிர்த்து வேறொரு மார்க்கமும் அறியாள்
 பதில் ஏது சொல்வேன்.

மறுநாள் பல்கலைக் கழகம் சென்றேன்
 தோழரைக் காண...
 கலைஞரை இளைய கவிஞரைக் காண
 காதலாய் உணரும் தோழமைக் குரிய
 சுகந்தியைக் காண...
 எனது பழைய சிற்றரசான்
 பல்கலைக் கழக சூழலில் கிட்டும்
 சமூக இருப்பின் சுகந்தினைச் சகிக்க

வழியிலோர் திருமண வீட்டைக் கடந்தேன்
 கோட்டை ராணுவ முகாமின் பக்கமாய்
 குறும் பீரங்கிகள் வெடிப்பதைக் கேட்டேன்
 இன்னுமோரிடத்தில் விமானப் பருந்தின் வட்டத்தின்கீழ்
 மரண ஊர்வலத்துக்கு அஞ்சலி செய்தேன்.

மைதானத்தில் மாரி விதித்த பசம்புல் விரிப்பை
 சூரியக் கிடா ஒட்ட மேய்ந்த இடங்களில்
 காற்று செம்மண்ணைத் திருடிச் சென்றது;
 மலை வேம்புகளின் நீழலில் அமர்ந்து
 ஆண்களும் பெண்களும் என்றும் போலவே
 முடிவிலாக் கதைகளில் மூழ்கி இருந்தனர்.
 பூமாதேவிக்குப் பிணையாய்ச் சென்று
 வெயிலை விலக்கிக் குளிர் நிழல் வீழ்த்திடும்
 மலை வேம்புகளும் நிழல்வாடிகளும் வருக என்னும்.
 தூரத்தே மாணவர் அறையின் பக்கமாய்
 உடுக்கு அடிக்கும் ஓசை எழுந்தது
 ஓசை மிஞ்சியோர் பாடல் வளர்ந்தது.
 தெரு நாடகத்துக்கு ஒத்திகை என்று
 வழியில் சிலபேர் பேசிச் சென்றனர்.
 மாணவரறையில் கலைக் குழுத் தோழர்கள்.
 வேசம் போடாத ஆண்களும் பெண்களும்
 ஈடுபாடுள்ள ஆவேசத்துடன்
 ஆடிப் பாடினர்.

செம்பட்டு மண் தோய்ந்த யுகபுருஷன் எழுக
செந்நெல் வயல்தோறும் வளைக்கரங்கள் உயர்க
அன்னை மண்ணை மீட்க முஸ்லீம் சோதரர்கள் வருக
ஆகாயம் பிளக்க மலை மாண்டீர்கள் நியர்க.
எங்களது அண்னையர்கள் வாழ்ந்ததீந்தப் பூமி
ஏழுகடல் ஓடிப் பொன் சேர்த்ததீந்தப் பூமி
மீன்பாடச் செந்நெல் வளர்வதீந்தப் பூமி
வீறல் மிக்க வன்னியர்கள் ஆண்டதீந்தப் பூமி
முன்னோர்கள் நல்லூரில் பறங்கியரை வென்றார்
நாற்றிசையும் புகழ்பேசப் போர்க்களங்கள் கண்டார்
ஒற்றுமை பிரிந்ததினால் எம் மண்ணைத் தோற்றார்
ஒன்றாகி எம் மண்ணைப் போராடி வெவ்வோம்.

போர்களுள் (எம்) மரணத்துள் (எம்)
கொடிய உட்பகைச் சூழலினுள் (எம்)
தனித்துவத்தோடு
மக்கள் மத்தியில் வாழ்வினைக் காக்கும்
வரலாறான கலைஞரை வாழ்த்தி
சிற்றுண்டிச் சாலைப் பக்கமாய் வந்தேன்.
தோழியர் சிலபேர் என்னை அழைத்தனர்
நிமிர்ந்த நன் நடையும் நேர் கொண்ட பார்வையும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்குமாக
சுகந்தியுமிருந்தாள்.

போர்ப் பலியான பெண்கள் தினவிழா
துண்டுப் பிரசரம் எழுதிய படிக்கு
சறு சறுப்புக் குலையாதிருந்தாள்
செல்வி என்கிற என்னருந் தோழி.
களப் பலியான தோழியர் படங்களை
கலைத்தபடிக்குக் கலா என்னைப் பார்த்தாள்.
தனிமையில் என்னை அழைத்தாள் சுகந்தி.
புளகாங்கிதம் அடைந்ததென் தேகம்
வெற்றி பெற்ற ஒரு வீரனுக்குரிய
தன்னடக்கத்துடன்
அவள் பின் சென்றேன்.
முன்னமே நானிதைச் சொல்லாதமைக்கு
மன்னிடுத்திடுக கவிஞனே என்றாள்.
ஏதென வினவினேன்.
மனசை வீணாய் அலைப்புண்ண விடாதே
நாங்கள் நல்ல தோழர்கள் மட்டுமே
என்றவள் குரல் ஒரு தீர்ப்பாய் ஒலித்தது.

சுகந்தி ... என்றேன்
அப்போது சூரிய கிரகணம் நேர்ந்தது.
செல்வி ஏதும் குறை சொன்னாளா
என்று நான் கேட்டேன்.
செல்வி குறைகள் சொல்பவளல்ல
உன்னை மதிப்பவள்.
கதிரவனோடு வாழ்வினைப் பகிர்ந்திட
நான் விரும்புகின்றேன்...
எச்சிலை மிண்டி விழுங்கிய படிக்கு
அவளது முகத்தில் கண்களை வீசினேன்.
பாராட்டடத்தில் கால்களை இழந்த
கதிரவன் என்கிற எழுத்தாளத் தோழனை
ஒரு கணம் நினைத்தேன்.
மறுமுறை விழுங்கிய எச்சிலோடு
எனது சோகத்தையும் மிண்டி விழுங்கினேன்.

'ஒரு முக்கிய செய்தி ரகசியம்' என்றாள்.
'எது கதிரவனோடு நீ வாழ இருப்பதா?'
''ஆம் அதுவுமோர் இரகசியம்....
இன்னொரு ரகசியம் இருக்கிற'' தென்றாள்.
ரகசியம் காவி நலிந்த நெஞ்சினன்
எதுவெனக் கேட்டேன்.
தலை மறைவாகிய சிங்களத் தோழர்கள்
யாழ்ப்பாணத்தில் நம்முடன் உள்ளனர்.
உன்னை அவர்கள் பொன் என மதிக்கிறார்
உன்னால் எமக்கு எத்துணைப் பெருமை
என்றாள் சுகந்தி....

'நிவாரணப் புகழ்ச்சியா'' என்று நான் கேட்டேன்
இல்லை என்றாள் புன்னகை நடுவே.
காட்டுப் பாதையால் நாளை காலை
சிங்களப் புரட்சிக்காரன் டி.ஜே.
இங்கு வருகிறான் என்பதும் சொன்னாள்.
சுகந்தி என அவள் கைகளைப் பற்றினேன்.
உண்மையா சுகந்தி நல்லது நல்லது
அவனுடன் நிறையப் பேசவேண்டும்
என்று நான் மகிழ்ந்தேன்.
கார்த்திகா கையில் ரதியின் புகைப்படம்
மின்சாரத் தாக்குதல் ஒரு கணம் நிகழ்ந்தது.
ரதி சிரித்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினாள்
பின்னர் உதட்டில் விரலை அழுத்தி
'உஸ்' என என்னை எச்சரித்திட்டாள்.

எத்தனை கோடி இரகசியங்களை
நாங்கள் காப்பது

நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டேன்.
என்ன ஏதெனத் தோழியர் கேட்டனர்.

தேநீருக்குக் கோரிக்கை விடுத்த பின்
“ரதியைத் தெரியுமா?”
மழுப்பிச் சிரித்தேன்...
காப்பு இழுபட்ட கைக்குண்டு போல
கனன்ற நெஞ்சம்
வெடித்துச் சிற்றுமோ என நான் அஞ்சினேன்.
மீண்டும் ரதியின் புகைப்படச் சலனம்.
அமைதியாகு என்றவள் பணித்தாள்.
“இவரும் எங்கள் வன்னி தானே
ரதியை இவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்”
என்றாள் செல்வி...
“கேள்விப்பட்டேன்” என நான் மழுப்பினேன்.
அப்படியானால் நீங்களோர் அஞ்சலி
எழுதித் தருக எனக் கலா பணித்தாள்.

மீண்டும் நாங்கள் மேசையில் அமர்ந்து
தேநீர் அருந்தினோம்...
சுடர்விழி உயர்த்தி இளநகை உதிர்த்து
தோழரே என்றாள் சிறுமி வாசுகி...
“கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணிவே”
குடும்பமே பலியாய்ப் போன பின்னரும்
குன்றென நின்ற குழந்தையை வாழ்த்தினேன்.

“தோழரே ரதிக்கு அஞ்சலிக் கவிதை
நாளைய வேண்டும்” என அவள் பணித்தாள்.
போர்ப் பொருளாதாரமும் பெண்களும் பற்றி
ஒரு கருத்தரங்கு... என்றாள்
தோழி ரஞ்சனி.
இப்படியாகப் பெண்கள் என்னை ஈடுபடுத்தி
போராட்டத்தில் சுறுசுறுப்பாக்கினர்.

ஆண்கள் தலைமைகள்
இரண்டாம் தரத்துப் போராளிகளாய்
பெண்களை ஒதுக்கினும்
இன்றும் எங்கள் போராட்டத்தில்
மானிடம் வாழ்வது மகளிர் பங்கால்.
இன்று அவர்களே
மண்ணையும் விண்ணையும் தலையில் சுமக்கிறார்.
தெருவில் மணப்பது பெண்கள் ரத்தம்
வயலில் மணப்பது பெண்கள் வியர்வை
நீதி மன்றுகளில் பெண்களில் கண்ணீர்
படை முகாம்களிலே பெண்களின் நிணநீர்.

அகதி முகாம்களின் சேவைப் பொறுப்பிலும்
ஊர்வலங்களது முன் அணிகளிலும்
போர்க் குணத்தோடெம் பெண்களே நின்றார்
இன்று நாம் உண்ணும் சோற்றுப் பருக்கையில்
பெண்களின் வியர்வை,

இன்று நாம் மகிழும் வெற்றிச் செய்தியில்
மறக்கப்பட்ட பெண்களின் உழைப்பு,
மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கைச் சுடரை
அணையாமலின்றும் அவர்களே காத்தார்,
இருந்தும் அவர்கள்
இரண்டாந் தரப் போராளிகளாய்
இகழப் படுகிற விதியை இகழ்ந்தேன்.

இரவு ரதிதேவி கனவினில் வந்தாள்
உனது நடிப்பு அற்புதம் என்றாள்
புறப்பட்டு வன்னிக்கு வா எனப் பணித்தாள்
புன்னகையோடு புகையென மறைந்தாள்.

மறுநாள் எழுந்ததும்
வன்னிகீகுச் செல்ல மனம் அவாவியது.
காலை என்னை வந்து சந்தித்து
அனுதாபம் சொன்ன போராளி ஒருவர்
இரவு தாங்கள் வன்னி செல்கையில்
என்னையும் அழைத்துச் செல்லலாம் என்றார்,
நன்றி என்றேன்.

இரவே வன்னிக்குச் செல்ல விருந்ததால்
வயல் வெளியாலும் கடற்கரையாலும்
அன்று முழுவதும் பயணம் செய்தேன்
என் பணிகள் முடிக்க.
கடலில் எதிரிப் பீரங்கிப் படகுகள்
குண்டுகள் வீச கரையில் அமர்ந்து
யாழ்ப்பாணத்துக் கிழவன் ஒருவன்
தனது வலையைத் தைத்தபடிக்கு
அமைதியாகச் சுருட்டுப் புகைத்தான்.
வானில் இரும்புக் கழுகு எழுந்து
கண் படுபவற்றைச் சுட்ட வேளையில்
தோட்ட நிலத்தில் ஒரு மரத்தின்கீழே
உழவு யந்திரத்தை மாயம் செய்துபின்
மீண்டும் இயக்கிய
ஓரிளம் பெண்ணைக் கண்களால் பார்த்தேன்.

இடித்த கட்டடம் எரிந்த குடிசை
மரணத்தின் சுவடுகள் பதிந்த வீதிகள்
என்றும் பணியாது உழைப்புடன் மனிதர்கள்.

என்றும் பணியாது உழைப்புடன் மனிதர்கள்.
வாழ்க உழைக்கும் யாழ்ப்பாணம் என
மனதால் வாழ்த்தினேன்.

இரவு எம் வீட்டின் முன்புறமாக ஓர்
இளைஞன் தோன்றினான்.
கச்சேரியடியில்
வன்னிக்குப் போக நம்வண்டி காத்திருக்கு
என்று மறைந்தான்.
எனது முடிச்சைத் தூக்கியபடிக்கு
அம்மாவை அழைத்து முத்தம் கொடுத்தேன்.
தெருத் தெருவாகப் புதைக்கப்பட்ட
இளைஞர்களாலும் யுவதிகளாலும்
குல் கொண்டிருந்த எம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு
கண்ணீர் மல்கக் கைகளை அசைத்தேன்.

ஐந்து

கிளிநொச்சி தாண்டி
போராளிகளுக்கு நன்றி கூறினேன்.
வண்டியை நீத்தால் வழியெல்லாம் இருட்டு.
வானில் விண்மீன்களை வேட்டையாட
மின்னல் பாம்புகள் நெளியும்.
குளிர்ந்த காற்றோ வெறி பிடித்தாடும்.
மழை வரக்கூடும் என முணுமுணுக்கையில்
தொப்புத் தொப்பெனத் தண்ணீர்க் குண்டுகள்
கைகளில் தைக்கும்....
மழையின் அச்சுறுத்தலை நிராகரித்து
கால் நடையாக என்காரியம் தொடர்ந்தேன்.
கைவிடப்பட்ட ஒரு சிறு கிராமத்தினை
தாண்டியபோது வானம் கிழிந்தது.

இருளில் கதவினைத் தள்ளி ஒரு வீட்டுள்
நுழைந்து கொண்டேன்...
ஏதோ ஒருவிலங்கு பிசாசாய் முனகும்.
நெஞ்சம் பதறப் பையைத் துழாவி
தீப்பெட்டியினைத்தேடி எடுத்தேன்.
என்முன் பசியில் மெலிந்த ஒரு வேட்டைநாய்
வாலை அசைக்கும்...
குவிந்து கிடந்த குப்பையின் மீது
நெருப்பை விதைத்தேன்...
முகத்திலடித்து வெளியில் பறந்ததோர்
குருட்டு வெளவால்.
சுவரிடுக்குகளில்

குறுகுறுத்தன மாடப் புறாக்கள்.

கட்ட மாடப் புறாவின் இறைச்சியை
பகிர்ந்த கண்மே
தனது நாவால் எனது கால்களில்
விசுவாசத்தை எழுதியது வேட்டைநாய்.
கவலை வேண்டாம் படுத்துத் தூங்குக
என்று மொழிந்து வாலைக் குழைத்தது.
இடியை மின்னலைப் பெருமழையைக் காற்றை
வெளியே விட்டுக் கதவைச் சாத்தினேன்
வாசலில் வீரன் காவல் கிடந்தது.

கனவில் எனது முதிய தாயார்
கர்ப்பம் தரித்து அவஸ்தைப் பட்டார்.
ஊரெலாம் கிழவிகள் கர்ப்பம் தரித்தார்
ஊரெலாம் குண்டுக் காயங்களோடு
பிள்ளைகள் பிறந்தன...
மீசையோடும் குறுந்தாடியோடும்
நெஞ்சில் குண்டுக் காயத்தோடுமென்
தம்பியும் பிறந்தான்.
குண்டுக் காயம் நெஞ்சில் இருந்ததால்
அம்மாவுக்கு இரட்டிப்புமகிழ்ச்சி.
தம்பி வழமையாய்ப் பாடுகின்ற
கடல் பாட்டின் ரீங்காரம் கேட்டேன்.

அலைகள் பாயும் கடலிலே
அன்னை மண்ணை மீட்கவே
புயலைப்போல வருகிறோம்
புரட்சி கீதம் பாடியே.
பணைக் கரங்கள் அசைக்கிறாள்
பாசமிக்க அன்னை மண் - நம்
துணைக் கரத்தில் அசையுதே
துப்பாக்கியும் வீணையும்...
அன்னை மண்ணை வந்தொரு
அன்னியன் மிதிக்கவோ
ஜெர்மனி பிரான்சென
நாய்களாய் நாம் ஓடவோ?

கண்களை விழித்தால்
திறந்து கிடந்தது குடிசையின் கதவு.
நீராடியபின் கூந்தலுக்குச்
சாம்பிராணிப் புகையூட்டும் அழகிபோல்
முகில்களிடையே முளைத்தது செஞ்சுடர்.
வெளியே எனது வேட்டைநாய் குரைத்தது.

தனது வல்லமையை நிரூபித்தபடி
என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தது வேட்டைநாய்.
வீரன் என்று பாசமாய் அழைத்தேன்.
மீண்டுமென் நீண்ட பயணம் தொடர்ந்தது.
இம்முறை எனக்கு மெய்க் காப்பாளனாய்
வீரன் நடந்தான் வெள்ளம் தாண்டி.

நீண்ட பயணத்தின் பின்னர் ஒரு சிறிய
வன்னிக் கிராமம்...

''ஈது கடற்படைப் படகு
இது விடுதலைப் படையின் வீரப் படகு'' என
கும்மாள மிட்டபடி தெரு வெள்ளத்தில்
காகிதக் கப்பல் விட்டனர் குழந்தைகள்.

என்னைப் பார்த்து நில் என்றான் ஒரு வன்னிச் சிறுவன்.
கையிலோர் மரக்கிளை துப்பாக்கியாக....

கைகளை உயர்த்தினேன்...

யார் நீ? என்றான்..

'சிங்கள அரசின் இராணுவமாதீ'

என்றெனைக் கேட்டேன்.

இல்லை... நான் ஒரு தமிழன் என்றேன்.

சிங்களப் படைகள் லாரிகளிலும்

கவச வண்டிகளிலும்

இவ்வழி வருகின்றார்...

வழியெல்லாம் கண்ணி வெடிகள் வைத்துள்ளோம்

இப்போதுன்னை விட முடியாது

என்றான் என்னை மறித்த சிறுவன்.

காதை நிமிர்த்திய எனது வீரன்

ஒருமுறை உறும்.

சரி சரி விடு எனும் பிறிதொரு பிள்ளை.

சிரித்தபடி நம் பயணம் தொடர்ந்தோம்.

பிரசவ விடுதியில் பள்ளிக் கூடத்தில்

குண்டுகள் போட்டும்

எமது பிள்ளைகளின் குதூகலத்தை

சாகடிக்க இயலாது போனது

எதிரிப் படைக்கு....

ஈழ நாட்டின் வழி தெருவெங்கும்

போர் விளையாடும் வீரக் குழந்தைகள்

ஒரு போதும் அவர்களைக் கோபிக்காதே

என்று வீரனை அதட்டிய படிக்கு

மீண்டுமோர் சிறிய கிராமத்துள் நுழைந்தோம்.

வழியெல்லாம் கடந்த கிராமங்கள் யாவும்

காற்று மழையிடம் உதைபட்டிருந்தன.

“நாங்கள் இங்கே இல்லாத நாட்களில்
 பூமியைப் பிளந்து நீரைக் கொணர்ந்து
 கிராமத்துச் செழிப்பையேன் பேணிவவில்லை?”
 என்று கேட்டே உதைத்தநாம் கன மழை....
 காகங்கள் இரண்டு பேசிக் கொண்டன.

தெருவோரத்துப் பட்டி வேலிகள்
 சிதைந்து கிடந்தன.
 மண் மேடுகளில் கூனிக் குறுகி
 மந்தைகள் நின்றன.
 சில வீடுகளின் கூரைக் கிடுகுகளை
 இழுத் தெறிந்திருந்தது காற்று.
 சகாரா போலத் தரிசாய்க் கிடந்த
 வயல் வெளிகளிலே
 போர் நெருக்கடியிலும் தம் சிருஷ்டி ஆற்றலை
 இழந்துபடாத இறுமாப் போடு
 விவசாயிகள் சிலர்.
 இப்படியாக அமைந்த எம் பயணம்
 ஒருவாறு முடிந்தது.

வீரனும் நானும்
 வீட்டில் கிடைத்ததை விழுங்கி விட்டு
 பாலி ஆற்றங் கரைக்கு விரைந்தோம்.
 தூரத்திலேயே ஓ என இரைந்து
 ஒப்பாரி வைத்தது
 பாலி ஆறு.
 இனந்தெரியாத அச்சத் தோடு
 கரைக்கு ஓடினேன்.
 என்னரும் ரதியாள் புதைந்த மண் மேட்டில்
 சுழித்தோடியது புத்தம் புதுப் புனல்.
 நெஞ்சம் வெடித்து மண்ணில் புரண்டேன்.
 ரதி...ரதி.. என்று நான் எழுப்பிய ஓலம்
 ஆற்றின் இரைச்சலை அடக்கிய படிக்கு
 காடுகளெல்லாம் எதிரொலி செய்தது.
 மருத மரங்களே! மருத மரங்களே!
 எங்கே சென்றாள் என்னரும் ரதியாள்
 பாலி ஆறே! பாலி ஆறே
 போனது எங்கென் புனித தேவதை?
 என் கால்களை நக்கி வீரனும் அழுதான்.

பயங்கரமாகச் சுழித்து ஓடிய
 காட்டு ஆற்றின் பேய்ப் புதுப் புனலில்
 என்னை வீசி எறிந்தேன் திடீரென...
 அதிசயம் நிகழ்ந்தது.
 என்னை முடக்கித் தரையில் போட்டு

கால்களால் வெள்ளம் மிதித்த பொழுதில்
 தரை பிளந்து என்னைத் தாங்கி
 வெளியில் வந்தாள் என் கவிதைத் தேவதை.
 மூச்சிழந்த எனது வாயில்
 தன் இதழ்ப் பொருத்தி
 ஈருடலும் ஒரு சுவாசமும் ஆனாள்.
 சஞ்சீவிக் காற்றாய் அவளது மூச்சு
 என்னைத் தொட்டது.
 எரிமலை போன்று கனன்ற மார்புகள்
 குளிர்ந்த என் உடலைச் சூடாக்கியது.

இருண்ட ஒரு மலைப் பள்ளத்தாக்கில்
 இருப்பதை உணர்ந்தேன்.
 என்னைக் கட்டி இழுத்தபடிக்கு
 எருமைக் கடாவில் இயமன் வந்தான்.
 எருமையோடு இயமன் சரிய
 திடீரென அறுந்தது பாசக் கயிறு.
 கண்களை விழித்துப் பார்த்த போது
 என்னை மடியில் கிடத்திய படிக்கு
 ரதி புன்னகைத்தாள்.
 எனது கால்களை வீரன் நக்கும்...
 ரதி-என மீண்டும் மூர்ச்சித்துப் போனேன்.
 மீண்டும் கண்விழித்த போது
 பாலியாறு காட்டுப் பழங்களை
 ரதியிடம் அள்ளிக் கொடுப்பதைக் கண்டேன்.
 பசிக்கும் அயர்ச்சிக்கும்
 விருந்தும் மருந்துமாயின் பழங்கள்.
 கவிஞனே எனது நேரம் வந்தது.
 மீதிக் கதையை விரைவில் உரைப்பேன்.

என்ற ரதியின் கைகளைப் பற்றி
 ஏதுரைத்தனை என்று வினவினேன்.
 "கவிஞனே எனது நேரம் வந்தது
 வீர சுவர்க்கம் புகுவதற்கு" என்றாள்.
 நான் திகைத்துப் போனேன்.
 ரதி நான் உன்னைக் காதலிக்கின்றேன்
 நீயிலா உலகில் எனக்கேது வாழ்வென
 மீண்டு மரற்றினேன்...
 என்மீதுனக்குக் காதல் நிசமெனில்
 சொல்வதைக் கேட்கென சுந்தரி உரைத்தாள்.
 என்ன என்றேன்.
 வீர மரணம் வரைக்கும் பணியாது
 போராடி வாழ்வதே
 நான் உன்னிடத்தில் வேண்டும் வரமென

காதலி உரைத்தாள் கைகளைப் பற்றி.
 செய்வதறியாது திகைத்த என்னிடம்
 வீர சுவர்க்க புரியின் வாசலில்
 நீ வரும் வரைக்கும் காத்திருப்பேன் நான்
 கவலையை விடுக என்றவள் சிரித்தாள்.
 கால்களில் இதழ்களைப் பதித்த என்னைத்
 தூக்கி நிறுத்தி
 இதழ்களிலேயே முத்தம் பதிக்கலாம்
 என வரமீந்தாள்...
 அமைதியாய் அமார்க
 காலம் கடக்குமுன் என் கதை கேட்கும்
 ஆர்வம் இழந்தனையோ அண்ணலே என்றாள்.
 வெட்கம் என்னைப் பிடுங்கித் தின்றது
 மண்ணிலிருந்தேன் ...
 கதை எனத் தேவி காற்றில் விதைத்த
 குரல் கேட்டதும்
 'கிசு கிசு' பேசிய காடுகள் யாவும்
 அமைதியாகின கதை கேட்பதற்கு.

“விடலை நாள்வரை மாப்பாணனுடன்
 காடுகள் கரம்பைகள் வயல்கள் வாய்க்கால்கள்
 அணிஞ்சியன் குளத்துப் பாடசாலை
 பாலி ஆறு என்று திரிந்தேன்.
 இப்போ
 ஆயிரம் ஆயிரமாய் யாழ்ப்பாணத்து
 சிறு விவசாயிகள் குடி வந்திருந்தனர்.
 பெரிய வகுப்புகள் புகுத்தப்பட்டு
 பள்ளிக்கூடமும் மிகப் பெருத்திருந்தது.
 கடைத் தெருவென்று தெருவெலாம் சந்தடி
 எனது மண்ணின் இயற்கை அழிந்தது.
 காடுகள் பூத்துக் கனிந்த பூமியில்
 கொங்கிறீட்டுகளும் செங்கட்டிகளும்
 குவிந்து கிடந்தன.

ஒருநாள் வீட்டில் தனிமையில் இருந்தோம்.
 என்னுடன் தாயம் ஆடிய மாப்பாணனின்
 குரல் கட்டிக் கொண்டது.
 நடுங்கும் கரத்துடன் என்னைத் தீண்டினான்.
 அவனது விரல்கள் தீ நாக்காக கனன்றன
 'என்னடா உனக்கு' என்று நான் கேட்டேன்.
 முதன் முதலாக ஒரு பயமெனைப் பிடித்தது
 அருகே நகர்ந்த அவனைத் தள்ளினேன்.
 கரங்களைக் கூப்பி
 ஒரு முறை முத்தம் தர அனுமதித்திடுக
 என அவன் இரந்தான்.

பற்பல தடவை முத்தம் தந்த
 பயலேன் இப்படி
 ஒரே ஒரு முத்தம் யாசிக்கின்றான் ?
 பையன் பெருத்தனன் என்பதை உணர்ந்தேன்.
 சுகமாயிருந்தது அவனது முத்தம்
 சுகமாயிருப்பினும் முதன் முதலாக
 அச்சுறுத்தியது.

செவ்விள நீரின் சிறு சிறு பிஞ்சாய்
 திரண்ட என் மார்பில் ஊர்ந்த விரல்களை
 பிடுங்கி எறிந்தேன்.
 நீ கெட்டுப் போனாயடா என்று இகழ்ந்தேன்,
 அம்மாவிடத்தே சொல்லி விடாதே
 என்றவன் என்னை மீண்டும் இரந்தான்.
 இப்படி அதன் பின் எத்தனை தடவை
 என்முன் கைகளைக் கூப்பி இரந்தான்.
 இதன்பின் எத்தனை தடவை துயிலில்
 எனது கால்களில் முத்தம் பதித்தான்.
 இப்படி, நாங்கள் பெரியவரானோம்.

ஏழாம் வகுப்பிலே
 கந்தசாமி வாத்தியாருக்கும்
 மாப்பாணனுக்கும் சண்டை வந்தது.
 "மாடு மேய்க்கும் வன்னிப் பயலுக்கு
 படிப்பென்ன" என்று பேசியபோது
 முஞ்சியில் தனது புத்தகக் கட்டை
 வீசியடித்தான் எனது மைத்துனன்
 மாப்பாணன் செய்தது சரிதான் என்ற
 வன்னியருக்கு
 யாழ்ப்பாணத்துச் சிறு விவசாயிகள்
 துணைக்கு நின்றனர்
 யாழ்ப்பாணப் பெரிய மனிதர்களுக்கோ
 மாப்பாணன்மீது கோப வக்கிரம்.
 மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென்றார்கள்
 அந்த மனுநீதி கண்டசோழ மன்னர்கள்.
 மன்னிப்பாவது மண்ணாங்கட்டியாவது
 வயலில் இறங்கிய மாப்பாணனை
 யாவரும் மகிழ்வாய் வரவேற்றார்கள்.
 மாமா தனது சிறந்த காளைகளை
 ஏரில் பூட்டி அவனிடம் தந்தார்
 வண்டிச் சாரதி ஆசனம் மீது
 அவனை இருத்தினார்...
 வவுனியாவுக்கும் கிளிநொச்சிக்கும்
 பொருட்கள் வாங்கத் தனியே அனுப்பினார்.

.....ஜெயபாலன் கவிதைகள் 289

சினிமாப் படங்களைப் பார்த்து வந்தவன்
 கதைகள் சொல்வான்...
 தொடர்ந்தும் தொடர்ந்தும்
 காதல் காட்சியை நீட்டி முழுக்குவான்
 இதனால் மீண்டும் அச்சமடைந்தேன்.
 தனித்திருக்கையிலே சினிமாக்கதைகளை
 சொல்ல வந்தால் செம்மையாய்க் கொடுத்தேன்.

இப்படியாக ஒருநாள் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.
 நான் பக்குவமடைந்தேன்..
 எனது பாவாடையில் இரத்தத்தைக் கண்டு
 டும்... டும்... என்றனர் பள்ளித் தோழியர்
 என்ன ஏதென அவரிடம் கேட்டேன்.
 சொல்லிவிட்டுச் சிரியுங்கள் என
 சீறி விழுந்தேன்
 நீ 'டும்' போட்டு விட்டாய் என்று
 மீண்டும் சிரித்தனர்.
 விசயம் புரிந்ததும் நாணிப் போனேன்.
 வெட்கத்தாலே கண்கள் கலங்க
 தோழியர் குழுவீடு வந்தேன் நான்.
 மாமி மிகவும் மகிழ்ந்து போனாள்.
 மாப்பாணனைக் கூவி அழைத்து
 அப்பாவை உடனே அழைக்கச் சொன்னாள்.
 தோழியருக்கும் எனக்குமாகத்
 தேநீர் வழங்கினாள்.
 நாணமும் களவும் பற்றிக்கொள்ள
 மூலையில் இருந்தேன்...
 பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டியை அழைத்தனர்
 கொத்திப் பிசாசு தொட்டு விடுமென
 என்னைச் சுற்றிக் கரிக் கொடு போட்டனர்
 காவலுக்கோர் இரும்பை வைத்தனர்.
 உளுத்தம்மா இடித்த மாமி
 கன்னிக்கோழி முட்டை வாங்க
 மாப்பாணனை விரட்டியடித்தாள்.
 சுத்தமான நல்லெண்ணையோடு
 அப்பா வந்தார்....

இதன்பின் எனது படிப்புப் பற்றிய
 வாக்குவாதத்தில் வீடு கிழிந்தது
 எளிணும் எனது கண்ணீர் வென்றது.
 யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள் கல்லூரியில்
 மேலே படிக்க வைக்கப் போவதாய்
 எனது தந்தை இறுமாப்புரைத்தார்....
 காசுக்கென்ன செய்யப் போகிறாய்

என்றவர்களுக்கு

கைகால் இருக்கு என்ற என் அப்பனைக்

கட்டிப் பிடித்து முத்தம் கொடுக்க

நெஞ்சு துடிக்கும்.

மாப்பாணன் மட்டும் இடிந்து போனான்.

நடுச் சாமாத்தில் அவன் விம்மி விம்மி அழுவதை

நானும் கேட்டேன்.

பொறாமைப்பட்டானா?

யாழ்ப்பாணத்தில் நான் படித்துயர்ந்தால்

தனக் கெட்டாத திராட்சையாய்ப் போவேன்

என்று நொந்தானா, யார் எனக்குரைப்பார்?

அதன்பின் மாப்பாணன் கவிதைகள் எழுதினான்.

ஆறு

பெருகி வருகிற ஆற்றினைப் பார்த்து

செவிகளை உயர்த்தி வீரன் குரைத்தான்.

கோபமாய் மரங்கள் கிளைகளை உசுப்பி

வீரனை விரட்டும்.

அதட்டலாக, வீரா என்றேன்.

குற்ற உணர்வுடன் என்னைப் பார்த்தவன்

எனது கால்களை ஆறு மூழ்கடிப்பதை

சுட்டிக் காட்டினான்.

ரதி கண் சிமிட்டிப் புன்னகை பூத்தான்.

இறுதியாகக் கவிஞன் உன் மீது

“எதிர் பார்ப்பிலாது அக்கறை காட்டும்

ஒருயிர்” என்றான்.

உன் வாழ்விப்போ அர்த்தப்பட்டது

என்று மீண்டும் புன்னகை தொடர்ந்தான்.

வீரா... வீரா...

ஆறும் காடுமெம் நண்பர்கள் என்றேன்.

புரிந்து கொண்டு

மரங்களுக்கு வாலைக் குழைத்தான்.

பாலி ஆற்று நீர்ப் பரப்பை நக்கினான்.

எருமைக் கடா ஒன்று

வெள்ளத்தி லடிபட்டுச் செல்வதைக் கண்டு

அச்சப்பட்டு

வாலைக் கால்களின் கீழே ஒடுக்கினான்.

காற்று அவனை நீருள் இடறும்...

மூச்சுத் திணறி

பெரு வெள்ளத்தின் உதைப்பைத் தப்பி

‘சூறும்பு தானே வேண்டாமென்பது’

என்றபடிக்கு கரைகளில் ஏறினான்.

சரி சரி எனது கதையைக் கேளென
 மீண்டும் ரதி எனை நிலைப்படுத்தினாள்.
 உயிர்ப் பயத் தோடு
 அஞ்சியிருந்த மரங்கள் கூட
 ரதியின் கதைக்குக் காது கொடுத்தன.

காட்டுத் தெருவில்
 மாட்டு வண்டியில் மாங்குளம் வந்தோம்.
 அப்பாவும் மாமியும் பேசிக் கொண்டனர்.
 மாப்பாணன் மட்டும் ஒரு பேச்சின்றி
 ஏன் அவன் இப்படி மாட்டை அடிக்கின்றான்
 என்று மனதுள் எரிந்து விழுந்தேன்.
 பொறாமை பிடித்தவன்.

யாழ்ப்பாணத்துக் காங்கிரீட் புதர்களுள்
 மதில் சூழ் தீவாம்
 கத்தோலிக்கக் கன்னியர் மடத்தில்
 தொடர்ந்தது கல்வி.
 ஈழ நாட்டின் எண் திசை முகங்களும்
 வாழும் கூடது.
 அங்குமோர் வாழ்வு எங்களுக்கிருந்தது.

எங்கள் விடுதியோர் சிறு பிரபஞ்சம்.
 ஒவ்வொரு அறையும் ஒரு சிறு கிரகம்
 ஆண்கள் இல்லாத அதிசயக் கிரகம்.
 பல கிரகங்களில்
 புத்தகம் தின்னும் கரையான் மனிதர்கள்.
 சில கிரகங்களில்

ஓயாது செபமாலை உருட்டுகின்ற
 கும்பிடுப் பூச்சி மனிதர்கள் வாழ்ந்தனர்.
 ஆங்கிலப் பேச்சும் அந்நிய உடையும்
 கர்வமும் மிகுந்த பெண்கள் சிலபேர்
 உள்ளதொரு கிரகம்.

அங்கு கெட்ட புத்தகம் படித்து
 ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிடுவராம்
 இப்படியாகக் 'கிசு கிசு' இருந்தது.
 வறுமைக் கோட்டைத் தாண்டுவதற்கு
 கல்வியைக் கோலாய்த் தேடிவந்த
 ஒரு சிலர் வாழும் கிரகமும் இருந்தது.
 எங்கள் அறையோ விசித்திரமானது.
 பூமியிலிருந்து தவறி விழுந்த
 இரண்டு பெண்கள் என்னுடன் இருந்தார்
 அவர்களில் மட்டுமே
 மதிலுக்கு அப்பால் வாழும் மனிதரின்
 மூச்சுக் காற்று கமகமத்தது.

வெளியே தேசம் பற்றி எரிந்தது.
தரப்படுத்துதல் என்னும் போர்வையில்
இனப் பாரபட்சம்
கல்வித் துறையுள்ளும் காலடி வைத்தது.
1971ல்

பரம்பரைத் தலைவரின்
செக்கு மாட்டுத் தடங்களை விலக்கி
போர்க் குரல் எழுப்பினர்
தமிழ் மாணவர்கள்.
நமது கோட்டைத் தீவு மட்டும்
புத்தகம் தின்று அமைதியாய் இருந்தது.
சாந்தி உரும்பிராய்
ஐலி வல்வை
மாணவர் எழுச்சிப்புயல் மையம் கொண்ட
ஊர்களின் புதல்விகள்.
இவர்களின் பின்னே பதுங்கிப் பதுங்கி
யாழ்ப்பாணத்துக் காற்றெங்களது
மதில் தாண்டி வந்தது.

மழை தூறிய ஒரு மாலைப் பொழுதில்
சாந்தி வந்தாள்.
மன்னாருக்குக் கைத் துப்பாக்கிகள்
கடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்றாள்
இளைஞர் வேண்டினராம்
விடுமுறைக்கு வீடு செல்பவர்போல
நாம் புறப்பட்டோம்.
வெள்ளமாய்க் கிடந்தது யாழ்க் குடா நாடு.
தலை நிலம் தாண்டி
கடலைக் கடந்து
சங்குப்பிட்டித் துறையிலிறங்கி
எம்முடன் வந்த பயணிகளோடு
மன்னார் பஸ்சை எதிர்பார்த்து நின்றோம்.
திடீரென சிங்கள இராணுவம் மெம்மை
முற்றுக்கையிட்டது.
ஏங்கிப் போனோம்....
சாவை விடவும் பால்வதைக் கஞ்சினோம்.

1971ன் ஏப்ரல் கிளர்ச்சியில்
கதீர்காமத்தில்
'பிரமாவதி மானம்பெரி' எனும்
சிங்களப் பெண்ணையே குதறிய நாய்கள்,
எங்களின் முன்னே,
நாதியற்ற தமிழ்ப் பெண்கள் நாம்.
தகவல் யார் கொடுத்தார்?
பதட்டம் வேண்டாம் என்றாள் சாந்தி.

சோதனை நடுவே நம்மை அணுகிய
 இராணுவத்தாரை நட்டபுடன் விழித்து
 ஆங்கிலத்தில் கேலிகள் பேசினோம்.
 ஜூலி பேசிய சிங்களம் கேட்டு
 கொல்லெனச் சிரித்த படையினருள்ளே
 ஒருவன் எம்மைச் சகோதரி என்றான்.
 ஆயுதம் கடத்தப் படுகிறதாக
 இரகசியமாகத் தகவல் கிடைத்தது.
 சிரமத்துக்கு வருந்துகின்றோம் நாம்
 என்றபடிக்கு எம்மைத் தாண்டினான்.
 ஏனையோர் பொதிகளைக் கிண்டிக் கிளறினான்.
 அவர்கள் திரும்பிச் சென்ற பின்னரே
 மூச்சு வந்தது.

அந்த மழைக் குளிரிலும் எமக்கு
 முத்து முத்தாய் வியர்வை கொட்டியது.
 இராணுவத்தோடு பல் இளித்தோமென
 பயணிகள் சிலபேர் ஆத்திரப்பட்டனர்.
 செத்துப் பிழைத்த நாங்கள் மட்டுமே
 சேதிகள் அறிவோம்....

நாங்கள் மகிழ்வாய்த் திரும்பியபோது
 கன்னியர் மடத்திரென் அப்பா.
 திருட்டு முழியுடன் ஏதென வினவினேன்.
 தந்தி வந்ததாம் உடன் வரும்படிக்கு
 "நீ படிக்காமல் அரசியலென்று
 ஊர் சுற்றுவதாய் முறையிட்டார்கள்"
 என்று கூறி
 கோபமாய் முகத்தை வைத்தபடி
 "படித்தது போதும் போதும்" என்றார்.
 ஜூலி வீடு சென்றிருந்ததாக
 பொய்கள் உரைத்தேன்.
 விடுதியில் யாவரும் யாழ்ப்பாணத்தார்
 வீணே என்மீது கோள் சொல்கிறார்கள்.
 வெளியில் இருந்தே படிப்பேன் என்று
 கண்களைக் கசக்கினேன்.
 நெகிழ்ந்து போனார்.
 அரசியல் இயக்கத் தொடர்புகள் எல்லாம்
 படித்த பின்னாடி...
 என்ற படிக்கென்
 கைகளை எடுத்துக் கொஞ்சியபோது
 அப்பா பழைய அப்பாவாய் இருந்தார்.
 ஒரு சிறு நிசப்தம்
 ஒரு சிறு விசம்பல்

அப்பா எத்தனை நல்லவர் என்று
ரதிகண் கலங்கினாள்.

பெருகும் நீரில் மூழ்கும் நிலையில்
வீரன் நடுங்கினான்...

என்னை விட்டுக் கரைக்குப் போக
ஏனோ மறுத்தான்....

அவனைத் தூக்கி நாங்களிருந்த
மரக்குத்தியிலே இருத்தி வைத்தேன்.
வெள்ளமிப்போ முழங்கால் தொட்டது.

மெல்ல மெல்லப் பறவைகள் வந்தன
பாலி ஆறு வாழ்க என்றபடி.

மரங்களின் மீது சண்டை போட்டன.
"போன வருடம் இருந்த மரக்கிளை"

"பரம்பரையாக நாங்களிருக்கும்
மரமிது, கிளையிது"

"இந்த வருடம் நான்தானிங்கு
முதன்முதல் வந்தது...ஹஹ
வெள்ளம் பெருகும் வேகத்தில் திகைத்து

மரம்போல் நின்ற மரங்களெல்லாம்
"இறகு முளைத்த பொறுக்கிகள்" என்று

எரிந்து விழுந்தன.

சரிகதை கேள் என

ரதி வாய் மலர்ந்தாள்.

மீண்டும் வந்தது பெருமழைக்காலம்?

அந்த நாட்களின் வரலாறான
மாணவர் காவல் படையினர் மோதலில்

மாணவர் இயக்கத் தலைவன் ஒருவன்
குண்டடிப்பட்டான்...

காவலர் அவனைக் கைது செய்வதற்காய்
சல்லடையோடு தெருவெலாம் திரிந்தார்.

அப்போது நான் விடுதியில் இல்லை
வெளியில் இருந்தேன்.

எனது அறைக்கு ஒருநாளிரவு

காரில் அவனை எடுத்து வந்தனர்.

அவன் பராமரிப்புடன் பணியானது.

ரகசியமாக டாக்டர் வருவார்....

சாந்தி அல்லது ஜூலி வருவாள்...

ரகசியமாக நாட்கள் நடந்தன.

சாவின் வாசலில் தடுமாறியவனை

அன்புடன் பேணி

வாழ்வின் நம்பிக்கை ஊட்டிய போதும்

அவன் உயிர் பிழைப்பது
 எனக்கும் கூட சந்தேகந்தான்.
 ஒரு மழைநாளில்
 நிலைமை சற்று மோசமடைந்த ஒரு ரா வேளையில்
 கண்ணீர் வடித்தான்...
 பெற்ற தாயைப் பார்க்க விரும்பினான்.
 ஒரு பெண்ணுக்கும் முத்தமிடாமல்
 மண்ணுள் புதைய நேர்ந்ததே என்றான்.
 பதறிப் போனேன்.
 மரணம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினான்.
 எனது கைகளைப் பற்றி எடுத்து
 முத்தம் கொடுத்தான்.
 வாழ்வின் கனவை அவன்மேல் விதைக்க
 நானும் அவனுக்கு முத்தம் கொடுத்தேன்.
 மீண்டும் மழுதான்
 தற்கொலை செய்யும் எனது முடிவை
 முத்தங்களாலே அழித்து விட்டாய் அன்பே என்றான்.
 மீண்டும் அவனுக்கு முத்தம் கொடுத்தேன்.
 எனது மார்பில் தனது விரல்களைப்
 பதிப்பதற்குப் பாடாய்ப் பட்டான்.
 வேண்டாமென்றேன்....
 இரக்கம் காட்டுக என்று மன்றாடினான்.
 ரதி சில நிமிடம் மௌனமானாள்.
 ஆழ்ந்த பெருமூச்சு நெஞ்சை விரிக்க
 ஆற்றைப் பார்த்தாள்.
 ஆயுள் நாட்களில் இப்படி வெள்ளத்தைப்
 பார்த்ததில்லை பார்த்ததில்லை யென
 ஆலமரம் ஒன்று அடித்துச் சொன்னது.
 ரதி தன் கதையை மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.
 அதிசயிக்கத் தக்க வகையில்
 'கிருபா'வுக்கு உடல் தேறியது
 அச்சுறுத்தப்பட்ட அவனது இருப்பும்
 சாவு நிழலாய்த் தொடர்கிற வாழ்வும்
 எனது நெஞ்சினை இரக்கப்படுத்தும்.
 கருணையினால் எனை அவனிடம் இழந்தேன்.
 வெளியில் மாணவர் எழுச்சி வெள்ளம்
 கரைகளை உடைத்தது.
 பாராளுமன்றப் படகுக்காரர் வலைகளை வீசினர்.
 தமது எதிரிகளைத் தமிழன் எதிரிகள்
 என்று கூறினார்....
 'களைகளைக் கொன்றால் விடுதலை' என்றனர்.

பிரச்சனைகள் எதுவென்றாலும்
 ஊர்வலம்
 பாடசாலைப் புகிஸ்கரிப்பு
 'பஸ்' சை மறித்தல்
 ஊர்த்தால் என்று
 கண்மூடித்தனமாய்க் காரியம் நடந்தது
 மாணவர் பாணியில்.

மாணவர் ஊர்வலம் ஒன்றில் நாங்கள்
 கிருபாவின் தந்தையை முதன் முதல் பார்த்தோம்.
 வீட்டுக்கு வருக என்றெமை அழைத்தார்.
 முன்னர் கொழும்பில் வேலை பார்த்து
 தொழிற் சங்கப் போரில் விழுப்புண் பட்டவர்.
 நரைத்த மயிரும் நரைக்காத உள்ளமும்
 நகைச் சுவையும் துணிச்சலும் மிக்கவர்
 பாணுதேவன்.
 அவரது வீட்டுக்கு நாங்கள் சென்றோம்.
 தலைவாசலிலே
 கார்ல் மாக்ஸ், பாரதி, இக்பால் படங்கள்.
 அன்புடன் அழைத்தார்.
 மனைவியாருக்கு அறிமுகம் செய்தார்.
 'யார் ரதி' என்று அம்மையார் கேட்க
 கிண்டலாய்ப் போனது ஜூலிப் பிசாசுக்கு.

ஊர்வலத்தில்
 மாணவர் சக்தி மாபெரும் சக்தி
 என்ற கோசமே ஒங்கி ஒலித்ததை
 நினைவு கூர்ந்தார்.
 தப்பு என்ன? சாந்தி கேட்டாள்
 மக்கள் சக்தியே மாபெரும் சக்தி
 மாணவர் அவர்களுள் ஒரு சிறு பகுதி
 என்பதாய் அமைந்தது அவரது வாதம்.
 ஜூலி துள்ளினாள்....
 மாணவர் எழுச்சி தோன்றும் வரைக்கும்
 மக்கள் நீங்கள் என் செய்தீர்கள்?
 என்று சீறினாள்...
 தத்துவம் வேண்டாம் ஆயுதம் வேண்டும்
 என்பதாக
 கூச்சல் மிகுந்த என் தோழியர் விவாதம்
 புன்னகைத்தார் பாணுதேவன்.
 இன்றுமென் கண்களுள் அவரது புன்னகை
 சாகாதிருக்கும்.

தமிழகம் சென்று திரும்பிய கிருபா
நெடுநாள் என்னைச் சந்திக்கவில்லை
கவலையாய் இருந்தது.

ஒருநாள் என்னை யாழ் நூலகத்தில்
சந்திக்கச் சொன்னான்....

நாலு மணிக்கே புத்தகக் காட்டுள்
மூலிகை தேடும் பாவனையோடு
காவலிருந்தேன்.

“ரதி என் இயக்கம் பெண்கள் தொடர்பை
நிராகரிக்கிறது...”

மீறினால் மரண தண்டனை” என்றான்.

பயங்கரவாதத்தின் பற்கள் எனது

இதயத்தில் இறங்க

இரத்தம் உறைந்தது...

“மறந்து விடுக” என்றெனை இரந்தான்.

“சரி சரி கடைசி வார்த்தை கேள்

பெண்ணை மாயப் பிசாக என்ற

மத வெறியர்களைப் போல நீங்களும்

வெறி கொண்டீரோ” என்று இகழ்ந்தேன்.

கோபம் தணிந்தது “போடா” என்றேன்.

1977 ஏப்ரல் மாதம்

பல்கலைக் கழகப் புதுமுக வகுப்பின்

தேர்வு எழுதினேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நெடுநாளிருப்பது

சாத்தியமில்லை

மனதிலும் விரக்தி.

மக்களுக்கு வெளியே மாணவர் சிலபேர்

ஆயுதம் தாங்கினர்...

மக்களுக்கு வெளியே மேட்டுக் குடியினர்

பாராளுமன்றச் செங்கோல் தாங்கினர்.

இருவரும் சேர்ந்து

வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டமாய் மக்களை

வரலாற்றுப் பாதையின் வெளியே இருத்தினர்.

நான் மனமுடைந்தேன்.

பானுதேவன் புன்னகை செய்தார்.

இலக்கை மறந்து

அடுத்த கவடு பற்றி மட்டுமே

கவலைப்பட்டனர் எனது தோழர்கள்.

வன்னிக்கு வந்தேன்

மீண்டும் எனது மண் மிதித்தேன்

மீண்டுமென் பழைய சிறகுகள் விரித்தேன்.

மீண்டும் எனக்குப் பழகிய காற்று...
 மீண்டும் எனக்குப் பழகிய காடுகள்...
 மீண்டும் எனக்குப் பழகிய ஆறு...
 மீண்டும் எனது இழந்த நிம்மதி...
 காடுகள் தூர விலகி யிருந்தது.
 எங்கும் மக்கள்.
 யாழ்ப்பாணத்து விவசாயிகளது சிறிய வீடுகள்.
 அகதியாய் வந்த மலையகத் தமிழரின் ஓலைக் கூடுகள்.
 எனக்குப் பழகிய மரங்களிருந்த
 தெரு மருங்கெல்லாம்...
 தெரியா முகங்களும் கடைகளும்.
 அன்று மாலையே
 பாலியாற்றங் கரைக்கு வந்தேன்.
 மீண்டும் ரதியை மௌனம் பீடித்தது.

ஏழு

பாலியாறு சற்றுத் தரித்தது...
 ரதி நீ என்னைப் பார்க்க வந்த
 அந்த நாள் இன்றுபோல் எனக்கு ஞாபகம்.
 உன்னை எங்கே காணோம் என்று
 நாணல்களோடு பேசி முடிக்குமுன்
 விடலையாய்ப் போனவள்
 மங்கையாய் வந்தாய்.
 ஞாபகம் உள்ளதா ரதி, அப்போது
 நாணல்கள் உன்னைக் கிண்டல் செய்தன.
 இடுப்பில் இப்பவும் மச்சம் உள்ளதா
 என்று கேட்டன.
 ஆமாம் பாலி ஆத்தை என்று
 ரதி சிரித்திட்டாள்.

வசந்தம் போல நீயும் மீண்டும்
 வருவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்.
 எங்க போனாலும் எனது பிள்ளைகள்
 என்னை மறப்பரோ...

உனது வம்சக் கொடிகள் முதன் முதல்
 முளைத்தது மிங்கே தழைத்தது மிங்கே
 இந்த மண்ணின் ஒவ்வோர் அடுக்கிலும்
 உங்கள் சுவடுகள்...

செல்லமுத்து இக் கரையின் கொடியல்ல
 பதின்மூன்றிலிருந்து
 இறப்பு வரைக்கும் என்னோடிருந்தவள்....

எத்தனை அழகி! எத்தனை துணிந்தவள்!
எத்தனை மனவலி நிறைந்த பெண் அட்டா!
பறங்கி யாற்றங்க கரையில் பிறந்தவள்
என்கிற போதும் எனது பிள்ளைதான்...
மாலை தோறும் குளிக்க வருவாள்
தன்னம் தனியாய்...
காடுகள் துளிர்க்கக் கிராமியப் பாடல்கள்
ஓயாமலிசைப்பாள்.
பின்னர் வேலன் இங்கு வந்தான்
யாழ்ப்பாணத்துப் பாடல்களோடு
செழித்தது காடு.
காடுகளுக்கு இன்னிசை என்பது
ஒளடதம் தெரியுமா?
அவர்கள் மகிழ்ச்சி காடுகளுக்கு
புத்துணர்வானது.

உனது அம்மாவும் தலை பணியாதவள்.
இங்கே அவளுக்கு உலகம் இருந்தது.
இதெல்லாம் அவரவர் தனிப்பட்ட விடயம்.
தங்கம்மாவின் திருமண வாழ்வு மகிழ்வாயிருந்தது.
அதுதான் முக்கியம்....
மனிதன் உன் அப்பன்.
தொலைதூரத்து மனிதன் என்றாலும்
எங்களிடத்தில் இனிமையாய் வாழ்பவன்.
மாப்பாணனுடன் நீ எனது மண்ணில்
ஆடிய விடலைப் பருவ நாடகங்கள்
எத்தனை அற்புதம்....

காலம் காலமாய் பெண்கள் சுமக்கும்
விலங்கை ஒடிப்பவள் நான்.
எனது கரைகள் எனது காடுகள்
மீட்கப்பட்ட பிரதேசம் போல்....
என்ற பாலி
பரிவுடன் ரதியின் தொடைகளைக் கிள்ளி
கரக ஆட்டமாய்ச் சுழன்று நடந்தாள்.
வீரன் மட்டும் நடு நடுங்கியபடி
கரையேறவும் மறுத்தபடிக்கு...
பாவமாயிருந்தது.
மீண்டும் ரதி தன் கதையைத் தொடர்ந்தாள்
புன்னகையோடு.

எனது வரவால் வீட்டில் குதூகலம்
அப்பாவும் மாமியும் மகிழ்ந்து போனார்கள்
மாப்பாணன் மட்டும் மவுனச் சாமியாய்...

எரிச்சலாய் இருந்தது.
நான் கற்றது தொடர்பாய்
தாழ்வுச் சிக்கலா
கிருபா விடயம் தெரிந்த பொறாமையோ?
புரியவே இல்லை.

வன்னியில் எமது மாமி வீட்டுக்கு
பக்கமாய் எமக்கோர் புதிய வீடு
வன்னிப் பெண்கள் யாழ்ப்பாணப் பெண்கள்
வயல் கூலியான மலையகப் பெண்கள்
இப்படியாக
ஒடுக்கப்பட்ட நம் தேசிய இனத்துள்
காலில் மிதிபடும் பெண்களுக்கெல்லாம்
எனது வீடே மையமானது.
அரசியல் பேசவும்
சஞ்சிகை படிக்கவும்
வானொலி கேட்கவும்
வம்பளக்கவும்
மாலைகள் தோறும் நாங்கள் கூடுவோம்.
மாலை தோறும் காலைத் தினசரி
மாதா மாதம் சஞ்சிகை என்று
மௌனமாய் மாப்பாணன் ஏற்பாடு செய்தான்.
வாழ்வு மீண்டும் இலகுவாயிருந்தது.
முன்போலில்லை
திரண்டு முறுகித் திண்ணனாய் நிமிர்ந்து
அழகனாக என் அசட்டுப் பையன்.

வங்கிக் கடனில் புதிதாய் அவனோர்
உழவு வண்டி வாங்கியிருந்தான்
ஊரிலும் பிரமுகன்.
விடுதலை இயக்கத் தொடர்பிருப்பதாக
ஒருத்தி சொன்னாள்.
றைக்கர் எல்லாம் விடுதலைப் படையின்
ஏற்பாடென்றாள்.
யாரே அறிவார்
ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு தேசத்தின்
இளைஞரின் திசைகளும்
நதிகளின் மூலமும்...

ஒரு நாள் எனது வீட்டுத் திண்ணையில்
'தேன் கூடு' என்ற சஞ்சிகை இருந்தது.
பிரித்ததும் கவிதை...
மாப்பாணன் எழுதிய 'காதலின் நோதல்'.

அந்த இரவு பெளர்ணமி.

பெளர்ணமி நிலவில் பனி கொட்டுவதை
கண்டு களிக்காத கண்ணுமோர் கண்ணா!
கொட்டும் பனியில் காட்டின் ஓசைகள்
நீந்தி வந்தது.

பிடியைத் தேடிக் கலைமான் ஒன்று
கூவி அழைக்கும் குரல் நெஞ்சை அறுத்தது.
முன்னர் சிறுமியாய் இருந்த நாட்களில்
அடிக்கடி கேட்டது....

ஏனிது கவிதைபோல் தொனித்தது இப்போ
மாப்பாணனை நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த பெளர்ணமி நிலவில் நாம் விடலைகள்
எங்கள் காடும் அருகில் இருந்தது.
மானின் கூவலில் அஞ்சிய எனது
கைகளை மாப்பாணன் பற்றிக் கொண்டான்
அச்சத்தில் அவனை அணைத்துக் கொண்டேன்.
பின்னர் மாப்பாணன் சிரிப்பாய்ச் சிரித்தான்
என்னடா என்றேன்...

ஒன்றுமில்லை மான் கூவுதென்றான்.
மான் கூவுகிறதா? ஏன் கூவுகிறது?
மீண்டும் சிரித்தான்.
கல்யாணம் செய்ய வாவெனப் பெண்ணை
ஆண்மான் கூவி அழைக்குது என்றான்.
முத்தம் கொடுக்கச் சாய்ந்த பயலைத்
தள்ளி விட்டேன்.
பயல் முத்திப்போனான் என்பதை உணர்ந்தேன்.

எத்தனை வருடங்கள் உருண்டு விட்டது.
அப்போ தெல்லாம் எத்தனை மகிழ்வாய்
நாங்களிருந்தோம்!
முன்னரெல்லாம் நிலவைக் கண்டால்
மாப்பாணன் பாடுவான்...
மீண்டும் சிறுமி வாழ்வுக் கேங்கினேன்.
ஏனோ நாங்கள் பெரியவரானோம்
முகமூடிகளோடு....
மானின் கூவல் ஒன்றைத் தொடர்ந்து
மாப்பாணனு இசை ஒங்கியது.
தேன் கூட்டுக் கவிதையை
சிந்தாய்ப் பாடினான்.

தந்தனைத் தானே தந்தனைத் தானே
தந்தனைத் தானே தந்தனைத் தானே

மாரீ மழைக்கரத்தால்
பாய் விரித்த பச்சைப் புல்லு
பச்சைப் புல்லு சூடிக்கொண்ட
பவுசு காட்டும் வண்ணப்பூவு
சீட்டாகப் பறந்து வந்து
சீந்து பாடத் துடிக்குதடி
நீ எட்டாகு போன பின்பும்
உன்னை நெஞ்சு நினைக்குதடி.

கூதலாம் குழுவீக் கூடு
குலைந்து போன வாடைக் காலம்
காதலாம் தங்கத் தோணி
கவிழ்ந்து போன வாழ்க்கைக் கோலம்
வண்டாகப் பறந்து வந்து
மலர்ச் சோலை நடுவிலே
உன்னை எண்ணி உபவாசம்
இருக்கிறதே இன்பம் கண்ணே.

நானை ஒரு நாளையிலே
நடை வரம்பில் கோல மயில்
ஏழை என்னைக் காணக் கூடும்
இதயம் கொஞ்சம் நோகக் கூடும்
யார் மீதம் குற்றமில்லை
கோபம் கொள்ள ஞாயமில்லை
ஆலாய் விழுதுவிட்டு
அறுகாக வேர் பரப்பி
மூங்கிலாய்த் தோப்பாகி
வாழ வேண்டும் எந்தன் கண்ணே....

பாடலின் நடுவே வெளியில் வந்தேன்.
பனிமுத்துச் சூடிய பசிய புற்களும்
இரவின் பூக்களும்
பனிக் காற்றுமாய்...
வசந்தக் குழந்தை முதல் அடிவைத்த
அந்த நாட்களில்
இரவும் மிகவும் எழிலாய் இருந்தது.
நெஞ்சக் காட்டுள் ஒரு மான் கூவும்.
வேலி கடந்தேன்...
உழவு வண்டியின் இருக்கையிலமர்ந்து
மாப்பாணன் பாடினான்.
அவன் தோள்களில்

நடுங்குமெனது விரல்களை பதித்தேன்.
 திடுக்குற்றுப் போனான்.
 மோகினியல்ல என்று சிரித்தேன்...
 முன்னமெம் வாழ்வில் எத்தனை நிலவு
 முன்னமெம் வாழ்வில் எத்தனை இரவு.
 ஏன் அவனின்று அதிர்ந்து போனது?
 ஏன் அவன் சிரிப்பை இழந்து நிற்பது?
 மாப்பாணன் விம்மினான்.
 கண்களைத் தொட்ட எனது கைகளைப்
 பற்றிக் கொண்டு இதழ்களைப் பதித்தான்
 பின்னர் அஞ்சினான்.
 மீண்டும் துணிந்தெனை முத்தமிட்டான்
 அவனது கண்ணீரென் கன்னத்தை நனைத்தது.
 அவனது கேசத்தைப் பற்றி
 முகத்தைப் பின் தள்ளி
 நிலவில் அவனது கண்களைப் பார்த்தேன்.
 மிரண்டு போனான்.
 "உணர்ச்சி வசப்பட்டேன்! மன்னித்திடுக"
 திரும்ப முனைந்தான்.
 "நில் மாப்பாணன்"
 அவன் முகத்தை இழுத்து முத்தம் கொடுத்தேன்.
 காதல் வசப்படும் ஆண்களேன் இப்படி
 பெலவீனர்களாய், கோமாளிகளாய்
 தடுமாறுவது?
 சிரிப்பு வெடித்தது.
 இருவர் நெஞ்சிருந்தும்...
 பன்னிரு வருட வெறுமைச் சுவர்கள்
 தகர்ந்து விழுந்தது.
 மீண்டும் உயிர்த்தது
 குதூகலமான உடன் இருப்பு
 வேசங்களற்ற சிரிப்பு...
 நிலவும் இருளும் சாட்சிகளாக
 எமதாயிற்று இரவுகள்.
 தேவர்கள் வானில் சோளம் வறுத்த
 ஓர் இரவு
 விண்மீன் கடரில் முகங்களைப் பார்த்து
 கிணற்றுக் கட்டில் நாங்களிருந்தோம்.
 கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு
 அமைதியாகினோம்.

சிறுநீர் கழிக்க

வெளியே வந்து போனாள் மாமி
கண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை என்று
மாப்பாணன் தேற்றினான்.

காலை விடிந்ததும் வீடு வந்த
மாமியைக் கண்டு மனசில் நெருடல்.
வழமைபோலப் பால் கொண்டு வந்தாள்.
வழமைக்கு மாறாய் என்னை அணைத்தாள்
உச்சி முகர்ந்தாள்.

ஆனந்தமாய்க் கண்கள் கலங்கினாள்.
பின்னர் வழமைபோல் வீடு திரும்பினாள்.
மனதில் நெருடல்....

அன்றைக் கெனது அப்பாவோடு
ரகசியம் பேசினாள்.

மறுநா ளெமது பரம்பரை நகைகளை
என்னிடம் தந்தாள்...

காட்டு ஆற்றம் கரையில் தழைத்த
வம்சக் கொடியின்

வேரும் விழுதும் என்னுள் இறங்கும்
பிரமை நிறைந்தது.

முதல் முறையாக நான் முழுமை உணர்ந்தேன்
முன்னறியாத செழுமை அறிந்தேன்.

அன்று மீண்டும் மாப்பாணன் பாடினான்
ஈழமென் படுக்கை யறை

இலங்கை என் சிறு குடிசை
தென் ஆசியா எனது தெரு

இந்த உலகம் எனது சிறு கிராமம்.
என்பதாக வோர் பாடல் பாடினான்.

இரவு என் கனவில்

பசிய உருண்டைப் பழத் தோப்பாக
இருந்ததெம் உலகம்.

வானில் கழுகு.

அம்புகள் தாங்கிய போர் எனும் கழுகை
நீண்ட போரில் நாங்கள் விழுத்தினோம்.

வாளை நிறைத்தன வெண் புறாக்கள்.

இருவருமாக எம் மரகத் கோளை
தூய்மைப்படுத்தினோம்.

தூசியும் புகையும்

எண்ணையும் இரும்பும் கொங்கரீட் குப்பையும்

கூட்டித் துடைத்து

..... ஜெயபாலன் கவிதைகள் 305

வைரமாய்த் துலக்கினோம்.
 சூரியனைச் சுற்றிச் சுற்றி
 ஆதாமும் ஏவாளுமாக நாம் ஆடினோம்.
 எமது பூமியில்
 ஆண் ஆதிக்கக் கனியின் மரத்தை
 வெட்டி வீழ்த்தினோம்
 மேலாதிக்கப் பாம்பினைக் கொன்றோம்.
 ஏடன் தோட்டத்தை விடவுமெம் பூமி
 இனிமையாய் இருந்தது.
 பின்னர்
 எனது உந்திக் கொடியிலிருந்து
 புதிதாய்ப் பிறந்தோம்.
 பழைய நம் உடல்களை
 பழத் தோட்டத்தில் உரமாய்ப் புதைத்தோம்.
 இப்படி
 முதுமை எம்மை மடக்கிய பொழுதெலாம்
 மீண்டும் மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறந்தோம்....
 மறுநாள் இந்தக் கனவை அவனிடம்
 கூறியபோது
 தியானத்தில் ஆழ்ந்தான்.
 அறுவடைக் காலம்...
 செக்கலோடு
 பொற்கடலாகக் கதிர்கள் தேங்கிய
 வயல்களில் நின்றோம்
 முழங்கால் மறைய...
 மாப்பாணன் அறுவடை செய்யும் அழகில்
 லயித்துப் போனேன்.
 "என்ன மாப்பாணன்
 மச்சாளுக்குன் வேலைத் திறமையைக்
 காட்டுகிறாயா?"
 "நிதானமாய் வேலை செய்தால் தானே
 பெண்களுக்குப் பிடித்தமாயிருக்கும்!
 கிராமத்து அறுவடைக்காரர்
 கேலி பேசினர்...
 நாணிப் போனேன்.
 பெரும் கதர்க் கட்டுகள் சுமந்து நடந்தால்
 'மச்சானுக்குத் தான் சுமக்கும் வல்லமை
 காட்டுகிறாள்' எனப் பெண்கள் சிரித்தனர்.
 கேலியோடும் கிண்டலோடும்
 நாளெலாம் உழைத்தோம்.

அப்பா மட்டும் கவலையாய் இருந்தார்.
 கவலை ஏன் மாமா?
 'உசல்' இல்லாத நாளில் எம் முன்னோர்
 புல்லையா தின்றனர்...
 மாப்பாணன் கேட்டான்.
 காட்டில் திரிந்த எம் காளைகள் யாவும்
 கட்டி வந்தான்.
 அயலவர் இடத்தும் இரவல் பெற்றான்.
 கதிரடிப்புத் தொடங்கியபோது
 புதுமையாய் இருந்தது.
 உழவு வண்டிக்குப் பதிலாய் மாடுகள்
 வளைய வளைய வளைய வந்தன.
 வியர்வையில் நெல்லுக் குப்பை படிய
 மாட்டை விரட்டி நடத்த மாப்பாணன்
 'பொலியோ பொலி'யெனப் பாடல் இசைத்தான்.
 கதிரடிப்பு இரவிலும் தொடர்ந்ததால்
 நாம் வீடு சென்றோம்.

அன்று மாலை குளிப்பதற்காக
 மாமி எனக்கு நீர்மொண்டு ஊற்றினாள்
 கூந்தலைப் பின்னி பொட்டும் வைத்தாள்.
 உட்பும் மிளகாயும் பொத்திய கையால்
 என் உடலைத் துடைத்து
 அடுப்பில் போட்டாள்.
 வெடித்த போது என்மீது பட்ட
 கண்ணூறு தீர்ந்த தென்று மகிழ்ந்தாள்.
 குடும்பக் கதைகள் பல பல சொன்னாள்
 உலகறியாத ஒருவனை மணந்து
 வாழ்வின் மேடு பள்ளங்க ளெல்லாம்
 அவனையும் நடத்திச் சென்ற தன்
 வல்லமை உரைத்தாள்.
 ஏன் இதையெல்லாம் என்னிடம் சொன்னாள்?
 இறுதியாக
 தாழ்வாரத்தில் தூங்கிய சங்கினுள்
 விரலை விட்டு விபூதி எடுத்தென்
 நெற்றியிலிட்டாள்.
 கண்ணகைத் தாயே எனது வம்சம்
 செழிக்க வரம் தா என்று இரந்தாள்.
 பின்னர் என்னிடம்
 "எத்தனை நாளாய் மாதவிலக்கு
 தள்ளிப் போனது?"

கேள்வியோடு முகத்தில் புன்னகை.
சுருக்கென என்று நெஞ்சில் நெருடல்.
என்னை அறியாது விரல்களை மடித்து
எண்ணத் தொடங்கினேன்.
நாவைக் கடித்தேன்.
மாத விலக்கைக் கோட்டை விட்டது
அப்போது தான் என் பிரக்ஞையில் உறைந்தது.
தனி வழிப் பாதையில் கடைசி 'பஸ்' சையும்
கோட்டை விட்டதுபோல் ஒரு திகில் பரவும்
எனது கண்ணின் கலங்கலைத் துடைத்து
உச்சி முகர்ந்தாள்.

அன்றைக் கிரவென் தந்தை அழைத்தார்.
தயக்கமாயிருந்தது.
நெடு நேரமாக வார்த்தை வராமல்
உச்சி முகர்ந்து
ஒன்றுமில்லை என்று மழுப்பினார்.
சற்றைக் கெல்லாம்
குங்குமப் பூ மிதக்கும் பாலுடன்
மாமி வந்தாள்
வெட்கம் என்னைப் பிய்த்துத் தின்றது.

உடல் களைத்திருந்தும் தூக்கம் வராமல்
பாயில் புரண்டேன்...
மாப்பாணனைச் சபித்தபடிக்கு...
முல்லை மலர்கள் தொப்புத் தொப்பெனச்
சொரிகிற நேரம்...
சன்னல் மீதும் தொப்புத் தொப்பென
சத்தம் கேட்டது...
பிரமையோ என்று எழுந்து போனேன்.
திறந்த சன்னலால் கைகளைப் பற்றி
சற்று முன்தான் கதிரடி ஓய்ந்தது
மன்னித்துக் கொள் என்று இரந்தான்.
தூக்கம் வந்தது...
குரல் தளதளக்க உளறத் தொடங்கினான்

எமது உடலில் சுகம் இருந்தால்
போதும் கண்ணே
எமது மண் எமது கைகளில் இருந்தால்
போதும் கண்ணே
போரில்லா தெம் வாழ்வு நடந்தால்
போதும் கண்ணே

வானைப் பிளந்து சுவர்க்க பதியை
மண்ணில் இருத்தலாம்
மண்ணை எமது வம்சக் கொடிக்காய்
செம்மைப் படுத்தலாம்....
என்றவாறு ஏதேதோ பேசினான்
மகிழ்ச்சியோடு தூக்கம் வந்தது.
கொட்டாவி விட்டேன்.
பொழுது புலர்கையில் சன்னலை அடைத்து
படுக்கப் போனேன்.

மறுநாள் ஊரின் பெரிய மனிதர்கள்
வீட்டுக்கு வந்தனர்.
வாய் பேசாத என் மாமா கூட
சிரித்தபடிக்கு
சாப்பிட்டுவிட்டு தாம்பூலம் தரித்து
எமது திருமணத்தை நிச்சயம் செய்தார்.
வருகிற திங்கள் முகூர்த்த மென்று
நமது பூசாரியார் விடை கொடுத்தார்.
எல்லாம் முடிவாகிய இரவு
குறும்புக்கார சிறுமியைப் போல
மீண்டும் வந்தது மாதவிலக்கு
உருண்டு உருண்டு யாவரும் சிரித்தோம்.

போரின் உள்ளும்
மரணத்துள்ளும்
ஆயிரம் துன்பச் சுமைகளி னுள்ளும்
வாழ்வுதான் எத்தனை இனிமையானது.
அகதி வாழ்வில் அன்னிய மண்ணில்
வறுமையில் வாடும் கவிஞன் ஒருவனே
'இனியது வாழ்வு' என்று பாடினால்
இந்த வாழ்வு எத்தனை புதுமை!
மாத விலக்கின் குறும்பை நினைத்து
முதலிரவு முழுவதும் நாங்கள் சிரித்தோம்.
முதல் வசந்தத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில்
முஸ்லீம் நண்பன் ஒருவனின் வீட்டில்
விருந்தினராக நாங்கள் இருந்தோம்.
இனிய தமிழில் அவர்கள் பாடும்
கிராமியப் பாடல்களில் மகிழ்ந்தோம்.
அயலிலுள்ள தமிழக் கிராமத்தில்
வயல் வெளிகளிலே
வட்டக்களரி அரங்குபோட்டு

வடமோடிக் கூத்து ஆடுதல் பார்த்தோம்.
ஆடியுமென்ன பாடியுமென்ன
பாரம்பரிய மண் பறிக்கப்பட்ட பின்.

கண் விழிக்காமல்
ஆடல் பெரிது பாடல் பெரிதென
அடித்துக் கிடக்கிறார்.
விடைபெற விருந்த நாளில் ஓரிளைஞன்
முற்றத்தில் நின்று
எமது முஸ்லீம் நண்பரோடு
வாதம் வளர்த்தான்.
இருபத்தைந்து ஆயிரம் ரூபா வரியாய்க் கேட்டு
தர்க்கிறதாய் மாப்பாணன் சொன்னான்.

முஸ்லீம்களுக்கு
இரண்டு பக்கமும் அடியென எமது
நண்பர் வெகுண்டார்.
முஸ்லீம் என்னாதே நீயும் தமிழன்
என்றான் இளைஞன்.
தமிழன் என்கையில் இலங்கையன் நீ எனும்
ஜெயவர்த்தனாவின் குரலைப் போலவே
அந்த இளைஞனின் குரலும் ஒலித்தது.
குறுக்கிடத் துடித்த மாப்பாணனை நான்
அமைதிப்படுத்தினேன்.
நீயார் நான் யார் என்பதை இங்கே
யார் நிர்ணயிப்பது, ஜெயவர்த்தனாவா?
ஆயுதம் தரித்த இளைஞர் சிலரா?
அல்லது நாமா?
நண்பன் குரல் மீண்டும் ஒங்கியது.
தமிழருக் கெதிராய் இஸ்ரவேல் வந்ததை
எதிர்த்து நாங்கள் இரத்தமும் சிந்தினோம்.
தாய்மண் காக்கப் பேரணி திரண்டோம்
நாங்கள் முஸ்லீம் நீங்கள் தமிழர்
நாங்கள் யாவரும் தமிழ் பேசும் மக்கள்
என்கிற வகையில் இயல்பாய் மலர்கிற
ஒருமைப்பாட்டை ஏன் சிதைக்கின்றீர்?
நண்பர் கொதித்தார்.
நமக்கு யாவும் சங்கடமானது.

விடை பெறுகையிலே
இளைஞன் செயலுக்கு வருத்தம் சொன்னோம்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் நாங்களனைவரும்
 நமது மண்ணை நமக்காய் மீட்டிட
 ஒருமைப்படுவோம் உருக்கென நிமிர்வோம்
 என்று நாங்கள்
 ஒருவர்க் கொருவர் உறுதி கூறினோம்.

இப்படியாக

ஆபத்தான அந்த நாட்களில்
 இலங்கைத் தீவை நாங்கள் அளந்தோம்.
 அந்த நாட்களில்
 எனது வயிற்றுச் சிப்பியுள்
 முத்துத் திரண்டது.

மீண்டும் அமைதி....

ஆறு இப்போ நாங்களிருந்த
 மரக் கட்டைக்கும் மேலே பாய்ந்தது.
 வீரனை எடுத்து
 உயரமானதோர் கிளையில் இருத்தினேன்.
 காடுகள் அஞ்சின.
 பாலி ஆற்றை யாசித்து அழுதன.
 வேரை அறுக்காதே
 கிளையை முறிக்காதே
 கன்றுகளை மூழ்கடிக்காதே
 இரக்கம் காட்டு இரக்கம் காட்டு
 என்று அழுதது காடு....
 பறவைகள் தொடர்ந்தும் சண்டையிட்டன.
 எழுந்து சற்றுப் பின் செல்வோமா
 என்று நான் கேட்டேன்.
 சும்மா இருவென்றாள்...
 கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரைக்கும்
 வெள்ளக் காடு

திரும்பி நான் செல்வதே சிரமமாகலாம்
 என்பதை உணர்ந்தேன்.
 என்னும் வாயை மூடியிருந்தேன்.
 மீண்டும் ரதிதேவி பேசத் தொடங்கினாள்.

ஒரு நாள் காலையில்
 'முறுகண்டி' யிலே இராணுவ இரயில் ஒன்று
 தகர்க்கப்பட்டதாய்ச் சேதி வந்தது.
 நேரம் செல்ல நேரம் செல்ல
 மகிழ்ந்தவரெல்லாம் கலவரப்பட்டனர்.

முறுகண்டி இருபது கல் தொலைவென்கிற
பிரகங்கு ஷயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.
மாப்பாணன் மட்டும் மறிக்க மறிக்க
வயலுக்குச் சென்றான்....

போராட்டத்தால்
உரமும் மருந்தும் அருகிப் போக
புதுரக நெற்கள் பொய்க்கத் தொடங்கின.
எங்கெங்கோ அலைந்து சேகரித்த
பழைய நாட்களின் நெல் மணியோடு
பரிசோதனைக்காய் வயலுக்கு ஓடினான்
மதியமானது.

மாப்பாணன் வேறு வயலில் இருந்தான்.
நகர்ப்புறமாக
துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்டது.
அழுதபடிக்கு வயல் பக்கம் ஓடினேன்
அத்தி மரத்து நிழலில்
குருவி பறந்த முட்டைக் கோதாய்
வெறுமையாக உழவு வண்டி.
சுவரில் மோதிய பந்தெனத் திரும்பினேன்.
வீட்டிலிருந்து மரண ஓலம்.
நினைவு தவறித் தெருவில் விழுந்தேன்.
இரவு கண்களை விழித்தபொழுது
தாதிமார்கள்...
டாக்டர்...

அழுத்தபடிக்கு அப்பா....
மாப்பாணன் மட்டும் அங்கே இல்லை.
தொடையில் ஏதோ பிசு பிசுத்தது...
காற்றில் இரத்த வாடை இருந்தது.
மாப்பாணன் எங்கே என்றபடிக்கு
நினைவை இழந்தேன்.
மாப்பாணனைச் செருவில் இழந்தேன்
எமது மதலையைக் கருவில் இழந்தேன்
தனித்த மரமாய் நெடுநாட் கிடந்தேன்.

விம்மி விம்மி அழுத என்னை
அழாதே என்று தேற்றிய படிக்கு
அருகே வந்து தோள்களை உசுப்பினாள்.
பின் நடந்தது என்ன ரதி! என வினவினேன்.
ஊர் வியக்க
மீண்டும் பெண்ணாய் எழுந்தேன் கவிஞர்!

கொதிப்பினோடும்
 மாணவப் பருவத்துத் துடிப்பினோடும்
 தூர்க்கை போல் எழுந்தேன்.
 இதன் பின்
 எல்லா விடுதலை இயக்கத்தவர்க்கும்
 எனது வீடு ஆதரவானது.
 நடுச் சாமத்தில் யார் யாரோ வருவர்.
 அடுப்பை மூட்டுவேன்.
 ஆயுதங்களைப் பதுக்கி வைப்பேன்.
 கிழிந்து போன உடைகள் தைப்பேன்.
 தகவல் மையமாய்...
 வைத்திய சாலையாய்...
 உணவு விடுதியாய்...
 எத்தனை புதிய பரிமாணங்கள்
 எனது வீட்டுக்கு.
 அப்பா ஒன்றும் பேசவில்லை...
 மாடாய் உழைத்தார்...
 மாமியும் அப்படி.

எட்டு

ஒரு நாள் இரவு
 பி.பி.சி.யில் தமிழோசை கேட்டு
 வானொலி அணைத்து
 படுக்கை விரிக்கையில்
 படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டது.
 மூன்று விடலைக் கொரிலா வீரர்கள்
 வாசலில் நின்றனர்.
 றைபிளைக் கழற்றிச் சுவரில் சாத்தி
 தேனொழுக அக்கா என்றனர்.
 காட்டிலிருந்து பரிசு என்று
 காளான் பொதியை ஒருவன் நீட்டினான்...
 அக்காவுக்கு... என்று மற்றொருவன்
 தேன் நிரம்பிய புட்டியை நீட்டினான்..
 பால் வடியும்வர் முகங்களைப் பார்த்து
 விசயம் என்ன? என்று கேட்டேன்.
 எமது இயக்க அதிரடிப் படையின்
 தளபதி 'காஸ் ரோ' நாளை வருகிறார்
 எமது கிராமத்தில் இரு நாள் தங்க
 நம்பிக்கையான விடுதி இல்லையே

என அங்கலாய்த்தார்...
இது உங்கள் வீடென்றேன் நான்
மகிழ்ந்து போனார்...
யோசித்துப் பார்த்துப் பதில் சொல் அக்கா!
ஆபத்தான பணி இது என்றான் -
ஒரு போராளி.

இருப்பது என்ன யோசிப்பதற்கு
அடிமை விலங்கைத் தவிர நம்மிடம்
இருப்பது என்ன யோசிப்பதற்கு.
மகிழ்ந்து போனார்.
தம்பி நீங்கள் ஒற்றுமைப்பட்டால்
உயிரும் தருவார் எமது மக்கள்.
ஏன் உட்கொலைகள்?
ஏன் சக இயக்கங்களோடு மோதல்?
சிறுவரின் முகங்கள் சாம்பிப் போயின.
“ஒற்றுமைதான் எம் உயிர் மூச்சுக்கா
தமிழகத்திக்கும் தலைவர்கள் அதனை
உணர்கிறாரில்லை, நாம் என் செய்வோம்!”
இயலா ஏக்கம் அவர்களின் குரல்களில்
இருள் சூழ்ந்தது அவர்களின் கண்களில்.

எல்லோர் தலைக்கும் எண்ணெய் தடவி
காளான் கறியும் சோறும் படைத்து
விடை தருகையிலே கண்களில் வெள்ளம்.
எமது வீட்டுக்கு ‘காஸ்ரோ’ வந்ததும்
அதிர்ந்து போனேன்.
‘கிருபா’ நின்றான் என் முன்னாலே.
யார் அது ரதியா எனப் புன்னகைத்தான்.
எங்களை விடவும் கொரிலா வீரர்
உன்னை மதிக்கிறார் என்றும் சொன்னான்.
“புகழ்ச்சி எதற்கு போர்க்கள வாழ்வில்
போதும்” என்றேன்.
சமையலறையில்...
சீரகம் எங்கே தேவி என்று
மாமி அழைத்தாள்.

மறுநாள் நாங்கள் தனித்திருக்கையிலே
‘காதலுக்கிப்போ தடை இல்லை’ என்றான்.
‘ஏணிதைச் சொல்கிறாய்’ என்று நான் கேட்டேன்.
முறுவலித்தான்.

'காதல் செய்யேன்
 வேண்டாமென்று யார் சொன்னார்கள்
 ஏனிதை என்னிடம் சொல்கிறாய்'' என்று
 சலித்துக் கொண்டேன்.
 கோபம் வேண்டாம்
 கிணற்றில் வாளி இருக்கிறதா என வினவியபடிக்கு
 சட்டையைக் கழற்றினான்
 துவாயை எடுத்தான்...
 பத்து வருடங்கள் ஒரு நொடியானது...
 எனது கைகளால் வைத்தியம்செய்த
 வீரத் தழும்பினை மீண்டும் பார்த்தேன்.
 மேலும் புதிய தழும்புகள் இருந்தன.
 'கிருபா' என்றேன்
 'இதுவா தமிழர் விதி' என நொந்தேன்.
 பிரிவினை சாத்தியப்படுமா என்று
 அவனிடம் கேட்டேன்...
 மௌனச் சிரிப்பின் முடிவில் சொன்னான்
 "சுதந்திரமான நம் இருப்புக்காகவே
 போராடுகின்றோம்...
 இது பற்றி ஒரு கவிதை படித்தேன்
 சொல்லவா தேவி..."
 'சொல்' எனக் கோரினேன்.

'எமது இருப்பை
 உயர்ந்த பட்சம் உறுதி செய்யும்
 சமூகப் புவியியல் தொகுதியே தேசம்
 எங்கள் இருப்பை உறுதி செய்திடும்
 அடிப்படை அவாவே தேசப்பற்று
 நாடுகள் என்று இணைதலும் பிரிதலும்
 சுதந்திரமாக
 மானிட இருப்பை உறுதி செய்திடவே''

நீண்ட நேரம் மௌனமாய் இருந்தோம்.
 ரதி என்றபடி மெல்ல எழுந்தான்.
 எமது நட்பைக் கெடுத்து விடாதே
 என்றதும் மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்தான்
 மன்னித்திடுக என்றபடிக்கு.
 பாவமாய் இருந்தது...
 தீர்மானமின்றி உணர்ச்சிகளாலே
 வழி நடத்தப்படாதே என்று
 என்னை அதட்டினேன்.

எனினும் மனதில் இரக்கம் சுரந்தது.

வெள்ளம் இப்போது வயிற்றைத் தொட்டது.

வா எழுந்து போலாமென்றேன்

“வர இயலாது

விரும்பினால் போ” என்று ரதியின் கைகளை
பற்றிக் கொண்டேன்.

மரங்களிப்போ ஆற்றைத் திட்டின.

பறவைகள் தொடர்ந்தும் அடித்து கொண்டன.

வானம் இருண்டது...

வீரன் கல்லாய் திகைப்பில் உறைந்தான்

ரதி தனது கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

‘கிருபா’ சென்று சில நாட்களுக்குள்ளே

எனது வீட்டில் தங்கும் முடிவுடன்

ஜூலி வந்தாள்

மகிழ்ந்து போனேன்.

உயிர் தோழியிட்டத்தும்

வாய் திறக்காத ஒரு பெண் ஜூலி.

விடுதலை அமைப்பில் பெண்கள் சமத்துவம்

பேணப்படாததால் மனமுடைந்திருந்தாள்.

விடுதலை அமைப்புகள் ஒற்றுமைப்படவும்

மக்களுக்குள்ளே

இயக்க முதன்மையை நிறுவுதல் விடுத்து

இயக்கத்துக்குள்ளே

மக்கள் முதன்மையை நிறுவுவதற்கும்

இரண்டாம் தரப் போராளிகளாய்

பெண்களைத் தாழ்த்தும் போக்கைத் தகர்க்கவும்

மாதர் எழுச்சியே மார்க்க மென்றுரைத்தாள்.

முன்னைப் போலவே

பெண் உருவெடுத்த ஆயிரம் கனவாய்

அயராது உழைப்பாய்

துணிச்சலாய், தியாகமாய் ஜூலி இருந்தாள்.

நானும் அவளும்

இதே கரைகளில் அமர்ந்து கனவுகள் கண்டோம்.

எங்கள் தாய் நாட்டில்

நீதி சமத்துவமுள்ள அமைதியைக்

கனவு கண்டோம்.

காதலும் கலைகளும் உழைப்பும் செழிக்கும்

சபீட்ச வாழ்வைக் கனவு கண்டோம்.

மீண்டும் காடுகள் படர்ந்துபடவும்
அரிப்பெடுக்காது மண் செழித்திடவும்
பாலி ஆற்றில் படிகம் போல
நீர் தெளிந்தோடவும்
எத்தனை கனவுகள்... எத்தனை கனவுகள்!

'கிருபா' உன்னை நேசிக்கின்றான்.
நீ ஏன் அவனை விலகிச் செல்கிறாய்?
என்று கேட்டாள் இக்கரைகளில் ஒருநாள்.
கல்லும் கரையக் கரைப்பவள் ஜூலி.
மௌனமாய் கரைத்தேன்.

அடிக்கடி ஜூலி மறைந்து போவாள்.
எங்கே போனாய் எப்போது வந்தாய்
என்று கேட்பதெம் வழக்கமில்லை.
அவளும் பேசாள்.

ஏதோ ஒரு முக்கியப் பணி செய்கின்றாள்
என்பது அறிந்தேன்.
அவளது பாதுகாப்பைப் பற்றியே
கவலை கொண்டிருந்தேன்.

எங்கள் வயலில் விதைப்பு நடந்தது.
காலை உணவுடன்
நானும் ஜூலியும் வயலுக்குச் சென்றோம்.
தூங்கப் போவதாய் அடம் பிடித்தவளை
வலிந்து நான் தான் அழைத்துச் சென்றேன்.
அத்திமரத்து நீழலில் வெறுமையாய்
உழவு வண்டியைக் கண்டதும்
நெஞ்சில் நெருடல்.
வயலில் உழவு எருதுகளின் பின்
அப்பா மாமா இப்படிச் சிலபேர்
கண்கள் பளித்தன.
மாமியை அங்கே காணவில்லை
கோவில் சென்றிருப்பாள்.
மாப்பாணன் அந்த உழவு வண்டியை
இயக்குதல் போல மனதில் பிரமை.
சென்றதோர் உழவு நாட்களில் தானே
அவனையும் அவளது மகவையும் இழந்தேன்.
கிசுகிசுவென்று நெற்பயிர் வளர்ந்து
வயல்களில் பொற்கதிர் சரிவது போல
மீண்டும் பிரமை.

அறுவடை வயலில் நடப்பது போலவும்
 மாப்பாணனையும் என்னையும் பற்றியே
 கிண்டல்கள் பேசி
 அறுவடைக்காரர் சிரிப்பது போலவும்
 மாயத் தோற்றம்.
 வாழாவெட்டியாய்ப் போனேனே என
 மனது சிதைந்து வாய் விட்டழுதேன்.
 என்னடி என்னடி என்றாள் ஜூலி
 தலைவலி என்றேன்....

உணவை நான் பார்க்கிறேன்
 வீடு செல் என்றாள்.
 திரும்பி நடந்தேன்
 மாப்பாணன் என்னை அழைப்பதுபோல
 மீண்டும் மாயை.

வீடு வந்தவள் பாயில் வீழ்ந்தேன்
 ஒவென்றழுதேன்.
 தலையணையாக மாப்பாணன் கிடப்பதாய்
 மீண்டும் மாயை...
 மாப்பாணனை ஆரத் தழுவி
 கண்ணீர் உகுத்தேன்.
 அவனது பாடல் ரீங்காரம் கேட்டது.

யாருக்கு வந்ததிந்த வெள்ளி நிலவு
 என் ரதிதேவி இல்லாத மாலைப் பொழுது
 போருக்கு நின்றதென்ன தென்றல் காற்று
 புண்ணாக நோகவைக்கும் குயில்பாட்டு
 பச்சை வயல் பக்கத்திலே நீரோடை
 அங்கு பால் நிலவு போர்த்து வைக்கும் நிழலாடை
 எத்தனையோ வேளையிலே இனித்ததடி
 நிலா ஏனிந்த வேளையிலே முறைக்குதடி.

பாடலோடு தூங்கிப் போனேன்...
 தூக்கத்திடையோர் கனவு உதித்தது.
 ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில்
 மாப்பாணன் வந்தான்.
 அன்பே என்றான்...
 சுவர்க்கம் முதலாய்ப் பதிநான்குலகும்
 சென்று வந்த சேதிகள் சொன்னான்.
 "எமது வயலில் உழைப்பது போலவும்
 உன்னுடன் கூடி இருப்பது போலவும்
 இனிமை எங்கும் கண்டிலேன்" என்றான்.

ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில்
 வயலுக்குச் சென்றோம்.
 டாங்கிகளோடு சிங்கள இராணுவம்
 வயலில் நின்றது....
 நாய்கள் என்று கத்தியபடிக்கு
 கண் விழிக்கையிலே உயிர் துணுக்குற்றது.
 என்னைச் சூழ
 காக்கிச் சட்டை ஒநாய்க் கூட்டம்.
 போலி வீரப் பதக்கங்களோடு
 ஒருவன் குனிந்தான்.
 ஜூலி எங்கே என்ற படிக்கென்
 சட்டையை கிழித்து மார்பைத் திருகினான்
 சிறிலங்கா இராணுவ முகாம்களைத் தாக்க
 திட்டம் போட்டதா என்றபடிக்கு
 வேறு ஒருவன் யோனியில் கடித்தான்.
 'கஸ்ரோ'வுடைய வைப்பாட்டிக்கு
 சேலை எதற்கென நிர்வாணப் படுத்தினர்.

இராணுவத் தளபதி தன் சட்டையைக் கழற்றினான்...
 மூச்சு திணறினேன்.
 நினைவை இழந்தேன்.
 கண் விழிக்கையிலே
 பாலி ஆற்றுத் தாயின் மடியில்
 தலை சாய்ந்திருந்தேன்.
 எனது ஆருயிர்க் காடுகள் யாவும்
 கோபத்தோடு
 காற்றிலே தலைகளை மோதிக் கொண்டன.
 கதையை நிறுத்தி ரதி புன்னகைத்தாள்
 'கெடுக சிந்தை'.
 ஒலி அடங்கியது.
 வானில் என்றுமே தோன்றா அழகுடன்
 பெளர்ணமி நிலவு.
 பெளர்ணமிக்கு வெண் பட்டாடையாய்
 பளி கொட்டியது.
 காட்டின் ஆழத்திருந்தொரு கலைமான்
 மனம் கசிந்து கூவுதல் கேட்டது.
 'மாப்பாணா' என்ற ரதியின் கூச்சல்...
 எல்லாம் ஒரு நொடியின் துகளில்.
 பாலியாற்றில் மண் சிலையாகக்
 கரைந்தனள் தேவி.

பால் ஆற்றில் வெள்ளம் தணிந்தது.
மரங்கள் நிமிர்ந்தன
வரால் மீன் ஒன்று துள்ளிப் பாய்ந்தது...
நான் அதிர்ந்து போயிருந்தேன்.
ஆற்றில் பாய முனைந்த என்னை
வீரன் தடுத்தான்....

காடும் தொலைதூரத்துத் தேயிலை மலைகளும்
ஆம் ஆம் என்று எதிரொலி செய்ய
வானில் எழுந்தன வார்த்தைகள்.

“ஒரு பொழுதில் பேனா ஒரு பொழுதில் யாழ்
ஒரு பொழுதில் பதாகை மற்றொரு பொழுதில் போர்வாள் என்று
ஈழநாட்டிலும் இலங்கைத் தீவிலும்
உலகப் பந்தின் ஒவ்வொரு புறத்திலும்
மானிடம் முன் செல்லும்
மனம் தளராதீர்...”
வானில் வெண் புரவி மேல் ஒருவன் மறைந்தான்.

கைகளில் வீரனைத் தூக்கியபடிக்கு
எழுந்தபோது
தொலைதூரத்துக் கிராமங்களிலே
சேவல் கூவும்.

85,86-இல் இருக்கலாம்...
 திருவல்லிக்கேணியில் ஓர்
 இலக்கியக் கூட்டத்தில் ஜெயபாலன்
 தானே வந்து அறிமுகம் கொண்டார்.
 நட்பும் உறவும் தேடிய வேட்கை
 நிறைந்த அன்றைய அவரது கண்கள்
 இன்னமும் நினைவில் இருக்கிறது.
 தாய் மண்ணின் நினைவை புதிய
 களத்தின் மொழிப்புலத்தில் தேடிய
 தோழமை, அகதி வாழ்வின் துயரைச்
 சுமந்து அலைந்த உடல் மொழி
 இவற்றோடு அவரது பாலியாறும்
 பரிச்சயப்பட்டது; பின்னரும் பல
 கவிதைகள். நெடுந்தீவு ஆச்சிக்கு
 கவிதையை வாசித்த ஒரு பகல்
 பொழுது வெட்கமின்றி அழுது
 கரைந்தேன். நேரடித் தன்மையும்
 உள்ளூறை உவமமும் ஒருசேர
 வாய்க்கப் பெற்ற, எளிமையான
 என்னும் செறிவான மொழி வளம்
 கொண்ட ஜெயபாலனின் கவிதை
 சங்கக் கவிதை மரபில் வந்த
 எம்முடைய தமிழ்க் கவிதைப்
 பரப்பில் தனது இருப்பை திட்பமாகப்
 பதிவு செய்திருக்கிறது.

யூதப் பெண்கவி ரோசே
 அவுஸ்லான்டர் சொன்னது போல
 இவரும் இவர் போன்ற இன்னும் பல
 கவிகளும் “வாழ்கிறார்கள் தாய்
 நிலமாம் மொழியிலே....”

-பிரஸன்னா ராமசுவாமி

81-87371-27-7

R. Pathmanaba Iyer
 27-B, High Street,
 Plaistow
 London E13 0AD

